Kate Denton

Örökség ráadással

Home Safe (1990)

Hűvös, tartózkodó viszonyuk ellenére Elizabeth megrendül, amikor hírt kap nagyanyja haláláról. A végrendelet felbontásakor azonban kellemetlen meglepetés éri: Delia egy rejtélyes múltú idegenre hagyta házát…

Micsoda haszonleső! Elizabeth Martin, egy New York-i bank fiatal alelnöknője mélyen felháborodik, mikor nagyanyja végrendeletének felbontásakor megtudja, hogy Delia egy vadidegenre hagyta arkansasi házát. Ám ennél is jobban nyugtalanítja a jóképű, vállas férfi megjelenése, s szinte menekül vissza a nagyvárosba. Allen Hilliard azonban nem hiába volt egykor híres baseballjátékos. Most is kitartóan küzd, hogy elérje célját…

1. FEJEZET

Jóllehet nyolc napja beköszöntött már a tavasz, könnyű hópelyhek szállingóztak az ablak előtt. Az egyik toronyház negyvenedik emeleti irodájából Elizabeth Martin nyomott hangulatban tekintett ki New York szürke, barátságtalan városképére. Sem a szoba kellemes melege, sem levendulaszínű kötött kosztümje nem volt elegendő ahhoz, hogy megszabadítsa a testét borzongató hidegtől. Egész testében remegett. A teljes magány érzete hatalmasodott el rajta.

Elgondolkodva ment végig a szobán. Az íróasztalnál megállt, a csésze után nyúlt, és belekortyolt a kávéba. Elfintorította a száját. A kávé hideg volt. Egy könny pergett végig az arcán, és nyomot hagyott a sminkjén. Visszatette a csészét, és papír zsebkendőt szedett elő, hogy a könnycseppet felszárítsa. Roppant önuralmába került, hogy megőrizze a nyugalmát.

Maga sem tudta igazán, mi történt vele. Nagyanyja, Delia Martin nem volt már fiatal, amikor meghalt, s kettejük viszonya sem volt különösebben szoros. Mégis megriasztotta a néhány perce telefonon kapott értesítés.

Talán azért sújtotta le ennyire ez a sorscsapás, mert sorozatos szerencsétlenségek előzték meg. Legelőször a házassága futott zátonyra, aztán meghalt az apja, az anyja és a mostohaapja, most meg a nagyanyja. Elizabeth voltaképpen már hozzászokhatott volna a halál okozta megrázkódtatásokhoz. Miért rendült hát meg most ennyire? Míg szemfestékét felfrissítette, rendezni próbálta gondolatait. Bűntudatot érzett. Még egyszer meg kellett volna látogatnia a nagymamát, vagy legalább gyakrabban kellett volna felhívnia. A legutóbbi időkig abban sem lehetett bizonyos, hogy nagyanyja egyáltalán igényli a figyelmességét. Végső soron Delia is szorosabb kapcsolatot tarthatott volna egyetlen unokájával. Elizabeth sohasem értette, miért kerüli őt a nagymama. Gyermekkori emlékeivel ez sehogy sem vágott egybe. Delia akkoriban éppen iránta tanúsított különösen sok megértést.

Hirtelen lett vége mindennek. Elizabeth sosem heverte ki ezt a fájdalmat. Gyermekkorában azt hitte, nyilván valami borzasztó dolgot követett el, amiért nagyanyja eltávolodott tőle. Amikor felnőtt, beletörődött ebbe a helyzetbe, és már nem is kutatta az okát. Négy évvel ezelőtt, apja temetésén találkozott először újra a nagyanyjával. Az elmúlt évek visszásságain már nem tehették túl magukat. Mindamellett a két asszony megpróbált valamilyen új kapcsolatot kiépíteni. Ez azzal kezdődött, hogy alkalmasint levelet váltottak vagy telefonon beszéltek, bár meglehetősen tartózkodó hangnemben. Amikor aztán az előző évben Le Mansban egy iszonyú tömegszerencsétlenség során Elizabeth anyja és mostohaapja is életét vesztette, Delia végre több érdeklődést kezdett mutatni unokája élete iránt.

Delia sürgetésére Elizabeth azt tervezte, hogy november végén ellátogat az Arkansas állambeli Hammondbe. Egy hónappal előtte azonban, sajnos, le kellett mondania az utat, mert a bankban váratlanul revíziót tartottak, és ezért egyetlen tisztviselő sem mehetett szabadságra. A látogatást tehát nyárra halasztották.

Már csaknem egy hónapja jegyeztette elő Elizabeth a helyfoglalást a repülőjáratra. Most újra módosíthat a dátumon. Még ezen a héten szeretne odarepülni.

Miért is nem utazott el a karácsonyi szünetben, ahelyett hogy Michaellal Vermontban sízett volna? Miért is húzta-halasztotta ennyi ideig a viszontlátást? S most már késő. Nagymama halott. Elizabeth immár teljesen egyedül maradt. Mivel máskor nem győzte hangsúlyozni, mennyire nem érdekli a család, különösen meglepő ez a mostani meghatottsága. Összegyűrte az átnedvesedett papír zsebkendőt, és a szemétkosárba dobta.

De most már ideje véget vetni ennek az önsajnálatnak! Elizabeth megkerülte az íróasztalt és felemelte névtábláját. Nézegette ápolt kezét a rózsaszínűre lakkozott körmökkel, és elgondolkodva végigsimított a bevésett néven: „Elizabeth E. Martin, alelnök”. Ez a cím hallatlan tekintélyt biztosított neki még egy olyan nagyvárosban is, mint New York. De akármilyen sikeres volt is, mint modern nő, aki mindkét lábával a

földön jár, azt mondogatta magának, hogy a szakmai előmenetel, a magas jövedelem és a kollégák elismerése még nem minden. Más ugyan nem érdekelte, idejébe nem fért bele barátságok ápolása. Nem maradt ideje a kikapcsolódásra, a lazításra. Pedig a teljes, sikeres élethez ez is hozzátartozik. Elizabeth számára azonban nem létezett más, csak a munka.

– Ha csakugyan azt kívánod, hogy elkísérjelek, valahogy szakítok rá időt. – Michael Dayton az asztal túlsó oldalán ült, és Elizabeth jegygyűrűjének hatalmas gyémántjával játszadozott, amíg beszélt.

– Teljesen fölösleges. – Elizabeth kifejezéstelen tekintettel bámult a tányérjára.

Michael nem az a férfi volt, aki szívesen kísérte volna el a menyasszonyát egy temetésre, még ha ez a nagyanyja temetése is. Nem volt az a típus, akinek a vállán egy nő kisírhatja magát. Elizabethnek különben éppen ez tetszett benne. Így meg őrizhette függetlenségét, és érzelmeinek jó részét lakat alatt tarthatta. Vajon miért érzett ezúttal mégis másképp?

– Mikor lesz a temetés? – érdeklődött Michael, s közben megkent egy szelet pirítóst.

Elizabet azt kérdezte magától, vajon mindig ilyen hidegen hagyja-e a férfit a halál. Alighanem igen, hiszen orvos, pontosabban idegsebész. Számára a halál mindennapos dolog. De mivel ezúttal a családban történt haláleset, mégiscsak valamivel több részvétet mutathatna. Mint az utóbbi két órában már annyiszor, Elizabeth most is a családjára gondolt; eddig tíz év alatt sem foglalkozott ennyit vele.

– Csütörtökön korán reggel repülök Little Rockba, ott kocsit bérelek, és egyenesen Hammondbe hajtok. A temetés fél háromkor lesz.

– Nem azt mondtad, hogy te vagy az egyetlen még élő rokon? – Amikor Elizabeth ezt bólintással megerősítette, a férfi így folytatta: – Akkor az ügyvédjével is fel kell venned a kapcsolatot. Volt a házon kívül valamilyen más vagyona is?

– Nem hiszem, legfeljebb a bútor, de ez mind nem is érdekel. Nem az örökség végett utazom. – Mindjárt meg is bánta az ingerült választ. Michael csak olyan volt, mint rendesen. Nem bújhat ki a bőréből. Miért szeretné most hirtelen másmilyennek látni?

– Izgatott vagy. – A férfi megsimogatta Elizabeth kezét, hogy megnyugtassa. – Mégis el kellene kísérnem téged. – Michael utánanézett elektronikus határidőnaplójában az időbeosztásának. – Azt hiszem, Dan James átvehetné tőlem a chicagói előadást.

– Már mondtam, hogy fölösleges. Semmi bajom, jól érzem magam, csak az kólintott kissé fejbe, hogy Delia halálával úgyszólván egyik napról a másikra megszűnt létezni számomra *a* család.

– Ezen segíthetünk, csak rajtad áll, hogy kitűzzük az esküvőnk napját. Így aztán megalapíthatjuk a magunk családját. – Michael egyetlen alkalmat sem szalasztott el, hogy menyasszonyát figyelmeztesse erre.

– Nem vagyok most olyan állapotban, hogy ezen vitatkozzam, Michael. Visszatérésem után mindent megbeszélünk. – Elizabeth mindig kitért, amikor a férfi sürgette. Miért nem tudja elszánni magát? Nemrég még az a kétely is feltámadt benne, hogy egyáltalán hozzámenjen-e. Csakugyan ő az igazi?

Nem találta a választ ezekre a kérdésekre.

*

Elizabeth a vadonatúj Buick hátsó ülésére dobta köpenyét, és levetette testhez simuló kosztümkabátját. Gondolhatott volna arra, hogy ezer mérfölddel délre egészen más az időjárás. Little Rockban gyönyörű tavaszi idő volt felhőtlen éggel és húszfokos meleggel.

A repülőgépnek késése volt, így másfél óra alatt kell Hammondbe érnie. Az országúton szerencsére nem volt nagy forgalom, s így az automata sebességszabályozót bekapcsolva pihenhetett egy kicsit.

Rendezni próbálta gondolatait, s az ülésben hátradőlve nézegette az elsuhanó tájat. Most már jobban érezte magát. A pompás napsütés és a tavaszt jelző zöldellő fák megnyugtatóan hatottak rá.

Milyen is volt igazában Delia Martin? – tette fel magában a kérdést.

Elizabethnek már csak homályos emlékei maradtak róla. Agyonmosott virágos kötényben látta maga előtt nagyanyját, amint tésztát nyújt, s egy kis liszt gömbölyű, rózsás arcára is rátapad. Elizabeth emlékezetében maradt egy kép kertészkedő nagyanyjáról is, amint az egyik ágyásban térdel, és. gereblyét fog kesztyűs kezében. Mindig mosolygott. Elizabeth Deliával folytatott utolsó telefonbeszélgetésében is ezt a mosolyt vélte érezni. Delia akkor éppen a vacsorát készítette.

– Allennek készítem oda. Mindjárt hazaér a munkából.

– Hát, azt hiszem, nem ártana megismerkednem ezzel az Allennel. – Nagymama már az előző telefonbeszélgetésben is említette.

– Nagyon szeretném, kedves, hogy megismerkedj vele. Azt hiszem, tetszene neked, azt meg biztosra veszem, hogy ő kedvelne téged. – Akkor egyeztek meg abban, hogy Elizabeth a nyáron odalátogat.

Elizabeth szeme megtelt könnyel. Delia nagyon sokra tarthatta ezt a férfit. Vajon foglalkozott-e azzal a gondolattal, hogy újra férjhez menjen? Az idősebb Roy akkor halt meg, amikor Elizabeth még kisgyermek volt. Nagymama annyi év után csakugyan utódjára akadt volna? Hammondben talán ez is kiderül, jóllehet már semmi jelentősége…

Az öreg, fehérre meszelt templomot hamar megtalálta Elizabeth; a látvány futó gyermekkori emlékeket ébresztett benne. Ez a téglaépület Hammondben mindig az egyházi és társadalmi események központja volt. Húsvétkor egyszer a nagymama elhozta ide istentiszteletre. Ez minden, amire Elizabeth még emlékezett. Öt- vagy hatéves volt, tehát lassan már huszonöt éve ennek.

A templom előtt, a halottaskocsi mellett parkolt le. A hatalmas kapun át belépett az előcsarnokba, és egy pillantást vetett a rengeteg virággal díszített oltárra. Halkan szólt az orgona, míg az emberek elfoglalták helyüket. A legtöbben Delia régi barátai voltak. Elizabeth bemutatkozott a temetkezési vállalkozónak, aki aztán a legelső padhoz kísérte, ahol rajta kívül nem ült senki.

Az istentisztelet megható volt. Barnes tiszteletes igen meleg hangon beszélt a nagymamáról, szavai őszintén csengtek. Delia Martin, úgy látszik, közkedveltségnek örvendett a városban.

Elizabethet újra elragadta a bűntudat és az önsajnálat érzése. Bár még sokáig munkált benne a tizenéves korában felgyülemlett harag, remélte, hogy kapcsolatuk felújításával sikerül leküzdenie ezt az érzést. Ettől az esélytől most mindörökre elesett.

Nem bírta tovább visszafojtani a könnyeit. Tulajdonképpen kit sirat? Miért idegenedtek el a nagyanyjával ennyire egymástól? Szüleinek válása volt a kiváltó ok. Roy és Marie Martin házassága balul ütött ki, s válásuk sem zajlott le éppen barátságos légkörben. Elizabeth kilencéves volt, amikor szülei felbontották házasságukat. Ettől a pillanattól kezdve már nem tartozott apja családjához, pontosabban szólva semmiféle családhoz sem tartozott. Jóllehet a bíróság Marie-nak ítélte Elizabethet, neki egyik szülővel sem volt már szorosabb kapcsolata. Roy eltűnt az életéből, és anyja gondjaira hagyta. A mama hamarosan újra férjhez ment egy jómódú férfihoz, s mellette végre élhette azt a nagystílű életet, amelyre mindig is vágyott, a lányával való törődést pedig másokra bízta. S egyetlen nagymamájának mintha nem is lett volna unokája…

A szertartás után Elizabeth a templom előtt Barnes tiszteletes mellett állva fogadta a részvétnyilvánításokat.

– Ó, Elizabeth, fényképekről ismerlek – mondta az egyik asszony, s átölelte. – Nagyanyád olyan büszke volt rád.

– Szakasztott olyan vagy, mint az apád – szólt valaki más. – Igen, Roy Martin lánya. Ugyanaz az égszínkék szem, amelyért mi lányok valamikor annyira bolondultunk. Nekünk az apád szeme ugyanolyan

szexi volt, mint Paul Newmané.

Így ment ez még egy ideig. Elizabeth a legszívesebben elfutott volna. Mindenki ismerte, ő meg nem ismert senkit. Ekkor egy szomorú kinézetű, fekete öltönyt viselő férfi lépett hozzá, és bemutatkozott:

– Hubert Parker vagyok, a nagyanyja ügyvédje.

– Üdvözlöm, Mr. Parker. – Elizabeth kezet nyújtott. – Köszönöm, hogy telefonált nekem New Yorkba, és itt elintézett mindent.

– Ez csak természetes. Ennyivel tartoztam Deliának.

– Úgy hiszem, egyet-mást meg kell még beszélnünk.

– Hogyne. A végrendeletet is végig kell néznünk – felelte Parker. – De mielőtt ezt a kínos ügyet elintéznénk, pihenjen néhány napig. – Bátorítóan Elizabethre nézett. – Nekem egy gyűlésre kell utaznom, és csak egy-két nap múlva térek vissza. Ha megengedi, felhívom majd.

Elizabeth igyekezett leplezni a csalódását. Csütörtök volt, s titkon abban reménykedett, hogy pénteken sikerül mindent elrendeznie. De hát mit tehet, legfeljebb hétfőn nélkülözik még az irodában. Talán jobb is így. Ha a következő napokban az itteni függő ügyeket elintézi, nem kell még egyszer visszatérnie.

– Tehát hétfőn jó lesz? Egész nap otthon maradok.

– A hétfő megfelel. Egyébként itt a kulcsa.

Hogy is jutnék be különben? – gondolta Elizabeth bosszúsan. Itt nyilván senkit sem érdekelnek az ő teendői. Sebaj, néhány napra még szabaddá teszi magát. Végső soron most hagyja ott először hosszabb időre a munkáját. Majd felhívja az irodát, és tisztázza a dolgot.

– Várom tehát a jelentkezését, Mr. Parker – mondta udvariasan. – De minél előbb vissza kell térnem New Yorkba.

– Bízhat bennem. És fel a fejjel!

*

Egy órával a temetés után Elizabeth végre ott állt az Elm Streeten nagyanyja öreg kétszintes háza előtt. Nézegette a fehér épületet a sötét ablakkeretekkel és az óriási verandával. Itt semmi sem változott. A hatalmas hortenziák is ott díszlettek még a veranda két oldalán. Már bontogatták virágaikat S az öreg diófák is változatlanul árnyékba borították az udvart.

Elizabeth a gépkocsit megkerülve észrevette, hogy az utca túlsó oldalán baseballmeccs folyik. Kamasz fiúk egy csoportja játszott az iskola melletti pályán, a kis tribün padjairól néhány fiatal lány figyelte őket. Egy férfi is ott ült mellettük. Sportöltözete valamikor fehér lehetett, de ebből most már vajmi kevés látszott, lévén minden holmija csupa piszok. Gyűrött baseballsapkája tette teljessé a képet. Kigombolt ingéből elővillant meztelen, izzadt felsőteste. Ugyanebben a pillanatban a férfi is észrevette Elizabethet. A játék láthatóan nem is érdekelte már különösebben.

A férfi otthagyta a pályát, és az ivókúthoz lépett, hogy nagyot kortyoljon a vízből. Már csak az utca szélessége választotta el őket egymástól. A férfi le nem vette a szemét Elizabethről, míg egy fiú oda nem lépett hozzá, és meg nem szólította. Elizabeth most végre feltűnés nélkül szemügyre vehette. A férfi bőrét lebarnította a nap, izmos mellén a szőr talán egy árnyalattal sötétebb volt, mint a sapkája alól előkandikáló haja.

Elizabeth alaposan végigmérte. Voltaképpen a férfi nem volt csinos. Arca túl szögletes, szemöldöke nem ívelten, hanem egyenesen húzódott sötétbarna szeme fölött. Ám éppen ezek a jellegzetességek tették különösen vonzóvá ezt az egy méter kilencven centiméter magas, kissé darabos férfit. Egész megjelenése annyira férfias volt, hogy Elizabethnek meglepve kellett tapasztalnia, mennyire fogékony az ilyenfajta bájak iránt.

Ekkor vette észre, hogy a fickó olyan gátlástalanul mereszti rá a szemét, mintha a puszta tekintetével le

akarná vetkőztetni. A legszívesebben odakiáltott volna neki: „Nem látott még nőt?” Szeretett volna minél előbb bejutni a házba, hogy kikerüljön végre a mohó tekintet hatósugarából. Elfordította a fejét, gyors léptekkel megkerülte a kocsit és a verandára sietett. Onnan azért futólag visszapillantott még.

Újra kezdődött a játék, minden játékos ismét a helyén állt a férfi pedig, aki Elizabethet annyira ingerelte leplezetlen bámulásával, a dobó helye mögött guggolt, és utasításokat adott a fiúknak.

– Blake, kinyújtva tartsd a karodat! Cory, egyik lábaddal az alapvonalra állj! Mouse, vissza a középmezőnybe!

Néhány eredménytelen próbálkozás után Elizabethnek végre sikerült a kulcsot bedugnia a zárba. Kinyitotta az ajtót, és benézett. Itt megállt az idő. Még a kissé áporodott illatot is ismerősnek találta, korai gyermekéveire, apjára és nagyanyjára emlékeztette. Az öregség, a levendula és a házi sütemények illatának keveréke volt ez.

Fekete kézitáskáját odavetette a hallban álló kétszemélyes kanapéra. Mivel a háznak ebbe a részébe kevés fény jutott, a helyiség ezen a verőfényes napon is nyomasztó félhomályba burkolózott. Elizabeth határozott léptekkel a nappaliban termett, és félrehúzta a függönyöket. A behatoló napfényben a mahagóniasztalon vékony porréteg vált láthatóvá. Elizabeth gépiesen papír zsebkendőt szedett elő a zsebéből, és törölgetni kezdte a port.

A következő pillanatban azonban már fel is hagyott vele. Bánja is ő, hogy itt poros minden.

A zsebkendőt egy virágmintás papírkosárba dobta, és elindult a konyha felé. Homályosan emlékezett még az ódivatú szekrényekre, a faasztalra és a nádszékekre. Hát igen, itt semmi sem változott. Csak a hordozható televízió és a beépített mosogató volt újabb darab. Kinyitotta a hűtőszekrényt. Tele volt tejjel, tojással, üdítőkkel és egy megkezdett csomag keksszel.

Elizabeth eredetileg úgy tervezte, hogy este otthon marad. Arra azonban valahogy nem volt gusztusa, hogy Delia készleteiből egyen. Kidobjon hát mindent? Azt mégsem, nevetséges volna. Lemegy a sarki boltba, és vesz valami harapnivalót. Aztán akár Mr. Parkert is megkérheti rá, hogy a hűtőszekrény tartalmát valamelyik szegény családnak adja.

Körülbelül egy óra hosszat volt távol a bevásárlásait intézve. Műanyag szatyorral a kezében ment a kocsihoz, hogy a csomagtartóból kivegye a bőröndjét. Telepakolva ment fel a lépcsőn a verandára. A bőröndöt letette, s egyik kezével a szatyrot szorongatva a másikkal próbálta kinyitni az ajtót.

A konyhában a vásárolt holmit kirakta az asztalra. Aztán bekapcsolta a televíziót. A híreket beolvasó hang megnyugtatta. Így mégsem volt olyan érzése, mintha teljesen kiszakadt volna a civilizációból. Cipőjét nagy ívben a sarokba hajította, majd elindult fel az emeletre. Úgy emlékezett, hogy a házban négy hálószoba van, egy-egy a folyosó két végén és kettő középen. Nagymama hálója balra nyílt, apja szobája jobbra.

Elizabeth végigment a folyosón, és benyitott Delia szobájába. Finom szövésű fehér kelmével borított, hatalmas baldachinos ágy uralta a helyiséget. Az ágy végében tarka takaró hevert. Elizabeth gyorsan még egyszer körülnézett, majd kiment Túlbecsülte az erejét, nagyon fájt még mindezt látni. Egy másik ajtón nézett be. Ez egy kis dolgozószobába nyílt, amelyben heverő, íróasztal és egy második televízió állt. A szomszédos szoba nyilván vendégszoba. Elizabeth úgy döntött, itt rendezkedik majd be éjszakára.

Az ágyra dobta és kinyitotta a bőröndöt, kihúzta belőle a fürdőköpenyét, majd levetette a kosztümkabátját. A fürdőszoba felé tartva kigombolta a blúzát. Amint kinyitotta az ajtót, ijedtében összerezzent, és felkiáltott:

– Hát maga mit csinál itt?

– Maga csak Elizabeth lehet – jegyezte meg a férfi, meg sem válaszolva a kérdést. Mivel nevét lassan és elnyújtva ejtette ki, az volt a lány érzése, hogy mulat rajta. A baseballedző állt előtte, és magasabbra húzta a derekára kötött törülköző. – Mint látja, éppen zuhanyoztam. Nem tudja talán, hogy illik kopogni, amikor az ember valahová benyit? Mégiscsak különös, hogy egyszerűen beront a fürdőszobámba!

– Mióta a maga fürdőszobája ez? A ház a nagyanyámé.

– Úgy van. Csakhogy én véletlenül itt lakom. – A mosdóra támaszkodott, és színlelt felháborodással nézett a nőre.

Elizabeth állta a tekintetét, már csak azért is, hogy elrejtse egyéb testrészei iránt felébredt érdeklődését. A szőrös mell, amelyet már ismert, a törülközővel takart deréktáj és a hosszú izmos láb, amely már márciusban barnára sült, akaratlanul is megdobogtatta szívét.

– No lám, ez érdekes.

– Örülök, hogy érdekesnek találja. A legtöbb ember szemében a bérleti viszony meglehetősen hétköznapi ügy.

– Nem úgy gondoltam. – Elizabeth az ujjaival beletúrt világosbarna hajába. – Éppen csak meglep, hogy nagyanyámnak bérlője volt. Ez megnehezíti a dolgomat, mert néhány napig itt szándékoztam lakni.

A férfi erre csak vállat vont.

– Milyen messzire van a legközelebbi szálloda? – kérdezte Elizabeth türelmetlenül.

– Attól tartok, nagyon messze. De hát végül is a huszadik században élünk, s a ház elég nagy két, egymással békés viszonyban lévő felnőtt számára. New Yorkban a legtöbben nem találnak ebben semmi kivetnivalót.

– Csakhogy én nem vagyok olyan, mint New Yorkban a legtöbben.

– Akkor legelőször is azt tanácsolom, tanulja meg, hogy az ember kopog, mielőtt zárt helyiségbe lép. Mit csinált volna, ha véletlenül meztelenül a zuhany alatt állok?

– Ez magának kínos lett volna?

– Dehogy – válaszolta a férfi elnyújtva, hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon –, nekem nem lett volna kínos. – Tekintetük találkozott, és Elizabeth úgy érezte, ez a férfi az őrületbe kergeti. Utálatos és beképzelt.

– Maga tulajdonképpen kicsoda? – bökte ki ridegen.

– Allen Hilliard.

– Allen… – ő volna nagymama Allenje? Elizabeth fel volt háborodva, de igyekezett ezt valahogy véka alá rejteni. Voltaképpen ki ez az Allen Hilliard, akit öreg nagyanyja befogadott?

– Talán megengedi, hogy előbb felöltözzem, aztán folytathatjuk ezt a bájos kérdés-felelet játékot. Vagy végig kívánja nézni, ahogy öltözködöm? – A férfi úgy tett, mintha le akarná ejteni a törülközőt, és kihívóan mosolygott.

Elizabeth egy nagyot lépett hátrafelé.

– Ennél kevésbé érdekes dolgot el sem tudnék képzelni. Lent találkozunk, mihelyt társaságképes lesz. – Kis szünet után hozzátette: – Alkalmasint mégiscsak felöltözve szokás találkozni.

– Csak ha feltétlenül muszáj. De a maga kedvéért kivételt teszek.

– Köszönöm – mondta Elizabeth, és becsapta maga mögött az ajtót.

*

Elizabeth megállt a folyosón, és megpróbálta összeszedni a gondolatait. Egyre újabb meglepetések. És egyre több bonyodalom, hogy a csuda vigye el! Most jólesne egy csésze kávé. Ettől talán kissé helyrerázódna. A szobájában kivett a bőröndjéből egy folyóiratot, aztán lement a konyhába. Vajon boldogul-e a nagymama ósdi kávéfőzőjével? Csak nem fog ki rajta!

Feltette a vizet, s amíg arra várt, hogy felfonjon, beleolvasott a lapba. De a gondolatai fent az emeleten jártak. A fürdőszobában talált férfin töprengett. Allen Hilliard a jelenlétével keresztülhúzza a számításait. Szeretett volna minél hamarabb összecsomagolni, a fölösleges holmikat elajándékozni és az egész háztartást felszámolni. Most azonban azt sem hagyhatja figyelmen kívül, hogy a bérlő esetleg valamilyen igényeket támaszt, s neki ezekre tekintettel kell lennie. Majd kikéri Parker tanácsát. Ha rajta múlna, csak

úgy kitenné a szűrét ennek az Allen Hilliardnek. Csakhogy ez nem az a fajta ember, akit ide-oda lehet tologatni.

Na tessék, kellett az ördögöt a falra festenie, azaz rágondolnia: Allen lépett be a konyhába, éppen akkor, amikor Elizabeth a főző felső részébe betette a kávét.

– Adja csak ide, megcsinálom.

Csak tessék, érezze otthon magát, mondta volna a legszívesebben Elizabeth, de nem kockáztatta meg. Lehet, hogy rászorul még a férfi segítségére. Allen kivette a kezéből a kanalat.

– A kávét a főző középső részébe kell rakni, nem felülre. – Átöntötte a kávét a középső részbe, majd újra összecsavarta a főzőt, és beleöntötte a forró vizet. – Még nem volt a kezében ilyen főző?

– Be kell vallanom, hogy kávéfőzési tudományom csak elektromos főzőkre szorítkozik.

Allen nevetett.

– Akkor nem is tudja, milyen a jó kávé. – A szekrényből csészéket szedett elő, majd szétöntötte a főzetet. – Ezt kóstolja meg. Tejjel és cukorral?

Látszott, hogy otthonosan mozog nagymama konyhájában. Egyetlen mozdulattal már elő is szedte a szekrényből a cukortartót.

– Keserűen iszom. – Elizabeth fogta a csészéjét, és a konyhaasztalhoz ült.

Allen Hilliard kopott nadrágban és félig kigombolt ingben jött le, s a tálalónak támaszkodva szürcsölte kávéját.

– Az ingét sosem gombolja be rendesen, ahogy normális emberek szokták?

– Önt talán zavarja ez, Leanna Elizabeth? – mosolygott, és sötét szemével kacsintott.

– Egyáltalán nem – hazudta a lány. Valójában nagyon is zavarta. Minél tovább volt kénytelen a férfi fedetlen felsőtestét nézni, annál kényelmetlenebbül érezte magát. – És ne nevezzen engem Leanna Elizabethnek, csak simán Elizabethnek, Mr. Hilliard.

– Rendben, ha maga is Allennek nevez. Végül is egy födél alatt lakunk.

– Ami aligha mondható valami jó ötletnek – vágott vissza a nő hetykén.

– Nem bízik magában? – Elizabeth tekintete világosan a férfi értésére adta, kiben nem bízik. – Most jut eszembe, nem volt maga már férjnél, Leanna Elizabeth?

– Ne nevezzen…

– Bocsánat, elfelejtettem. Nem fordul elő többé. Nem szereti a nevét?

– Megbékéltem vele. A szüleimtől kaptam, ezzel kell együtt élnem, akár tetszik, akár nem.

– Nem a szülei választották magának a nevet – oktatta ki Allen –, hanem Delia.

– Honnan tudja ezt?

– Tudom, és kész. A szülei nem tudtak megegyezni, ezért kellett Deliának közbeavatkoznia. Elizabeth volt a második neve, Leannának pedig a másik nagyanyját hívták.

Elizabeth ismerte annyira a családját, hogy ezt hihetőnek tartsa. De bosszantotta, hogy ez a behemót, ágrólszakadt baseballjátékos ennyit tud róla, olyasmiket is, amikről neki magának sem volt tudomása.

Allen még egyszer töltött a kávéból Elizabeth csészéjébe.

– Még nem felelt a házasságára vonatkozó kérdésemre.

– El sem tudom képzelni, miért érdekli ez magát.

– Már hogyne érdekelne, hogy Carl Adams, a sikeres labdarúgó felesége volt.

– Vannak az életben fontosabb dolgok is, mint a sport.

– Fontosabb, hogy valaki jó férj legyen, mintsem hogy gólt rúgjon, ugye?

– Nem tudom, mi köze ehhez.

Csengett a telefon, s míg Allen felvette a kagylót, Elizabeth megkönnyebbülve felsóhajtott. Semmi kedve sem volt a házasságáról társalogni. Akkoriban olyan fiatal volt még, s oly rövid ideig volt férjnél. Becsapottnak érezte magát. Szerette volna elfelejteni életének ezt a szakaszát.

Szívesebben emlékezett vissza a syracuse-i tanulmányait megelőző nyárra, amikor Carl Adamsszel

megismerkedett. Egy futballmérkőzés után szólította le a férfi. Felfoghatatlan volt számára, hogy a sok néző közül éppen őt szemelte ki. Carl már az idősebb játékosok közé tartozott, s olyan tehetséges volt, hogy szép jövőt jósoltak neki a profik közt. És nem csak a labdarúgásban volt a legnagyobb. A lányok körében is övé volt a pálma. Néhány hét alatt Elizabeth teljesen elvesztette a fejét. Azt sem vette észre, hogy a férfi életében korántsem ő az egyeden nő. Carl Adams a mindene volt. Kiragadta magányából, s ő mint a fuldokló, úgy kapaszkodott bele. Amikor aztán teherbe esett, a férfi, ha vonakodva is, beleegyezett a házasságba, de kezdettől fogva nem is titkolta, hogy megveti, amiért olyan ostoba volt, hogy a terhességet nem tudta megelőzni.

Amikor aztán Elizabeth a harmadik hónapban elvetélt, Carl megkönnyebbült. Nagy gondtól szabadult meg, s most már csak Elizabethet kellett leráznia. Miután leszerződtették profi labdarúgónak, igen jó anyagi körülmények közé került, és csak úgy ragadtak rá a nők. A férfi ki is használt minden alkalmat. Néhány hónap múlva elváltak.

Elizabeth teljesen letört. A nagy szerelembe vetett hite megrendült. Meg volt győződve róla, hogy minden viszony előbb-utóbb zátonyra fut. Így volt ez a szüleinél, így volt Carllal és vele. Az ilyen fájdalomtól egyszer s mindenkorra szerette volna megkímélni magát.

Nem is bocsátkozott többé komolyabb viszonyba, hanem minden percét szakmai előmenetelének szentelte. A „nagy érzelmek” ettől fogva hidegen hagyták. Válása után a szerelem szó elvesztette számára minden értelmét. Hogy mégis kész házasságot kötni Michael Daytonnal, annak más okai vannak…

Allen letette a kagylót.

– Elnézést, hogy félbeszakítottam. Hol is hagytuk abba?

– Nem volt ott a temetésen – állapította meg Elizabeth, kitérve a kérdés elől.

– Deliának és nekem megvolt a saját véleményünk a temetésről, de egyébként a házasságról is. Azt vallottuk, hogy mindkettő csak az érintettekre tartozik: a temetés az elhunytra, a házasság a házasfelekre. Emellett dolgoznom is kellett.

– Dolgoznia?

– Baseballedző vagyok a gimnáziumban.

– A vásott tizenegy hajcsárja?

– Kilenc. A labdarúgásban tizenegy. Nem emlékszik már? Vagy úgy értsem a szavait, hogy lenézi a hammondi csapatot?

– Szó sincs róla. Fogadni mernék, hogy ez a csapat még mindig a legérdekesebb, amit Hammond nyújthat.

– Ebben igaza van. Tavaly kerületi bajnokságot nyertünk, az idén tavasszal arkansasi bajnokok szeretnénk lenni.

– Ez igen. Arkansasi bajnokok. Alig tudom elhinni.

– Úgy veszem észre, gúnyolódik, Miss Martin. Igazán sajnálom, hogy a nagyvárosi látogatót szerény terveimmel untatom.

– Nem tudom, ki gúnyolódik most?

– Talán jobb volna az egészet elölről kezdeni – mondta Allen, ezzel odalépett Elizabeth elé, és kezet nyújtott. – Nevem Allen Hilliard. Üdvözlöm Hammondben, Miss Elizabeth Martin. Sajnálom, hogy nem kedvezőbb körülmények között találkoztunk.

Elizabeth lehorgasztotta a fejét.

– Ezt én is sajnálom. Szegény nagymama. – Felpillantott. – Mr. Parker azt mondta, hogy szívszélhűdés vitte el.

– Úgy van.

– Maga talán valamivel többet tud mondani az utolsó óráiról. Mr. Parker elrohant, mielőtt kifaggathattam volna.

– Egyszerűen elaludt… Okvetlenül kell erről beszélnünk? Mit számít mindez most már? Delia halott.

– Maga is kíváncsi lenne, ha a maga nagymamájáról volna szó.

– Dehogy. A halált a maga végérvényességével fel sem bírjuk fogni. Hogy miképpen hal meg az ember, az teljesen közömbös. – A férfi betette a csészéjét a mosogatóba, és halkan kiment.

2. FEJEZET

Elizabeth elmosogatta a csészéjét. Allen viselkedését kissé különösnek találta. Érthetetlen ez a ridegség olyasvalaki részéről, aki nagymamával egy fedél alatt élt. Delia nyilván szerette. Talán nem volt kölcsönös ez a vonzalom? Elizabeth fáradhatatlanul járkált föl-alá a házban. Amikor apja temetésére jött ide, csak rövid ideig maradhatott a nagymamánál. Hivatali teendői miatt még aznap vissza kellett repülnie New Yorkba.

Ezúttal jut ideje az emlékezésre. Az ebédlő nehéz tölgyfa asztala esős vasárnap délutánonként menedéket nyújtott neki és a babájának. Akkoriban óriásinak tűnt fel neki ez az asztal, most már nem volt több, mint egy közönséges kerek ebédlőasztal, amilyet ezerszámra látni. Mennyire megváltoznak az arányok, ahogy az ember felnő…

A Deliát körülvevő tárgyak közül sokra Elizabeth máig emlékezett. Akadt közöttük értékes is. Sokáig nézegette az üvegvitrint, amelyben Delia a porcelán-figuráit tartotta. Gyermekkorában Elizabeth mindig nagy becsben tartotta a Szabadság-szobor egy kicsiny mását, amelyet nagymama egy New York-i útjáról hozott, meg egy pufók angyalkát Atlantic Cityből.

Elizabeth kinyitotta a szekrényt, és elmosolyodott, amikor egy kis porcelán madár került a kezébe. Sok évvel ezelőtt ajándékozta egyszer a nagymamának születésnapjára. Apjától kapta rá a pénzt.

Két emléktárgy az apját idézte fel: egy pár bronzból készült gyermekcipő és egy régi karóra, melyet apja is az ő apjától örökölt. Bár ez az óra sosem működött, a papa mindig magánál hordta. Elizabeth beállította rajta a pontos időt, és visszahelyezte a szekrénybe. Helyreigazított még egy kis csipketerítőt, majd visszatért a konyhába. Az ablakon kinézett az udvarra. Lenyűgöző ez a színpompa. Szilfák, tölgyek és gesztenyefák kápráztatták el a zöld legkülönbözőbb árnyalataival, s ebbe a júdásfa rikítóan lila és az öreg körtefa fehér virágai vegyültek. Régen, amikor kint bújócskáztak, végtelenül tágnak érezte a kertet. Most meglepte, mennyit vesztett azóta nagyságából. Annyi minden megváltozott – és az ő szemében mégis a régi maradt.

– Csak nem ezt akarja enni?

Elizabeth felriadva megfordult, majd közönyösen szemügyre vette a mélyhűtött ételt, amit a boltból hozott. Aztán felpillantott Allenre.

– Mi tartana vissza tőle, iszonyúan éhes vagyok.

– Akkor meg egyen olyasmit, ami legalább valamennyire ehető kosztra emlékeztet. – Kinyitotta a hűtőszekrényt, és belenézett.

– Nosza – mondta, és kivett egy műanyag tálat. – Párolt hús. – Levette a fedelet, hogy Elizabeth egy pillantást vethessen az ínycsiklandó eledelre, amelyet aztán betolt a mikrohullámú sütőbe. Már csak a sütési időt kellett beállítani.

– Őszintén szólva ezt nem néztem ki magából. Nem hittem volna, hogy főzni is tud – jegyezte meg Elizabeth meglepve.

– Nem is tudok. Rose Adair, aki nálunk az iskolában háztartási ismereteket oktat, egyezséget kötött velem.

– Vagy úgy! – Elizabeth jelentőségteljesen felhúzta a szemöldökét.

– Nem úgy, ahogy maga gondolja – hárította el a célzást Allen, és legyintett. – Rose erősködött, hogy valakinek gondomat kell viselnie, s elhozott nekem néhány előre elkészített, lefagyasztott ételt. Szívesen elfogadtam ezt a segítséget, ha ennek fejében nyáron kijavíthatom a háza tetejét. Az ilyen egyezség is a kisvárosi élet előnyei közé tartozik. – Kajánul hunyorított. – Megkönnyebbült most, hogy nem holmi forró szerelmi históriába keveredtem a kolléganőmmel?

Elizabeth dühösen végigmérte.

– Nyilván ellenállhatatlannak tartja magát. Egy cseppet sem érdekel a szerelmi élete.

Allen rámosolygott.

– Olyan biztos benne? – Kivett két tányért a szekrényből. – Tulajdonképpen segíthetne – Ezzel a nő kezébe nyomta a tányérokat.

Elizabeth engedelmesen megterítette az ebédlőasztalt. Allen adogatta az alátéteket, az evőeszközt és a papírszalvétákat, s alig negyedóra alatt el is készült a vacsora.

– Váljon csak egy pillanatig – mondta Allen –, elfelejtettük a bort. – Felállt, és kiment a konyhába, majd egy palack behűtött fehérborral és két borospohárral tért vissza. Elizabeth megnézte a címkét. A bor nem tartozott az általa ismert francia fajták közé. Nyilván valahol itt a környéken palackozták.

– Egyáltalán iható az ilyesmi?

Allen felnevetett.

– Miért nem kóstolja meg, mielőtt elkezd fintorogni? – Kihúzta a dugót, és töltött.

Elizabethnek be kellett ismernie, hogy a bor nem is olyan rossz, mint várta. Allenben is kellemesen csalódott. A nagyvárosi életstílusú Michaellal ugyan nem vehette fel a versenyt, de azért viselkedése meglepően könnyednek és udvariasnak tűnt. Valahogy jó volt a fellépése. S ez a felfedezés határozottan meglepte Elizabethet, aki a férfiaknál a jó fellépést éppúgy becsülte, mint a szellemi értékeket és az üzleti érzéket. De azért még nem változtatta meg Allen Hilliardról alkotott véleményét. A férfi született sportoló volt, kimondottan atlétaalkat. Az ilyeneket pedig Elizabeth nem látta szívesen szűkebb ismerőseinek körében.

Vacsora közben közömbös dolgokról csevegtek. Rose Adair kitűnő szakácsnőnek bizonyult, és a párolt hús százszorta ízletesebb volt, mint a száraz pulyka, amit Elizabeth evett volna, ha Allen közbe nem lép. A férfi magától értetődő módon töltötte be a házigazda szerepét, s Elizabeth alkalmazkodott is ehhez. Allennek gondja volt rá, hogy Elizabeth borospohara egyszer se maradjon üresen, s ez hamarosan éreztette hatását.

Vacsora után főztek még egy kávét, aztán átmentek a nappaliba, ahol jobb volt a világítás, és fényképeket nézegettek. Tisztes távolságban ültek egymástól Delia brokáthuzatú kanapéján. Allen megmutatott Elizabethnek néhány olyan felvételt, amelyet nemrég csinált Deliáról.

– Ez a születésnapján készült – magyarázta Allen egy pillanatfelvételre mutatva. – Fenemód kicsípte magát, hogy kiruccanjon velem.

Hosszan nézték a fényképet. Delia mosolya kissé erőltetettnek látszott, de büszkén állt ott egy virágcsokor mellett. Elizabeth felismerte a ruhát, ami rajta volt: ebben temették. S felismerte a csokrot is: ő küldte születésnapi üdvözletül a nagymamának.

– Már azt hittem, sohasem válik meg ezektől a virágoktól. Még akkor is babusgatta őket, amikor már teljesen elhervadtak, és az sem látszott, mifélék voltak eredetileg.

Elizabeth előbb a férfira pillantott, majd a képre. Nem bírta tovább visszafojtani a könnyeit.

Allen zavartan bámult rá.

– Valami rosszat mondtam? Akkor bocsássa meg, kérem.

– Nem mondott semmi rosszat, dehogy – nyugtatta meg a nő szipogva. – Éppen csak most ébredtem tudatára, hogy Delia végérvényesen halott. – S könnyek peregtek le feltartóztathatatlanul az arcán.

– Hagyja abba a sírást – szólt Allen. – Delia bizonyosan nem venné jó néven, hogy könnyeket ont a halála miatt.

– Nem tehetek róla. – Elizabeth mind hangosabban zokogott. – Arra sem volt már lehetőségem, hogy elbúcsúzzam tőle.

Allen kényelmetlenül érezte magát. Odaállt Elizabeth elé.

– Ne sírjon már, kérem. Nem bírom elviselni, amikor asszonyok sírnak. Magának most jót tenne egy kis friss levegő. Jöjjön, menjünk ki! – Gyengéden felsegítette Elizabethet, aki azonban ott maradt állva, és fejét a férfi mellére hajtotta.

Könnyeitől Allen inge átnedvesedett. A férfi megsimogatta a haját, és átkarolta, míg meg nem

nyugodott.

– Tessék. – Odanyújtotta a zsebkendőjét, hogy Elizabeth megtörölje az orrát, majd újra átkarolta.

Elizabeth felpillantott rá. Allen gyengéden viszonozta tekintetét. Meghatotta a nő feldúlt arca, amelyen még ott csillogtak az utolsó könnyek. Tekintetüknek ez a találkozása csak egy pillanatig tartott, aztán Allen lehunyta a szemét, és ajkaival óvatosan megérintette Elizabeth nedves ajkait. Éppen csak próbálkozott, nem rohanta le csókokkal, még habozott. Elizabeth viszonozta a csókját. Átölelte és hozzásimult, teljesen átengedte magát annak a feltörő érzésnek, amelyet a férfi szájának és testének közelsége kiváltott belőle. Kellemesnek és természetesnek érezte, hogy Allen a karjaiba zárja.

Allen végül a kanapéhoz kísérte. Karját a vállán nyugtatta, amint szorosan egymás mellett ültek. Amikor azonban újabb kísérletet tett, hogy megcsókolja, Elizabeth az ajkaira tette az ujját.

– Kérem, ne – suttogta, és fejét a férfi vállára fektette.

*

– Jaj! – Elizabeth kicsit felemelte a fejét, de nyomban vissza is ejtette a párnára. Próbálta rendezni a gondolatait. Halántéka lüktetett, szája kiszáradt. Jellegzetes másnaposság volt ez. Alighanem a bor tette, amelyet a vacsorához ittak. Kétségtelen, hogy kitűnő minőségű nedű volt, így rosszulléte csak annak tudható be, hogy túlságosan sokat ivott. Ráadásul nem is szokott hozzá az italhoz, hiszen egy-két pohárnál többet nemigen szokott inni. Ezek a mentegetőzések azonban vajmi keveset javíthattak állapotán. Borzasztóan érezte magát.

Másnapossága mellett azonban még valami más is nyomta a lelkét. Mi is történt voltaképpen? Arra még emlékezett, hogy Delia miatt hirtelen igen szomorú lett. Allen vigasztalta, közben megcsókolta. Csókja nem volt kihívó, inkább gyengéden szép volt. Szép?

A reggel tiszta fényében felébredt Elizabeth gyanúja. Akár szépnek találta Allen Hilliard csókját, akár nem, túlságosan nem bízott most sem a férfiban. Pedig viszonozta a csókját. Mi tagadás, a tegnapi nap túlságosan igénybe vette. Az utazás, a temetés, a fáradtság, a gyász és az alkohol – mindez együtt tette olyan fogékonnyá egy jóformán idegen ember előzékenysége iránt.

Gondolataiba merülve a mennyezetet bámulta. Mit keres Allen Hilliard a nagymama házában? Azt állította, hogy bérlőként lakik itt, mégis úgy viselkedett, mintha ő volna a tulajdonos. Kicsoda hát valójában? Valamilyen nagyon távoli rokon? Csaló, aki Delia bizalmába férkőzött? Vagy rosszul fizetett tanárember, akinek egy alacsony lakásbérleti díj is sokat lendít jövedelmi helyzetén?

Abban Elizabeth bizonyos volt, hogy valamilyen titok lengi körül a férfit. Afelől sem volt kétsége, hogy nem egyszerű baseballedző, s arra is meg mert volna esküdni, hogy nem rokon. Egyvalami egyértelműen kitűnt: Delia nagyon kötődött hozzá. S minden előítélete dacára Elizabeth is vonzónak találta. Úgy érezte, mintha már évek óta ismerné. Miért nem említette Delia a leveleiben vagy telefonbeszélgetéseiben soha, hogy Allen jó megjelenésű, legszebb éveiben levő férfi, s hogy az ő házában lakik?

Elizabethet mindez meglepte, aminthogy meglepte az is, hogy Allen felkeltette benne a vágyat, s ő fogékonynak mutatkozott az efféle érzelmek iránt. Hát Michael? Rá kellene gondolnia, nem pedig olyan férfiakra, mint Allen Hilliard. Elizabeth újra megkísérelte felemelni a fejét, és ezúttal sikerült is felülnie. Mindenesetre egyedül ébredtem az ágyban, vigasztalta magát. Arra gondolni sem mert, hogy ellenkező esetben mi történhetett volna.

Amikor lement, Allent már sehol sem találta. Nyilván az iskolában van. A péntek rendes tanítási nap. Elizabeth hamar megreggelizett, majd felkerekedett, hogy az élelmiszerboltban néhány üres dobozt kérjen. Ha már itt rekedt, legalább kihasználja az időt, és becsomagol egyet-mást a nagymama holmijából.

– Jó reggelt, Elizabeth – üdvözölte barátságosan egy fehér kötényes, kopasz férfi. – Emlékszik rám? George Wilson vagyok. Tegnap találkoztunk a temetésen.

– Jó reggelt, Mr. Wilson. Örülök, hogy látom.
– Mivel lehetek a szolgálatára?
Elizabethet meglepte, milyen szívélyességgel fogadják mindenütt. Először a benzinkútnál, most meg itt az élelmiszerboltban. Eddig mindig igen nagyra becsülte a nagyváros névtelenségét, de most jóleső érzéssel töltötte el mások rokonszenve és együttérzése.
– Arra gondoltam, hogy talán akad itt néhány üres doboz; be szeretném csomagolni nagyanyám egypár holmiját.
– Persze, hogy akad – bólintott Mr. Wilson kedvesen. – Bizony kellemetlen dolgok hárulnak ilyenkor az emberre. Nyilván nem visz el sok mindent.
Elizabeth nem tudta, mit feleljen erre. Fogalma sem volt róla, mit is talál majd nagymama házában, s kiváltképpen nem tudta, mit kezd majd vele.
Egy kicsit még elbeszélgettek az időről, Deliáról és Elizabeth apjáról, míg végre a nő kibökte azt a kérdést, amely egész idő alatt foglalkoztatta:
– Mióta él már itt Mr. Hilliard?
– Allen? Várjon csak. – George eltöprengett. – Talán jó két éve, úgy hiszem. Igen, januárban volt két éve, hogy váratlanul feltűnt itt. Nagyon rossz bőrben volt. – George a raktárba ment, s hamarosan néhány dobozzal tért vissza. – Remélem, elég lesz. Szándékosan nem hoztam nagyobbakat, mert azokat telerakva már nem bírná cipelni.
– Azt mondja, rossz bőrben volt? – Elizabeth próbálta a beszélgetést ismét Allenre terelni. – Hát honnan jött?
– Egyenesen a pokolból. – George elpirult. – Bocsásson meg, de ezek az ő szavai voltak. De most már közénk tartozik.
Mielőtt Elizabeth további kérdéseket tehetett volna fel, kinyílt a bolt ajtaja, és két hölgy lépett be. Velük is találkozott a temetésen. Megálltak előtte, és érdeklődtek Allen után.
– Jó barátja volt Deliának – mesélte az egyik.
– Allen derék fiú – mondta a másik, és mosolygott. – Alig tudja elhinni az ember, hogy olyan kis csibészekből ilyen derék felnőttek lesznek.
Elizabethnek ez alkalommal már nem sikerült többet megtudnia. Amit hallott, az mindenesetre kissé meghökkentette.

– Éhes? – Allen a konyhában állt, és hideg sültből, paradicsomból meg uborkából szendvicset készített magának.
– Hát…
Allen kettévágta az elkészített kenyeret, és egy virágmintás fehér tányérra csúsztatta.
– Ezt szereti? – s egy zacskó sült krumplit tolt Elizabeth elé.
– Azt hittem, az iskolában van.
– Délben mindig hazaugrom ebédelni.
Haza. Persze, neki ez az otthona.
– Mióta is lakik itt? – tudakolta Elizabeth.
– A nagymamájánál? – Allen nagyot harapott a kenyeréből. – Úgy másfél éve.
– Azt hallottam, korábban is élt már Hammondben.
– Nyomoz utánam? – érdeklődött a férfi vidáman.
Elizabeth rajtakapva érezte magát.
– Meglehet – felelte. – Nagyanyám nem sokat mesélt nekem magáról, pedig kíváncsi vagyok.
– S véleménye szerint Deliának mikor lett volna módja rá, hogy meséljen egyet-mást rólam?
– Hát telefonon, természetesen.
– Csak nem azok alatt a sátoros ünnepeken lebonyolított háromperces beszélgetések alatt?

– Hogy érti ezt?

– Szó szerint úgy, ahogy mondom. Bálint-nap, anyák napja, születésnap, hálaadó ünnep és karácsony voltak azok az alkalmak, amikor felhívta a nagyanyját. No de majdnem elfelejtettem megemlíteni azokat a csinos képes levelezőlapokat.

Aztán hébe-hóba, megfelelő alkalomra egy kis ajándék vagy virág. Egy látogatás azonban már semmiképpen sem fért bele a drága idejébe. Nem talált módot rá, hogy időnként legalább néhány órát a nagymamájánál töltsön.

– Ez azért nem egészen így volt. – Elizabeth dühösen felpillantott. – Erre a nyárra tervbe vettem egy látogatást. – Mély lélegzetet vett. – De tulajdonképpen milyen alapon merészel engem kioktatni? Mi köze a nagyanyámmal való kapcsolatomhoz? Újabban talán a családhoz tartozik már?

– Bocsásson meg. Alighanem túlságosan messzire mentem. Azt hittem, Deliához fűződő barátságom feljogosít arra, hogy hangot adjak a véleményemnek.

– Szép kis barát az ilyen. Engem mer bírálni, amikor még a temetésre sem jött el.

– Viszont mellette voltam, míg élt. Delia tudta, hogy szeretem. Nem volt szükség arra, hogy a nagy nyilvánosság előtt jajveszékeljek a koporsójánál.

Elizabeth nem tudta, mit mondjon erre. Csakugyan azt hiszi Allen, hogy csupán a gyászoló unoka szerepét óhajtotta itt eljátszani? Persze valóban törődhetett volna többet a nagyanyjával. De ez fordítva is igaz. Húszévi elszakítottságot nem volt olyan könnyű áthidalni. Allen talán nem is tudja, hogy Delia őt egykor eltaszította magától. Az a gondolat, hogy a nagyanyja ezt a férfit mindabban a szeretetben és gondoskodásban részesítette, amelyet tőle megtagadott, szinte féltékennyé tette.

– Maga szerette – ismételte Elizabeth a férfi szavait. Mielőtt megismerkedett Allennel, azt hitte, hogy Deliát szerelem fűzi hozzá. Azóta már elvetette ezt a gondolatot. Allen alig lehet több harmincnál, és ötven év korkülönbség még New York-i felfogás szerint is elképzelhetetlenül sok.

– Nem úgy szerettem, ahogy maga gondolja. Barátként törődtem vele. És ő is törődött velem. Delia mindenkinél többet jelentett nekem. Befogadott, amikor teljesen a padlón voltam. Jobban hiányzik nekem, mintsem ezt maga el tudja képzelni. Ő tanított meg a szeretetre, nemcsak mások szeretetére, hanem önmagam szeretetére is, ami talán még fontosabb. Maga szereti magát, Elizabeth? Nagyvárosi életében jut-e hely egyáltalán bármiféle szeretetnek?

Elizabeth válaszolni akart, de egyeden hang sem jött ki a torkán.

– Gondolkozzék csak el ezen – mondta végül Allen, tányérját a tálalóra tette, és kiment a konyhából, be sem várva a választ.

Elizabeth az ablakon át követte tekintetével, míg el nem tűnt az iskolában. Szereti-e önmagát? Nem különösebben. Allen alighanem tudta ezt. Nem tartotta magát különösebben szeretetre méltónak. Talán minden másképp alakult volna, ha Delia őt is megtanítja szeretni.

A délutánt Elizabeth nagyanyja hálószobájában töltötte, és a holmijait rendezgette. Az egyik fiók tele volt keményített zsebkendővel, a másik horgolt sálakkal és díszterítőkkel, a következő értékes ágyneművel, hímzett párnahuzatokkal és lepedőkkel. Egy cédrusfa ládában két pokrócot talált, a szekrény aljában pedig egy dobozt színültig tele fényképekkel. Kivett néhányat belőle. Az egyiken az apja volt látható kisfiúkorában. Pónin ült, cowboykalappal a fején. Ha a hátlapon szereplő adatoknak hinni lehetett, hatéves volt akkor. Egy másik fénykép gimnazistaként örökítette meg. Elizabeth alaposabban szemügyre vette a képet. Csakugyan nagyon hasonlít rá: ugyanaz a kék szem és a Martinok jellegzetes szája.

Félretette a képeket. Csak semmi mélázás, emlékezésre és gyászolásra most nincs idő. Az albumokat és a be nem ragasztott képeket nagy kartondobozba csomagolta, és a kővetkező fehérneműs szekrény felé fordult.

Becsapódott a bejárati ajtó. Lépések hallatszottak a lépcső felől. Elizabeth azon töprengett, vajon Allen

megkeresi-e, hogy bocsánatot kérjen tőle déli viselkedéséért? Úgy látszik, nem. Hallotta, amint tesz-vesz a szobájában, aztán benyit a fürdőszobába, és megereszti a vizet.

Elizabeth folytatta a munkáját. Megcímezte az egyik dobozt, amelyet már telerámolt, aztán felegyenesedett. Csak most vette észre, hogy jó néhány órát elücsörgött a padlón; teljesen megmerevedtek a tagjai. Alig tudta elhinni, hogy már fél hatra járt az idő. Így persze nem is csoda, hogy megéhezett.

Kimegyek a konyhába, megiszom egy csésze teát, és bekapok mellé néhány kekszet, határozta el. Allennek biztosan nem lesz kifogása az ellen, ha elvesz néhányat a hűtőszekrényben tárolt csokoládés kekszéből.

Míg a teát szürcsölgette, és a kekszet rágcsálta, végigolvasott egy folyóiratcikket. Félóra múltán Allen végre lefelé jött a lépcsőn. Amint belépett a konyhába, Elizabethnek újra meg kellett állapítania, hogy nagyon jól mutat: frissen mosott haj és kisportolt, izmos felsőtest, amely a zöld pólóingben pompásan érvényesül. S végül az a lezser nadrág.

Elizabeth bosszankodott, hogy ilyen gondolatok foglalkoztatják.

– Elmegyek még. Nincs szüksége valamire? – kérdezte Allen tőle, el sem mosolyodva.

Elizabeth a fejét rázta.

– Nincs. Ettem a kekszéből.

– Nyugodtan szolgálja ki magát. Vegyen csak, amire szüksége van. – A férfi minden további magyarázat nélkül biccentett, aztán a hátsó ajtón át eltűnt.

– Nocsak! – mondta Elizabeth az üres szobához beszélve. – Teljesen úgy fest a dolog, mintha Mr. Hilliardnek találkája volna. – Megvárta, míg kinyílik a garázsajtó, aztán felállt, hogy megnézze a távozó Allent. Meg volt lepve, amikor egy fehér sportkocsit látott kifarolni. Ilyen kocsi egyáltalán nem illik egy kisvárosi baseballedzőhöz. Inkább furgonra vagy dzsipre számított, de nem ilyen luxuskocsira. Még ha Allen sportkocsija nem is a legújabb modell, egy tanár fizetéséhez képest igencsak költséges mulatság.

Bármennyire fenntartással viseltetett is Elizabeth a lakótársa jellemét illetően, mégis csalódottan vette tudomásul, hogy ezt az estét nem tölti otthon. Allen nélkül a nagy konyhát elhagyatottnak érezte. Most aztán elég volt, szidta saját magát. Minél kevesebbet látod ezt az embert, annál jobb. Ne nehezítsd meg még jobban az életed.

Elizabeth bekapcsolta a tévét. Míg egy tányér levest bekanalazott, megnézett egy vígjátékot. Aztán annyira idegesítette már a televízió, hogy úgy döntött, inkább megfürdik, pizsamát húz, és lefekszik, az ágyban pedig átnézi a magával hozott kölcsönkérelmeket. A tücskök ciripelése azonban elvonta a munkától a figyelmét. Képtelen volt összpontosítani. Hiányzott a nagyvárosi zaj. Michael gyűlölné ezt a csendet.

Michael! Elizabeth teljesen el is felejtette, hogy fel akarta hívni. Elrakta iratait, és lement a konyhai telefonhoz. Háromszori kicsengetés után jelentkezett az üzenetrögzítő. Michael tehát már elindult az orvoskongresszusra. Elizabeth röviden közölte, hogy mikor kereste, és megadta a telefonszámát. Aztán újra ágyba bújt. Olvasni nem volt kedve, ahhoz meg fáradt volt, hogy folytassa a csomagolást.

Nem tudott elaludni. Vajon hol lehet Allen? Azon töprengett, hogy egy ilyen kis helyen hol lehet randevúzni. Talán el lehet menni holmi pecsenyesütőbe vagy kirándulást lehet tenni egy szénásszekéren? Ilyesmi alighanem csak a régi filmekben látható. Elizabeth vajmi nehezen tudott éjszakai életet elképzelni színház, galériák és előkelő éttermek nélkül. Az egyetlen vendéglő, amit a környéken látott, egy McDonald's volt. Hová mehetett hát Allen?

Elizabeth végre elszenderedett, és csak a kavicsos úton közeledő autó zajára ébredt fel újra. Az órára pillantott. Már három óra is elmúlt. Akármit művelt is a férfi, vidám estéje lehetett. Az a gondolat, hogy valamilyen kocsmában mulatott, és baseballterveivel szédítette a lányokat, a vártnál is jobban bosszantotta a nőt. Lehet, hogy a megszédített hölgyek közül valamelyiket még haza is kísérte. Fölöttébb nyugtalanította ez a gondolat. De melyik asszony vonzódna egy ilyen rámenős, öntelt alakhoz? Elizabeth meg is válaszolta magának a kérdést: minden normális asszony inkább az olyan udvarias, öntudatos férfi

mellett döntene, amilyen dr. Michael Dayton, aki nem teszi ennyire közszemlére férfias testét. Igazán tapasztalatlan, butuska nőnek kell lennie annak, akit az ilyen külsőségek elvakíthatnak.

Felgyújtotta az éjjeliszekrényen álló lámpát, és előszedte a *Reader's Digest* egy régebbi számát. Addig akart olvasni, míg újra el nem álmosodik, de erre még egy óra hosszat várnia kellett. Amikor aztán reggel felébredt, a nap már besütött a szobájába: gyönyörű tavaszi idő köszöntött rá.

Elizabeth a konyhában ült, és a kávéját szürcsölgette, amikor Allen mezítláb és még mindig meztelen felsőtesttel belépett. Sortban volt a haja kócosan meredezett, s meg sem borotválkozott még. Ám a zilált külsőn át is valami érzékiség sugárzott belőle. Nyújtózkodott, egy nagyot ásított, majd álmosan a kávéskanna után nyúlt.

– Úgy látom, viharos éjszakája volt – jegyezte meg Elizabeth hanyagul.

– Nem volt az olyan viharos.

– De elég sokáig maradt ki – folytatta a nő, a kávéjából kortyolgatva.

Allen teletöltött egy nagy fehér bögrét, és Elizabethre pillantott.

– Talán várt rám?

– Volt is eszemben, de háromkor hallottam a kocsiját.

– Vagy úgy! – Huncut mosoly suhant át a férfi arcán.

Elizabeth lassan már viszolygott ettől a mosolytól.

– Min vidul ennyire hajnali fél kilenckor?

– Bizonyos Miss Martinon. Úgy viselkedik, mint egy féltékeny feleség. Cseppet sem hasonlít a nagyanyjára. Delia fütyült rá, mikor keveredek haza.

– Én sem kevésbé – biztosította gyorsan Elizabeth.

Allen az asztalhoz lépett, és leült vele szemben.

– Már tudom, mi a baj. Elhanyagoltnak érzi magát. Bosszús, amiért egyedül hagytam itthon. Azt hiszi talán, hogy valami légyotton voltam?

Elizabeth fülig elpirult.

– Lehetetlen egy alak maga, tudja-e?

Allen megsimogatta a karját.

– Semmi gond, nem mondom el senkinek, mennyire izgult értem, és ma este kiköszörülöm a csorbát. Magammal viszem.

Elizabeth elhúzta a karját.

– Ne tegyen nekem szívességet. A helybéli nők között csak akad valaki, aki kiruccan magával. Nekem annyi a dolgom, hogy nincs időm a lófrálásra. – Felállt, és a mosogatóba tette az edényeket.

– Majd elválik – mormogta Allen.

Elizabeth az ebédlőben rendezgette a nippeket, amikor Allen belépett.

– Ideje, hogy egy kicsit pihenjen. Reggel óta egyfolytában tesz-vesz.

– Tudom. – Elizabeth csóválta a fejét. – Annyi itt a limlom!

Allen elmosolyodott.

– Delia nem tartozott azok közé, akik szívesen válnak meg bármitől is. El sem tudja képzelni, mennyi mindent kellett a szobámból kirámolnunk, míg végre beköltözhettem. Azt hiszem, ott őrzött mindent, ami valaha is a maga apjáé volt. – Elgondolkodott, majd így folytatta: – Holnap is csinálhatja ezt. Most jöjjön, igyon meg velem egy italt.

– Köszönöm, inkább nem. Azt hiszem, tegnapelőtt este éppen eleget ittam.

– Emiatt ne csináljon magának gondot – ugratta Allen. – Igazán bájos részeg volt.

Elizabeth szeme villogott a dühtől. Az a tény, hogy a kelleténél valamivel többet ivott, neki magának magyarázatul szolgált ugyan túlzott engedékenységére, de Allent ez még korántsem jogosítja fel arra, hogy

részegnek nevezze.
– Nem voltam részeg.
– Persze hogy nem. Bocsásson meg. Volna egy ajánlatom. Ha nincs kedve inni, hozza rendbe magát, és elmegyünk valahová vacsorázni.
– De hát még hat óra sincs.
– Ez nem New York. Itt korán vacsoráznak az emberek.
– Akkor menjen csak. Én majd később összeütök magamnak valamit.
Allen szemrehányó pillantást vetett rá.
– Nem tudna egy kicsit normális emberként viselkedni? Én nem a nagy és hatalmas bankszakembert hívtam meg. – S mielőtt még Elizabeth válaszolhatott volna, hozzáfűzte: – A folyó partján álló kisvendéglőbe szeretném elvinni. Nem szívesen eszem egyedül. Kérem, jöjjön velem.
– Hát kérni is tud?
– Tulajdonképpen szívesebben kérném valami egészen másra.
– Ezt inkább hagyjuk. A vacsora az egyetlen, amire esetleg kapható vagyok.
– Ezek szerint eljön?
Elizabeth egy pillanatig töprengett, aztán bólintott.
– Miért ne? Ideje már, hogy lássam, hogy élnek errefelé.
– Igaza van – hagyta helyben Allen, és elmosolyodott. – Magyarázza, ahogy jólesik.
Hát komolyan vesz ez a férfi bármit is? Aligha, gondolta Elizabeth.
– Lezuhanyoznék még, adjon nekem egy félórát – kérte.
– Rendben. Azalatt én is rendbe hozom magam. Vacsora után esetleg átruccanhatnánk Arkadelphiába. Ott most éppen vásár van, felülhetnénk az óriáskerékre.
Elizabeth leverte sortjáról a port.
– Köszönöm, arról inkább lemondok. Nincs időm effélékre. El kell itt készülnöm mindennel.
– Ez nem szalad el.
Elizabeth azonban kérlelhetetlen maradt. Enni mindenképpen kell, ezt tehát akár Allen társaságában is megteheti, de ennél több időt semmiképpen sem óhajt vele tölteni.
– Kár. Miért sajnál magától minden szórakozást? – A férfi ezzel sarkon fordult, és eltűnt a folyosón.
Sajnos igaza van, ismerte be magában Elizabeth. Szórakozásra általában csakugyan nem jut időm. A foglalkozásom nem engedi meg az ötletszerű mulatozást. De mi köze mindehhez Allennek? Igazán nem kellene gondolatban örökké vele foglalkoznom. Hiszen teljesen összezavar. Inkább Michaelra kellene gondolnom.
Elizabeth elképzelte, amint Michael mellette ül az óriáskerékben: képtelenség. Aztán újra Allen képe tűnt fel lelki szemei előtt. Nem tudott már szabadulni tőle. Még a zuhany alatt is maga elé képzelte, mint csurog le a víz kisportolt, napbarnított testén.
Ha most itt volna mellette… Hát teljesen elvesztette már az eszét? Ennek az őrületnek véget kell vetni, mégpedig minél hamarabb.

– Nem gondolja, hogy túlságosan elegáns az öltözete?
Allen ott állt a lépcső alján a korláthoz támaszkodva, és végigmérte. Elizabeth tarka selyemblúzt vett fel kosztümjéhez.
– Az lehet, de ezen a kosztümön kívül csak szabadidőruhát hoztam.
– Akkor kérem, húzza fel azt. Ne csodálkozzék, megbízhat bennem – bizonygatta Allen.
Elizabeth vállat vont, és visszament, hogy átöltözzön.
– Holnap veszünk magának egy farmert! – szólt még utána a férfi. „Megbízhat bennem.” Elizabeth elfintorodott. Átöltözni átöltözik, ha már egyszer erre kéri, de megbízni semmiképpen sem bízik meg

Allen Hilliardben.

3. FEJEZET

Allen kifelé hajtott a városból.

– Arra gondoltam, hogy talán szeretne kicsit körülnézni a környéken. Hammond bizonyára sokat változott, amióta utoljára itt járt.

Elizabeth elengedte a füle mellett a szavaiból kiérződő szemrehányást. Szemügyre vette az épületeket, amelyek mellett elsuhantak. Idejövet nem volt erre ideje, mert nem akart lekésni a temetésről.

Ám az utóbbi négy év alatt semmi sem változott. A péküzlet még mindig ott állt a sarkon, közvetlenül mellette pedig a régiségbolt. Csak valamivel lejjebb nyílt az utcában egy új butik.

– Ennyi az egész – közölte Allen, és gyorsított, amint a helység végét jelző táblát elhagyták.

Hirtelen valami belső nyugalom szállta meg Elizabethet. Vigasztaló volt olyan helyre visszatérni, ahol nem az üzleti élet eszeveszett rohanása és örökös változása határoz meg mindent. New Yorkra rányomta bélyegét a fellendülések és visszaesések örökös libikókája. Itt ezzel szemben az állandóság volt a jellemző. S bár Elizabeth szerette a nagyvárost, be kellett vallania, hogy Hammondben nyugodtabb az élet.

A Halászkert csendes vendéglő volt az Ouachita folyó partján. Homlokzatát már megszürkült cédrusfa lapok borították, bent az asztalok piros kockás abrosszal voltak leterítve. A teremnek volt egy hosszú ablaksora, amelyen keresztül villódzó fények vetődtek a folyó tükrére.

– Jó estét, Allen! – A pincérnő üdvözölte őket, és két műanyag tányért meg evőeszközt nyomott a kezükbe.

– Jó estét, Peggy! – Allen a holmit az asztalra helyezte, és azt kérdezte: – Hideg a sörötök?

– Talán nem mindig hideg? Szóval sört kértek?

– Igen. És megkóstolnánk a ház különlegességét.

Amikor Peggy elment, Elizabeth Allenhez fordult.

– Ön igazi úriember, Mr. Hilliard – epéskedett. – Nem illene rám bíznia, hogy eldöntsem, mit egyek?

– Megbízhat bennem.

Elizabeth összeráncolta a homlokát. Már megint ez a „megbízhat bennem”. Vajon mit akar ezzel mondani? Talán önmagát akarja erről meggyőzni?

– Ez megnyugtató. De mivel a jelek szerint a ház különlegességét kell majd ennem, talán elmondaná, hogy mi is az.

– Roston sült hal, hasábburgonya, törökbab, káposztasaláta és, hogy el ne felejtsem, fehér kenyér.

Jóllehet Elizabeth általában szívesen megkóstolta más tájak ételkülönlegességeit, és a déli államok konyhája korántsem volt idegen tőle, most mégis tiltakozott.

– De hiszen ez egy hétre való kalória! – A fejét rázta, amikor egy kancsó sört és két jégbe hűtött poharat szolgáltak fel.

– Nem hiszem, hogy néhány kalória olyan sokat számítana. Ahogy elnézem, egészen tűrhető az alakja.

– Maga szerint. Nem tudja, hogy az ember nem lehet sem elég gazdag, sem elég sovány?

– Hát igen, általában így tartják. De nem tudok vele egyetérteni. – Allen fogta a söröskancsót és Elizabeth poharát. – Túlságosan soványnak lenni éppoly egészségtelen, mint túlságosan kövérnek lenni.

– És hogy állunk a gazdagsággal?

– A pénz nagyon boldogtalanná is teheti az embert.

– Csak amikor hiányzik.

– Nem, néha akkor is, amikor bőven van belőle – felelte a férfi.

– Talán a tapasztalat szól magából?

Allen megvonta a vállát.

– Tessék, a söre – és odanyújtotta Elizabethnek a poharat.

Az étel valóban kiadós volt, de nagyon ízlett Elizabethnek. Emellett Allen remekül elszórakoztatta. Elmesélt néhány történetet a lány gyermekkorából.

– Tulajdonképpen volt-e Deliának és magának más témája is, mint én? – kérdezte Elizabeth.

– Persze. Hébe-korba az időjárásról meg a baseballról is beszélgettünk. De azért maga volt a kedvenc témája.

– Értem – mondta Elizabeth bizonytalan hangon, mert a békülési kísérletek ellenére nemigen tudta elhinni, hogy nagymama valóban érdeklődött iránta. De az Allennel és Delia más barátaival folytatott beszélgetései az ellenkezőjét bizonyították. Elizabeth a villájára szúrta az utolsó hasáb burgonyát, a paradicsomszószba mártotta, és Allenre nézett. – De beszéljünk most már valami másról. Például magáról. Mikor ismerkedett meg a nagymamámmal?

– Várjon csak. Ha jól emlékszem, amikor az első baseballütőmmel bevertem a hálószobaablakát. – Allen nevetett. – Delia meglehetősen paprikás hangulatban volt. Behívott, és felsöpörtette velem a cserepeket. Aztán megkínált keksszel és tejjel. Tízéves lehettem.

– A családja tehát Hammondben élt?

Allen hirtelen elkomorodott.

– A családom a legkülönbözőbb nevelőszülőkből állt, s mind örültek, ha megszabadulhattak tőlem.

Elizabeth fájdalmas pontot érintett. Nagyon jól megértette, hogy Allennek ez kényes téma, régi sebeket tép fel. Úgy látszik, több bennük a közös, mint gyanította. Talán éppen ezért vonzódott ennyire a férfihoz. De azért nem szerette volna ezt a kellemes estét ilyen lehangoló lélekbúvárkodással elrontani. Hamar másra terelte hát a szót.

– S mindig edző volt?

– Nem – felelte Allen.

– Mi egyébbel foglalkozott még?

– Mindig volt valami közöm a baseballhoz, már kisfiúkoromban is. De ez itt az első edzői állásom. – Allen elosztotta a maradék sört.

– Ez nem válasz a kérdésemre. Arra vagyok kíváncsi, hogy mi mással foglalkozott még. Minthogy maga láthatóan mindent tud rólam, úgy volna tisztességes, ha én is valamivel többet tudhatnék meg magáról.

– Amikor ráadásul egy födél alatt élünk, ugye? – Allen újra mosolygott, amikor megfogta a kezét, és könnyedén megszorította.

Érintésére Elizabeth úgy érezte, mintha áram futott volna végig rajta, de ezt nem mutatta, viszont a kezét sem húzta el.

– A legkülönbözőbb dolgokat csináltam – felelte végül a férfi, és mutatóujjával gyengéden végigsimított Elizabeth kézfején. – De a legtöbb időt a baseballnak szenteltem.

– Hadd halljam már végre az élete történetét. – Elizabeth próbálta elhúzni a kezét, de Allen szorosan fogta.

– De hát a maga élettörténete sokkal érdekesebb. Ez a gyémántgyűrű például… – Megforgatta a gyűrűt. – Miért akar olyan emberhez hozzámenni, akit nem szeret?

Elizabeth elhúzódott.

– Honnan veszi, hogy nem szeretem?

– Ehhez nem kell különösebb éleslátás. Rengeteg jel utal erre. Először is, szerelmes nők mindig a kedvesükről beszélnek. Maga ezt a titokzatos férfit még egyetlenegyszer sem említette.

– Michael a neve – vágott közbe Elizabeth.

– Ez az első alkalom, hogy előttem csak a nevét is kiejti. Más nők százszor is említették volna már. Fogadok, hogy le sem feküdt még vele.

– Mit merészel? Ez már mindennek a teteje. – Elizabeth felpattant, fogta a táskáját, és dühösen végigmérte Allent. Aztán az ajtóhoz ment, és azt kérdezte a főpincértől:

– Kaphatok itt taxit?

Allen utánament, és gyengéden átölelte.

– Csupán egy kis nézeteltérés – magyarázta a főpincérnek és a többi vendégnek, aki a jelenet szemtanúja volt. – Gyere, kedves, ne durcáskodj!

Elizabeth annyira elképedt, hogy engedelmesen elhagyta vele az éttermet.

Türelmetlenül toporgott, míg Allen kinyitotta a ház kapuját. Elsuhant mellette, és a lépcső felé sietett. Egész úton egyetlen szót sem váltottak. Elizabeth forrt a méregtől. Hogy tudta ennyire megsértem a férfi? És honnan sejtette, hogy Michaellel való kapcsolatát illetően már ő maga is elbizonytalanodott? S az egészet még betetézi az, hogy önmagáról szinte semmit sem árul el. Volt mersze a benne dúló szenvedélyes érzelmekre célozgatni. Gyűlölte magát, amiért annyira megkívánta.

Allen Hilliard kiállhatatlan alak!

A férfi megfogta Elizabeth kezét, amikor éppen az első lépcsőfokra lépett. Maga felé fordította, és a szemébe nézett. Tudnia kellett, mennyire haragszik rá. De mintha a gondolatait is pontosan ismerné.

Szelíd barna szemével mintha kérlelné, hogy felejtse el a haragját, általában felejtsen el mindent, ami közéjük állt, és engedje át magát annak a hihetetlen vonzalomnak, amely közöttük kialakult. Ajkaival megérintette Elizabeth száját. Teljesen ura volt a helyzetnek. Egyedül tőle függtek a továbbiak. Ebben a játékban nem voltak egyenlő partnerek. Elizabeth volt a báb, Allen a bábos, aki a zsinórokat a kezében tartja. Elizabeth szeretett volna elmenni. El akarta lökni magától Allent, józan esze utolsó felvillanásával, de már nem volt ereje hozzá. A férfi ajkai fogva tartották. Kipuhatolták egymás száját, előbb egészen gyengéden, majd mind hevesebben, végül már kihívóan. Elizabeth nem ellenkezett, többet akart a férfitól, vágyott a szerelmére. Nem óhajtott arra a belső hangra hallgatni, amely óvatosságra intette. De ez a hang végül olyan kérlelhetetlen lett, hogy Elizabeth hátrább tolta Allent.

– Most már elég-mondta zavartan.

– Nem – felelte Allen –, még korántsem elég. – Amikor ajkai újra megérintették a száját, Elizabeth félrefordította a fejét, hogy kitérjen a csókja elől. A férfi ajkaival finoman végigsiklott a fülén, majd gyengéden csókolgatni kezdte a nyakát.

Elizabeth hátrébb lépett. Tudta, hogy Allen számára mindez csak játék lehet, míg számára felkavaró érzéki tapasztalat. Ismerte az olyan férfiakat, amilyen Allen Hilliard.

– Szeretném, ha most már abbahagynád.

– A tested mindenesetre mást mond – suttogta a férfi.

– Akkor nyilván félreértetted. – Elizabeth még egy lépcsőfokkal feljebb húzódott. – Akármit képzeltél is, nem érdekel semmiféle romantikus közjáték. Még csak nem is kedvellek. Bele kell törődnöd, hogy a remek baseballjátékos elpuskázott egy labdát.

– A baseballban az embernek kilenc esélye van. S a következő ütéssel célba fogok találni. – Allen nekitámaszkodott a korlátnak, és elégedetten mosolygott.

Elizabethnek ezen az estén már másodszor elakadt a szava. Felfutott a lépcsőn, és bezárta maga mögött szobája ajtaját.

*

Másnap reggel mezítláb osont le a lépcsőn, de hirtelen nevetségesnek találta magát. Előbb-utóbb úgyis találkozik vele. De ennek nincs is semmi jelentősége. Hamarosan újra New Yorkban lesz, s akkor, ha szerencséje van, már csak ügyvédje révén tart kapcsolatot Allen Hilliarddel. Azt kell még Hubert Parkerrel tisztáznia, hogy miképpen bonthatja fel a bérleti szerződést. Ezzel végképp kitörölheti az

életéből Allent.

Amikor a konyhába ért, meglepődve látta, hogy a férfi már megreggelizett. A kávét a tűzhelyre tette, az újságot meg kinyitva az asztalon hagyta. Elizabeth belepillantott ebbe az újságba, ha ez a valami egyáltalán annak nevezhető. A *Hammond Herold*ot az ember, ha ráérősen csinálja, egy félóra alatt végigolvashatja. Vágyódva gondolt a *New York Times*ra, amelynek olvasásával otthon az egész vasárnap délelőttöt eltöltötte.

Ivott egy csésze kávét, elolvasta az érdekesebb cikkeket, és evett Allen fánkjából, amelyet a férfi egy nyitott csomagban a tálalón hagyott. Rose főztjén és az éttermi étkezéseken kívül Allen minden jel szerint csak kekszen, sült krumplin és csokoládén élt. Csoda, hogy ennek ellenére ilyen jól megőrizte az alakját. S még volt benne annyi szemérmetlenség, hogy az ő mélyhűtött ételeit bírálja. De vajon most merre lehet? Nem mintha különösebben érdekelte volna, de olyan nagy volt a csend, hogy Allen valószínűleg visszabújt az ágyba. Tegnap este, amikor ő visszavonult a szobájába, még hallotta, hogy a férfi újra elment. Hogy mikor ért haza, azt nem tudja. Szegény embernek nyilván reggel kell aludnia, ha már éjjel nem jutott az ágyba.

Elizabeth valamennyire kitakarította a konyhát, elmosta Allen és a saját kávéscsészéjét, aztán újra nekilátott a rámolásnak. Azt tervezte, hogy másnap minél korábban felkeresi az ügyvédet. A csomagolással tehát aznap el kellett készülnie.

Déltájt kicsit megpihent. A házban még mindig nem hallatszott semmi mozgás. Megivott egy pohár tejet, s mivel közben gyötörte a kíváncsiság, felment az emeletre, és megállt Allen ajtaja előtt. Fülét az ajtólaphoz támasztotta, és hallgatózott. Semmi zaj, sem horkolás, sem az alvók jellegzetes szuszogása. Előbb halkan, majd erőteljesebben bekopogott, de nem kapott választ. Óvatosan benyitott, bedugta a fejét, és körülnézett a szobában.

Allen nem volt itt, legalábbis úgy tűnt. A szobában akkora volt a rendetlenség, hogy ezt teljes bizonyossággal nem lehetett megállapítani. Az összegöngyölt szőnyeg madzaggal volt átkötve, a sarokban halomban feküdt a ruha, az éjjeliszekrény előtt piszkos cipők álltak, s az olvasólámpára egy ing volt ráhajítva. Egyszóval, a szobában hihetetlen felfordulás fogadta. Ha nem látta volna Allen reggelijének a maradványait, bizonyosra vette volna, hogy a szoba lakója nem töltötte itthon az éjszakát.

Elizabeth körülnézett. Amennyire ebben a rendetlenségben egyáltalán láthatta a bútorokat, megállapíthatta, hogy ezek határozottan férfira vallanak. Nyilván Allen bútorai voltak. Nagymamának más volt az ízlése. A bevetetlen ágyon fekete ágytakaró hevert, az ágy fejrészénél fekete polc és hozzáillő fésülködőasztal állt. Az egyik sarkot bőr karosszék foglalta el, mellette krómozott állólámpával. Az ilyen berendezés itt vidéken meglehetősen szokatlanul hatott. Az éjjeliszekrényen egy fényképet látott, s Elizabeth nem állhatta meg, hogy közelebbről meg ne nézze. Nem nő volt rajta, amint ezt várta, hanem Allen öt-tíz évvel ezelőtt, egy másik fiatalemberrel együtt. Mindkettőjükön az arkansasi egyetem baseballtrikója feszült, s egymást átkarolva álltak. Elizabeth kezébe vette a fényképet, s azt kérdezte magától, vajon ki lehet ez a barát. Nyilván igen jó barát, ha Allen a hálószobájában tartja a fényképét. Kíváncsiságát azonban nem elégítheti ki, mert ha efelől tudakozódik, a férfi mindjárt rájön, hogy szaglászott a szobájában. Elizabeth hirtelen lelkiismeret-furdalást érzett, és sietve kiment.

De hol lehet Allen? Vajon szándékosan kitér előle? Talán azért ment el, hogy elkerülje az előző napihoz hasonló találkozást, és megkímélje magát az újabb kudarctól?

Éjjel megjátssza a fölényest, nappal meg lapul. De voltaképpen miért is méltatlankodom? – kérdezte önmagától Elizabeth. Talán előzőleg nem ugyanígy viselkedett maga is? Zavarban volt. A munka talán elvonja majd a figyelmét. Elővette hát Delia értékes porcelánjait, és óvatosan az ebédlőasztalra helyezte őket.

Már csaknem négy óra volt, amikor a hátsó ajtón berontott Allen három fiúval. Izgatottan beszélgettek,

míg meg nem látták Elizabethet.

– Szervusztok! – köszönt oda Elizabeth.

– Ohó, gyerekek! – Allen a fiúk felé fordult. – Azt hiszem, nem ismeritek még Elizabethet. Ő Mrs. Martin unokája. Elizabeth, hadd mutassam be neked a fiúkat: Mouse, Jason és J. B.

– Jó napot! – köszönt mind a három fiú szinte egyszerre.

– Nézd csak, mit ügyködtünk ma. Megszereztük a vacsoránkat. – Allen Elizabeth orra előtt lóbálta a legrondább halat, amelyet a nő valaha is látott. Síkos volt, és koszos. Igaz ugyan, hogy Elizabeth életében nem látott még frissen kifogott halat. Csak a halas boltból ismerte, ott meg csak gondosan filézve és petrezselyemmel, citromszeletekkel díszítve láthatta a halakat.

– Ehető ez egyáltalán?

– Nemcsak hogy ehető, hanem kifejezetten pompás falat. Ez a legjobb sügér, amit az utóbbi időben fogtunk. Szívesen látunk vacsorára.

– Leghőbb vágyam egy halvacsora. – Elizabeth figyelte, ahogy a mosogatóhoz viszik és beleteszik a halakat.

– Gyerekek, ki vállalkozik a kibelezésre? – Allen Elizabeth felé fordult. – Te meg nyugodtan nézd csak végig, legalább tudod majd, mit kell a friss hallal csinálni.

Elizabeth már előre undorodott a látványtól.

– Ha nincs kifogásotok ellene, folytatom a csomagolást – és sürgősen elhagyta a konyhát, nehogy többet kelljen látnia, mint amennyit elbír viselni.

Beszélgetés és nevetgélés hallatszott át a szobába. A sügérpucolás, úgy látszik, igen vidám dolog. Egy röpke óra múlva már a sülő hal ínycsiklandó illata érződött a konyha felől. Hamarosan benyitott Allen.

– Gyere, kész a vacsora.

Elizabeth túlságosan is éhes volt, semhogy a meghívást visszautasítsa, s kellemesen meg volt lepve, amikor az ízlésesen megterített asztalt meglátta. Valóban pompás ízű hal, párolt paradicsom és jégbe hűtött tea várta.

A fiúk közül már csak ketten voltak ott.

– Ez igazán fenségesnek látszik. De hol van…

– Jason – segítette ki Mouse, miközben asztalhoz ültek. – A hétvégeken mindig dolgozik a benzinkútnál. Munka után Allen szokta hazavinni.

Allen tehát tegnap este ezért ment még el?

Miért is találta kellemesebbnek ezt az értesülést, mint azt a gondolatot, hogy egy késői randevúra sietett el? Igazán mindegy lehetne neki, hogy valamelyik barátnőjével találkozik-e vagy sem.

Az itt maradt két fiú testvér volt, s látszott rajtuk, hogy nem először vacsoráznak itt. Érződött, hogy ragaszkodnak Allenhez, s Allen is kedveli őket. A beszélgetés során az is kitűnt, hogy nincs valami kellemes otthonuk. Az apjuk szinte sohasem volt odahaza, anyjuk meg a legtöbb időt férfi látogatóinak szentelte, s így a fiaival nemigen ért rá foglalkozni.

Elizabeth nagyon is megértette a fiúk gondjait. Jól tudta, milyen érzés az, amikor az embert otthon éppen csak megtűrik. Amikor az anyja másodszor is férjhez ment, ő is már csak ötödik kerék volt. Bár Elizabeth nagyon megsiratta az anyját, amikor meghalt, annak is tudatában volt, hogy igazándiból már jóval korábban elvesztette.

Amikor látta, mennyire törődik Allen ezekkel a fiúkkal, megváltozott a róla alkotott véleménye. Akármilyen szívesen bélyegezte is rámenős fickónak, el kellett ismernie, hogy nagyon tiszteletre méltó jellemvonásai is vannak. Ha ezek a fiúk ennyire körülrajongják, ez a legjobb bizonyíték arra, hogy Allen Hilliardnek van egy másik arca is, amely eleddig rejtve maradt előtte.

Evés után Allen indulásra sürgette a fiúkat.

– Meg kell még csinálnotok a leckét, úgyhogy most sipirc haza.

– Nincs sok lecke.

– Ezt már ismerem – felelte a férfi. – Nincs kedvem holnap reggel Miss Peoples szemrehányásait hallgatni, amiért elvontalak benneteket a tanulástól. Na, nyomás!

A fiúk, ha vonakodva is, felszedelőzködtek Elizabeth és Allen utánuk nézett, míg a hátsó ajtón át el nem tűntek. Aztán egymásra pillantottak.

– Nagyon rendes vagy a fiúkhoz.

– Szeretem a gyerekeket. S ezek ketten remek fickók, csak egy kis fegyelem hiányzik még belőlük.

– S horgászás közben ez elsajátítható?

– Bizony, bizony, horgászás közben sok mindenre meg lehet valakit tanítani. Bárcsak nekem lett volna az ő korukban egy barátom, aki elvitt volna horgászni. – A halomba rakott dobozokat nézegette, majd Elizabethre pillantott. – Kész vagy a csomagolással?

Elizabeth a fejét rázta.

– Fent van még néhány doboz, azokat is tele kell raknom, mielőtt reggel Mr. Parkerhez megyek. Neked mik a terveid?

– Miféle tervekre gondolsz? – kérdezte vissza Allen.

– A jövőt illető tervekre. Arra gondoltam, hogy hol óhajtasz most élni, miután nagymama meghalt?

Allen felhúzta a szemöldökét.

– Talán elkísérlek New Yorkba.

Miért állt el Elizabethnek egy pillanatra még a szívverése is? Hiszen tudta, hogy ez csak egy otromba tréfa.

– S akkor mi lesz a baseballcsapatoddal meg az arkansasi bajnoksággal? – Elizabethnek sikerült könnyednek mutatkoznia.

– Mi tagadás, ez csakugyan probléma – felelte a férfi. – Akkor hát alighanem neked kell itt maradnod. – Átment a szobán, és közvetlenül a nő előtt állt meg.

– Erre sosem volnék képes. – felelte Elizabeth. – Szeretem a nagyvárost.

– Hol találsz ilyet a nagyvárosban? – Allen leheletkönnyen megérintette ajkaival a száját. – Hát ilyet? – Erősebben magához szorította, és elérte, hogy a nő kissé megnyissa száját, és viszonozza a csókját.

Elizabeth átölelte Allen nyakát. Mit művel vele ez a férfi? Messziről mintha a telefont hallotta volna csengeni, de ez mit sem zavarta. Élvezni akarta ezt a pillanatot, már nem is próbálkozott kibontakozni a férfi karjaiból. Mérhetetlenül csalódottnak érezte magát, amikor Allen elengedte, hogy a telefonhoz menjen.

– Halló?… Igen, üdv, Michael… Persze, Elizabeth itt van.

A nő átvette a kagylót.

– Szia, Michael – mondta még kissé kifulladva, és dühösen Allenre pillantott.

Allen felvett egy újságot a tálalóról, és kiment a hátsó verandára, ahol kényelmesen betelepedett a faragott hintaszékbe. Elizabeth a teraszajtón át figyelte, amint kigombolja az ingét, és lerúgja a lábáról a teniszcipőt. Teljesen közömbösnek mutatkozott, de Elizabeth sejtette, hogy a fülét hegyezve lesi minden szavát.

– Allen volt az – kezdte Elizabeth. – Itt lakik… Nagymama albérlője volt… Csak nem tehettem ki egyszerűen az utcára? Hogy mondod? Hát… – halkabbra fogta a hangját. – Meglehetősen öreg és kövér, ritkuló hajjal, már majdnem kopasz.

Látta, amint Allen végigsimítja kezével dús haját, mintha maga is szeretne az ellenkezőjéről bizonyságot szerezni. De Michael hitt neki. Tartózkodó hangja barátságosabb lett. Miért hazudott neki? Hiszen Michael megbízott benne. S eddig még nem is volt oka a bizalmatlanságra. Beszélgettek még néhány percig, aztán letették a kagylót, miután Elizabeth megígérte, hogy jelentkezik majd, mihelyt visszaér New Yorkba.

Allen visszarohant a konyhába.

– Öreg? Örülj, hogy nem ragadtam ki a kezedből a kagylót, és nem meséltem el Michaelnak, hogy szeretett menyasszonya az orránál fogva vezeti. – Elkapta Elizabeth kezét, és beletúrt vele dús hajába. – Nem vagyok kopasz, és nem vagyok kövér. Ez itt csupa izom. – S kezét végighúzta a mellén.

Elizabeth érezte, hogyan válaszol a teste kezének e kényszerű felfedezőútjára. Pedig alig néhány perce még Michaellal beszélt. Nagyon haragudott magára.

– Hagyj végre békén! – fakadt ki.

– Szó sem lehet róla. Az ilyen személyleírást nem hagyhatom megtorlatlanul. – Szorosabban magához vonta a nőt. – Azt hiszem, bocsánatot kellene kérned az „öregembertől”. – Olyan erőteljesen szájon csókolta, hogy a másik alig kapott levegőt, közben pedig szorosan fogta a csuklóját. Elizabeth tajtékzott a dühtől, ugyanakkor érezte, mint hatalmasodik el testén az izgalom. Végül összeszedte minden erejét, hogy Allent hátrébb lökje.

– Most aztán igazán elég volt! – Maga is meglepődött, hogy milyen nyugodt a hangja. – Folytatnom kell a csomagolást. – Ezzel kisietett a konyhából. Egy hajszálon múlott, hogy nem követett el valami ostobaságot.

Elizabeth a telefonkönyvben keresgélt a P betűnél. Igen, ez az, Parker, Hubert, ügyvéd. A faliórára pillantott: kilenc óra. Parker nyilván bent van már az irodában. Tárcsázott.

– Jó reggelt, Elizabeth. Valamivel később magam is felhívtam volna, csak előbb újra bele akartam zökkenni a rendes kerékvágásba. Fel tudna keresni ma délután? Allennek is alkalmas volna az időpont, hogy elkísérje.

– Rendben – mormogta Elizabeth, és letette a kagylót. Minek kell Allennek is ott lennie a végrendelet felbontásánál? Csak egy magyarázat van rá: ő is szerepel Delia végrendeletében. Nyilván rávette nagymamát, hogy valamit rá hagyományozzon. Talán olyasvalamit, ami egyébként az ő öröksége lett volna. Kellemetlen érzés fogta el Elizabethet. De nem óhajtott most ezzel foglalkozni, volt enélkül is éppen elég dolga még.

Két órával később a bérelt kocsija már ott állt a bőröndjével és számtalan dobozzal telerakva. Az ügyvédtől jövet a postán szerette volna feladni a csomagokat, mert a repülőgépen legfeljebb egyet vagy kettőt vihet magával.

Még egyszer körülnézett a házban. Amint a nappaliban állt, hirtelen fájdalmas szomorúság fogta el. Soha többé nem jön már ide. Nagymama meghalt, s most neki is el kell hagynia ezt az otthont. Örökre búcsút kell vennie a háztól – örökre búcsút kell vennie Allentől…

Vajon mit fog csinálni a férfi? Itt marad, míg vevő nem akad a házra? Talán ő maga is megvenné, ha lenne hozzá elég pénze. Már az a méregdrága sportkocsi is arra utal, hogy Allen költségesebb életmódot folytat, mint amire a sportoktatói fizetéséből futná.

*

Elizabeth kényelmes fekete bőrfotelban ült Hubert Parker íróasztala előtt, Allen valamivel hátrább foglalt helyet. Zöld pamutvászon nadrág volt rajta, meg rövid ujjú sárga pólóing, s látszott rajta, hogy nem érzi különösebben jól magát a bőrében.

– Unokámra, Leanna Elizabeth Martinra hagyom egész vagyonomat, bútoraimat és az Arkansas államban lévő Hammond, Elm Street 216. sz. alatti házamban található összes tárgyat, amelyet emlékül meg kíván tartani. – Hubert Parker egy kis szünetet tartott, s közben továbblapozott. – Allen Hilliardre hagyom Elm Street 216. sz. alatti házamat és a hozzá tartozó telket. Továbbá…

– Hogy mondta? – szakította félbe Elizabeth az ügyvédet magából kikelve, és remegő térddel felugrott. Nagyanyja házában gyermekkora óta most először enyhült benne valamennyire a magány iszonyú érzése. Delia emléke és az a tudat, hogy ez az épület hajdan az otthona volt, sok sebet begyógyított, de ezek most mind újra felszakadtak. Nem is csoda, hogy vonakodott teljesen a bizalmába fogadni Deliát, aki képes volt az ő otthonát Allenre hagyni. Delia elébe helyezte Allent. Az ő kedvéért elárulta a saját unokáját. Elizabeth vérig sértve érezte magát – Itt valami tévedés lehet.

– Nem, kedves, pontosan úgy van, ahogy mondtam – felelte az ügyvéd békítő hangon. – Delia csak néhány hónapja készítette a végrendeletét. És pontosan tudta, mit csinál.

Elizabeth Allen felé fordult.

– így állunk hát! Remélem elégedett vagy, elérted, amit akartál. Sikerült behízelegned magad, s Delia bizalmába férkőznöd. Nyilván olyasmit adtál be neki…

– Álljunk csak meg egy pillanatra! – Most Allen pattant fel. – Nem adtam be senkinek semmit. Éppúgy meg vagyok lepve, mint te. Hubert, mondja meg neki, hogy én nem tudtam róla, hogy Delia rám hagyja a házát.

– Amennyire én tudom, csakugyan így van.

Elizabeth olyan dühös volt Allenre, hogy az ügyvéd szavait figyelemre sem méltatta.

– Te aztán gyanakvó és kapzsi némber vagy! Hát csak azért rohantál ide, mert azt hitted, hogy örökölsz? – támadt rá Allen.

– Hogy merészelsz ilyet mondani? – háborodott fel Elizabeth.

– Miért ne merészelnék? Aljas rágalmaddal feljogosítottál rá. Évekig nem mutatkoztál itt, de mihelyt Delia meghalt, feltűnsz az első géppel, aztán alig bírod már kivárni, hogy az ügyvéd fogadjon.

– Ezt nem vagyok köteles eltűrni. Tulajdonképpen ki kért meg rá, hogy beavatkozz Delia életébe és most már az enyémbe is? Ha itt valamelyikünk szemrehányást tehet a másiknak, akkor az én vagyok.

– Gyerekek, gyerekek! – csitította őket Hubert Parker. – Elizabeth, óhajtja a végrendeletet megtámadni?

– Megtámadni? Dehogyis. – Az ügyvédre emelte tekintetét. – Bocsásson meg, Mr. Parker. Nagyanyámnak bizonyára megvolt minderre a jó oka. Eszem ágában sincs ezt megkérdőjelezni. Csak eléggé meglepett a dolog, ennyi az egész. – Mély lélegzetet vett. – Nyilván maradt még néhány tisztázandó részlet, de ezeket telefonon is elintézhetjük. Még van egy kis dolgom a házban, aztán sietnem kell a repülőtérre, mert indul a gépem New Yorkba. Jövő héten jelentkezem önnél. – Elizabeth felkapta a táskáját, és kirohant az irodából.

Allen utolérte, és megragadta a karját.

– Kérlek, mindent meg kell beszélnünk.

Elizabeth nem szólt, de tekintete láttán a férfi elengedte a karját, és hagyta útjára menni.

Elizabeth még egyszer utoljára a nagymama házához hajtott. Odaérve a kocsiban maradt, és szabad utat engedett könnyeinek. Keservesen zokogott, bár maga sem tudta, hogy voltaképpen miért. Hiszen sok-sok éve tudta, hogy nincs családja, hogy szabad és önálló. Mindig nagyra becsülte ezt az életet. Kötetlennek érezte magát, és a hivatásának élhetett. Nagyon jól volt ez így. Miért érez hát most ekkora fájdalmat?

Arról szó sincs, hogy a házat feltétlenül meg akarta volna kapni. Anyagilag nem volt rá szüksége. Jól keresett, és emellett kiegészítő jövedelme is volt anyai örökségéből. Felpillantott a meghitt érzéseket ébresztő fehér homlokzatra.

Talán az izgatta fel ennyire, hogy elvesztette gyermekkora utolsó emlékét? Elizabeth nem tudott erre választ adni, de úgy érezte, mintha valaki kihúzta volna a lába alól a talajt.

Kábultan, lassan mozogva kiszállt a kocsiból, a csomagtartóból kiszedte az egyik dobozt, és felvitte a verandára. Aztán visszament az autóhoz, és kulcstartójáról levette a ház kapujának kulcsát. Erre már nincs szüksége, Allennek hagyja.

– Mit csinálsz itt? – Allen bukkant fel a háta mögött.

– Láthatod. Visszahozom a holmit.

– Ne légy már ilyen ostoba. Delia rád hagyott mindent, ami a házban van. Azt akarta, hogy a tiéd legyen minden, ami jelent neked valamit. – Kivette a nőkezéből az újabb dobozt, amit Elizabeth közben felcipelt a verandára, és visszavitte a kocsihoz.

– Csakugyan ezt akarta? Vagy csak egy kedves gesztus volt a részéről? Többet a családomtól sohasem várhattam.

Allen letörölt Elizabeth arcáról egy könnycseppet, és mélyen a szemébe nézett.

– Nem is a ház a fontos neked, igaz?

Elizabeth félrefordította a fejét. Aztán újra elfogta a méreg, és gyűlölettel nézett a férfira.

– Mit várasz egy kapzsi némbertől? Kizárólag az elszalasztott tulajdont siratom. – Könnyei már felszáradtak, amikor ráförmedt Allenre. – Most az egyszer talán hasznát vehetnéd az izmaidnak, és segíthetnél nekem kirámolni a kocsit. Nem szeretném lekésni a gépemet.

Allen vállat vont, és felvitte a dobozokat a házba.

– Akkor postán küldöm majd el neked mind.

– Fölösleges. Úgyis visszaküldöm őket.

– Ez hosszú távon elég unalmas lesz, mert én is visszaküldöm őket. Olyan csomagok, amelyek vég nélkül New York és Arkansas között ingáznak, szép hasznot hoznak a postának.

– Csinálj, amit akarsz. – Elizabethnek nem volt semmi kedve a huzakodásra.

– Egyet-mást mégis meg kellene beszélnünk, Elizabeth. – A férfi a karórájára pillantott. – Most azonban órám van. Nem maradhatnál itt még egy napig?

Elizabeth a fejét rázta.

– Már úgyis túlságosan sok időt töltöttem itt.

– Nem tudnálak valahogy mégis meggyőzni arról, hogy változtass a véleményeden?

– Nem. – Elizabeth átnyújtotta Allennek a kapukulcsot, beszállt a kocsiba, és elhajtott. A visszapillantó tükörben látta, amint a férfi ott áll, mintha földbe gyökerezett volna a lába, és tehetetlenül nézi, amint ő befordul a sarkon.

4. FEJEZET

Késő este volt már, amikor a gép földet ért a John F. Kennedy nemzetközi repülőtéren. Elizabeth teljesen kimerült. Már Little Rockból kétórás késéssel indultak. Az út nehéz volt, hatalmas viharzónán kellett átrepülniük. Elizabeth belső feszültségét ez már-már elviselhetetlen mértékig fokozta.

A Hubert Parkernél lejátszódott jelenetet még mindig nem tudta megemésztem. De gondot okozott neki most felfedezett sérülékenysége is. Ezt a kellemetlen ügyet minél hamarább el kell felejtenie, és vissza kell térnie a megszokott életéhez.

New Yorkba való visszaérkezése sem volt szerencsés. Az első, amibe otthon belebotlott, az ajtaja alatt betolt figyelmeztetés volt: elfelejtette befizetni a lakbért. A nagy sietségben nem is gondolt rá, hogy a csekket le kell adnia. Belevetette magát az egyik székbe, kibújt elegáns cipőjéből, és bekapcsolta az üzenetrögzítőt. Ketten hívták. Az egyik egy ismeretlen férfi volt, aki mindenféle illetlen megjegyzésekkel traktálta, a másik meg Michael, aki rövidre fogva csak arra kérte, hogy hívja vissza, „ha valaha hazatér még”. Amint duzzogó hangját hallgatta, nem volt egészen bizonyos benne, hogy nem az illetlen telefonáló áll-e közelebb a szívéhez. Nem nagy kedvvel tárcsázta Michael számát.

Amikor a férfi felismerte Elizabeth hangját, fagyossá vált. Elizabeth már ott tartott, hogy leteszi a kagylót. Michael a legcsekélyebb mértékben sem volt alkalmas arra, hogy megvigasztalja, pedig erre most sürgősen szüksége lenne. Hogy is lehetséges az, hogy egy ilyen sikeres orvosból teljesen hiányzik a beleérző képesség? Lehet, hogy a betegeivel másképp bánik, bár ezt Elizabeth nemigen tudta elhinni. Ahelyett, hogy némi megértést tanúsított volna, Michael afféle kihallgatásba fogott. Tudni akarta, hogy miért maradt el ilyen sokáig, mi volt a végrendelettel, és tulajdonképpen kicsoda ez az Allen.

Elizabeth elmondta, hogy az ügyvéd miatt kellett ennyi ideig várnia, röviden beszámolt a végrendeletről, de ami Allent illeti, teljesen megkerülte a kérdést. Azzal fejezték be a beszélgetést, hogy másnapra megbeszéltek egy találkozót.

Elizabeth még rosszabbul érezte magát, mint korábban. Csak az jelentett némi megkönnyebbülést, hogy pillanatnyilag elkerülte vőlegénye további faggatózását.

– Mesélj már végre az utazásodról!

– Mondjam el részletesen, hogy mit csináltam az utóbbi napokban, vagy csak az örökség érdekel?

Egy kis étteremben ültek, és Elizabeth fagyos tekintettel mérte végig Michaelt.

A férfi ezt észrevéve letette vizespoharát.

– Erre igazán nem volt semmi szükség.

– Igazad van, sajnálom – mondta Elizabeth bocsánatkérően. Ostobaság volt, hogy szerencséden helyzetében a férfin akarta kitölteni mérgét.

– Azt reméltem, hogy ma jobb hangulatban találllak. Jegyem van az operába. – Michael megcsókolta a kezét, mintha egy durcás gyereket akarna megvigasztalni.

– Tegnap esti viselkedéseddel igazán nem járultál hozzá hangulatom javításához.

– Mégiscsak öt napig voltál távol.

– Igazán nem jókedvemben. Ráadásul visszafelé az út is borzalmas volt, s a veled folytatott telefonbeszélgetés sem volt valami lélekemelő. Mindennek tetejében az íróasztalom is roskadozik a sok irat alatt. – Azt persze már nem említette, hogy egész éjszaka hánykolódott, mert egyre csak Allenre kellett gondolnia, aki Michaellal folytatott beszélgetése után még felhívta.

– Csak azt szerettem volna tudni, hogy ép bőrrel hazaértél-e – mondta Allen.

– Nyugodtan alhatsz, rendben megérkeztem.

– Elizabeth…

Ő meg egyszerűen letette a kagylót, ám a telefon egyre csak csengett. Tudta, hogy Allen nem adja fel. Abban a reményben, hogy legalább egy keveset mégis alhat, kihúzta a telefon dugóját. Hajnali ötkor aztán sikerült végre elaludnia.

Akármilyen dühös volt is Allenre, s fölöttébb dühös volt rá, azt mégis el kellett ismernie, hogy többnyire igen megértően viselkedett vele szemben. Amikor látta, hogy a végrendelet mennyire bántotta, mindent elkövetett, hogy fájdalmában valamiképp megvigasztalja.

Hirtelen Michael józan hangja rázta fel álmodozásából.

– Ez mind semmi ahhoz képest, amit nekem ma a kórházban kellett kiállnom. Elárasztottak bennünket sürgős esetekkel, nekem meg egy mélyen fekvő puskagolyó eltávolításával kellett bíbelődnöm.

Elizabeth felsóhajtott. Michael nem győzte örökké hangsúlyozni, mennyire fontos a munkája. Azt maga is nagyon jól tudta, hogy egy orvosnak a hivatása nem hasonlítható az ő foglalkozásához. Mégis nagyon unta már örökké ezt hallgatni. Kapcsolatuk nem volt ugyan sohasem különösebben romantikus, de eddig mindig azt hitte, hogy legalább jól megértik egymást. Most már ebben is kételkedett. Ha Michael bármit is érezne iránta, legalább valamicske együttérzést kellene mutatnia.

Elizabeth csak turkált a salátájában.

– Én is nagyon jól tudom, hogy a te hivatásodban mindig életről és halálról van szó. Nem is mertem soha összehasonlításokat tenni. Ezt magad is nagyon jól tudod. Talán mégsem túlságosan nagy igény, ha én is némi megértést várok el. Öt megerőltető nap van mögöttem.

– Rám meg nem támaszkodhatsz igazán, ugye? – Michael kedvesen mosolygott, s Elizabeth önkéntelenül viszonozta ezt a mosolyt. Michael, ha nagyon összeszedte magát, igen megnyerő is tudott lenni, bár ez nem tartozott a veleszületett tulajdonságai közé. – S mi legyen az operával, Elizabeth?

– Rendben van, szívesen elmegyek – hagyta rá a nő, jóllehet ebben a pillanatban az opera nem vonzotta igazán. Fáradt volt, jobban mondva kimerült. A legszívesebben otthon lustálkodott volna. De Michael ezt aligha értené meg.

– Derék kislány – mondta, és megsimogatta az arcát. – Egy kis kikapcsolódás a gondjaidon is könnyít.

Hát igen, s talán abban is segít, hogy ne Allen járjon örökké csak az eszében.

*

Hiába reménykedett. Noha olyan operát adtak elő, amelyet még sosem látott, és minden igyekezetével azon volt, hogy átengedje magát a zenének és figyelje a cselekményt, gondolatai csak elkalandoztak. Allen képe az egész előadás alatt egyre ott lebegett a szeme előtt. A színpadon lejátszódó eseményeket összekapcsolta a saját látomásaival. Des Grieux lovagot, a *Manon Lescaut* hősét Allen Hilliardhöz hasonlította. Az utolsó felvonás romantikus jelenete nagyon megrázta.

Szeme sarkából Michaelra pillantott. Tudatára ébredi annak, hogy sohasem szerette. Amikor a szerelmesek a színpadon örök hűséget esküdtek egymásnak, Elizabethnek már semmi kétsége nem volt afelől, hogy amit Michael iránt érez, annak a szerelemhez a legcsekélyebb köze sincs. Azt kérdezte magától, hogy tudná-e legalább kedvelni a férfit. Hiszen a szerelem nem elengedhetetlen. A tapasztalatok szerint sok bánatot is tud okozni. Végső soron Manon, az opera hősnője is meghalt szegény Grieux karjaiban.

Elizabeth sírt.

– Úgy látszik, drágám, a szomorú végű operák nem neked valók. A piros orroddal és a szétkent sminkeddel úgy festesz, mint egy bánatos bohóc. – A férfi odanyújtotta neki hófehér zsebkendőjét.

– Köszönöm, Michael – mondta Elizabeth szipogva. – Te mindig vissza tudsz rántani a valóság talajára.

Michael mosolygott. Úgy látszik, nem érezte ki a nő hangjából a keserűséget.

– Ez orvosi tapasztalataimnak köszönhető, az embernek alkalmasint meg kell birkóznia az érzelmeivel.

Felálltak, és elindultak a kijárat felé. Hazafelé tartva Elizabeth azt fontolgatta, hogy vajon Allen miképpen viselkedett volna a könnyei láttán. Milyen gyengéden csókolta meg, és hogy próbálta gyászát enyhíteni!

Michael lakása ajtajáig kísérte Elizabethet.

– Behívsz még egy italra? – A férfi a nyakát kereste ajkaival, de Elizabeth kitért előle.

– Inkább máskor, Michael. Ma borzasztóan fáradt vagyok. Már alig várom, hogy ágyba bújjak – felelte kényszeredett mosollyal.

Michael egy pillanatig habozott, mintha önmagával viaskodna.

– Bocsánat, drágám. Meggondolatlanság volt részemről. Szükséged van a megszépítő alvásra. Holnap találkozunk.

Bár Michael csak egy futó csókkal búcsúzott el, ez a csók mégis kihívóbb és biztatóbb volt bármely eddigi csókjánál. Elizabeth azt kérdezte magától, vajon olvas-e gondolataiban a férfi, érzi-e, hogy a legszívesebben eltaszítaná magától, s hogy egy másik férfi csókján mereng. Michael nyilván észre sem vette, mi dúl benne, mert még egyszer szájon csókolta, ezúttal gyengédebben, mint az imént. Aztán megfordult, és a lifthez ment.

Meglepően megértőnek mutatkozott, gondolta Elizabeth. A mindenható orvos szerepében még jobban el tudta viselni, mint olyankor, amikor nagy ritkán megértést mutatott. Elizabeth hirtelen bűntudatot érzett, amiért elküldte Michaelt. Be kellett volna hívnia, hogy tisztázza vele érzelmi meghasonlását. Ha csakugyan más férfit szeret, fel kellene bontania az eljegyzését.

De vajon egyáltalán szerelem-e az, amit Allen iránt érez, vagy egyszerűen csak elvesztette az eszét? Képtelen volt erre válaszolni, de azt bizton tudta, hogy ezt az állapotot így nem viseli el sokáig.

Elizabeth felnyitotta a szemét, és álmosan az ébresztőre pislogott.

– Fél kilenc. Ez nem lehet! – Félretolta a takarót, és felült. Vajon miért nem csengett az ébresztő? Kezébe vette, hogy megnézze, jól állította-e be az időt, s megállapította, hogy a csengő gombját nem lazította ki. Most aztán elkésik a munkából. Kiugrott az ágyból, és a fürdőszobába sietett.

Félórával később, amikor már lezuhanyozott, és félig felöltözött, csengettek az ajtón. Kinézett a kémlelőlyukon. A csomagkihordó postás volt az. Elizabeth hamar magára kapta kosztümje kékesszürke szoknyáját és egy nyakig begombolható fehér blúzt. Megrendelt volna valamit a csomagküldő áruházban? Nem emlékezett rá.

Négy doboz állt ott egymásra rakva. Mindjárt rájuk ismert. Azok a dobozok ezek, amelyeket Hammondben hagyott. Allen megtartotta ígéretét. Egy pillanatig arra gondolt, hogy nem veszi át a küldeményt, de el szerette volna kerülni a postással való huzakodást. Az irodába kellett sietnie. Nem teheti meg, hogy öt napig hiányzik, utána meg délben sétál be.

Amikor este hazatért, a dobozok ott várták a nappaliban. Levette kosztümje kabátját, és az egyik dobozt a heverőre emelte. Eléggé levertnek érezte magát, ezért úgy döntött, hogy a kicsomagolást inkább máskorra halasztja.

Az idegtépő napi munkától és az elmúlt hét sok izgalmától ereje végére ért. A hálószobába ment, magára öltött egy régi, kényelmes szabású otthonkát, visszahajtotta a takarót, és végignyúlt az ágyon, hogy egy kicsit pihenjen.

Hétkor csengett a telefon. Michael pontos, mint mindig. Az esti vizit után szokta felhívni.

Ezúttal azonban nem Michael volt.

– Csak nem leszel megint olyan gyáva, hogy leteszed a kagylót?

Még hogy ő gyáva?! Ezt persze nem hagyhatja annyiban.

– Mit óhajtasz? – kérdezte visszautasító hangon.

– A házról akarok veled beszélni. Elizabeth, megkaphatod. Már beszéltem róla Hubert Parkerrel. Csak közjegyző előtt kell átruháznom rád.

– S mennyit kérsz érte?

– Hát idefigyelj! Jó volna, ha egy pillanatra nemcsak dollárok lebegnének a szemed előtt!

– Bocsáss meg, ha hálátlannak látszom. – Elizabeth hangja igen fagyosan csengett. – De nem vagyok szociális gondozásra rászorulva, Mr. Hilliard. Tartsd meg a házadat!

– Miért nem tehetek soha semmit a kedved szerint? Mit akarsz tulajdonképpen?

– Semmi olyat, amit adhatnál nekem. Ég áldjon!

– Várj csak, azt hiszem, megadhatom neked azt, amire szükséged van. Csak ne volnál olyan makacs! A viszontlátásra! – És halk kattanás hallatszott.

A következő napokban Elizabeth többször is feltette magának a kérdést, hogy vajon mit akart jelenteni ez a „viszontlátásra”. Lehet, hogy egy szép napon a férfi egyszer csak ott áll majd az ajtaja előtt?

Ám teltek-múltak a hetek, és a telefonbeszélgetés emléke mindjobban elhalványult. Emellett Elizabethnek nemigen volt ideje a múltján rágódni, a jelen túlságosan is igénybe vette. A bank, amelyben dolgozott, egy másikkal egyesült, s így az alkalmazottaktól elvárták, hogy bármikor készek legyenek túlórázni.

Elizabeth számára ez azt jelentette, hogy le kellett mondania az ebédidőről, s csak ritkán hagyhatta ott az irodát fél tíz előtt. Akkor pedig már csak annyi ideje maradt, hogy bekapjon valamit, mielőtt hullafáradtan az ágyba bújna. Ha szabad volt az estéje, Michaellal töltötte.

A dobozoknak várniuk kellett. A temetésnek és Delia elvesztésének az emléke sem fájt már annyira, mint néhány héttel korábban. Újra tudott mással is foglalkozni.

Egy szombat délután, miután kimosta a fehérneműjét, és rendbe hozta a konyhát, egy csésze kávéval a kezében a nappali heverőjére ült, és tekintete megakadt a dobozokon, amelyek már szinte úgy álltak ott, mintha a berendezéshez tartoznának.

Ideje, hogy eltűnjenek innen. Az egyiket közelebb húzta a heverőhöz, és kinyitotta: nagymama ágyneműje volt benne. Mindjárt kellőképpen rendezve rakta el az ágyneműszekrényében a párna- és paplanhuzatokat meg a lepedőket. Az első dobozzal így végzett is, három maradt még hátra. A következőben edény volt, egy tizenkét személyes étkészlet. Ezt kivitte a konyhába, és úgy döntött, hogy Delia csészéit és táljait nem bízza a mosogatógépre, hanem kézzel öblíti le őket, de majd csak később. Még egy csésze kávét öntött magának, és visszatért a nappaliba.

A következő dobozban albumok és fényképek voltak: öt nemzedéket örökítettek meg. A képek mind gondos feljegyzésekkel voltak ellátva. Akadtak itt fotók Delia szüleiről, Deliáról, a férjéről és a fiáról, Elizabeth apjáról. Az egyik képen az anyját is felfedezte, mint boldogságtól sugárzó fiatalasszonyt, aki még nem is sejtette, milyen csalódás várja a házasságban. A következő, ami a kezébe került, egy kézimunka kötésű album volt. Mindjárt az első oldalon a saját születési anyakönyvi kivonatának a másolatát találta. Korai gyermekkorát hiánytalanul végigkísérték a fényképek: Elizabeth a klinikán, a fürdőkádban lubickolva, az anyjával, a nagyapjával. Később aztán egyre gyérültek a képek, s a szülei válása utáni időkből Delia már csak azokat a fotókat ragaszthatta be, amelyeket Elizabeth küldött neki időről időre: Michael és ő sítúrán, alelnökké való előléptetésekor, meg hasonló ritka eseményeken. Ott volt még valamennyi levelezőlap, amit a legutóbbi években Deliának küldött. Az utolsó az a virágcsokros lap volt, amellyel nyolcvanadik születésnapjára kívánta a legjobbakat. Elizabeth elámulva nézte ezt az emlékekkel teli albumot: ez mégiscsak azt bizonyította, hogy Delia igen nagy jelentőséget tulajdonított az unokájával újra felvett kapcsolatának. Tehát mégsem lehetett közömbös a számára. Az a felismerés, hogy valahol volt valaki, akinek nem volt közömbös, teljesen meglepte. Igaz lehet ez? De mi értelme most már nagymama indítékain töprengeni? Miért kezdjen megint a múltban vájkálni? Elkésett vele. Delia halott. Neki pedig nincs más, mint Michael. Elizabeth határozott mozdulatokkal elrakta a doboz tartalmát két

nagy iratszekrénybe, és hozzálátott az utolsó doboz kiürítéséhez.

Mivel Michaelnak születésnapja volt, a kedvenc ételével, egy cordon bleu-vel akarta meglepni a férfit Egyébként meglehetősen vegyes érzelmekkel nézett az este elé. Bizonyos fokig helyreállt a régi viszony közöttük, s Elizabeth igyekezett inkább Michael jó tulajdonságait méltányolni, de hasztalan kereste benne azt az erotikus kisugárzást is, amelyet például a saját titkárnője látott a férfiban. Jó megjelenésű, ez kétségtelen. De erotikus vonzereje számára inkább egy másik férfinak volt.

Amióta a dobozok megérkeztek, Allen nem jelentkezett újra. Képét mégsem tudta Elizabeth az emlékezetéből kitörölni, bár szerette volna elfelejteni, s minden figyelmét annak a férfinak kívánta szentelni, akivel el volt jegyezve. Michael pedig egyre sürgette, hogy tűzzék már ki a házasságkötés időpontját.

*

Allen a bankház bejárata előtt hanyagul a korlátnak támaszkodva állt, amikor Elizabeth kilépett az épületből a meleg júniusi napsütésbe. Allenen friss fehér ing volt, és szürke árnyalatú nyakkendő, amely kitűnően illett láthatóan mérték után készült szürke nadrágjához. Mutatóujjára akasztva fogta a jobb vállára vetett zakót.

Bár Elizabeth hat hete nem látta, mint régi barátot szólította meg:

– Hát te mit keresel itt?

– Már jóval előbb jöttem volna, de meg kellett várnom az iskolaszünetet.

Elizabeth tulajdonképpen bosszúsnak akart mutatkozni, de alig tudta izgatottságát titkolni. Csak nem miatta jött a férfi New Yorkba? Erre a gondolatra megpezsdült a vére.

Sötét napszemüveg takarta Allen arcát.

– Van még egy elintézetlen ügyünk. Bizonyára emlékszel, egy arkansasi házról van szó.

– Tévedsz. Ez az ügy el van intézve.

– Rendben van, akkor esetleg azért jöttem, mert hitelre lenne szükségem. – Allen csalafintán mosolygott.

– Akkor jó helyen jársz. Igaz, hogy az ügyfélfogadásnak már vége. Emellett… – Elizabeth végigmérte a férfit. – Emellett ebben a szerelésben nem látszol éppen hitelképesnek.

– Úgy látszik, ma délután nem vagy jó formában, Miss Martin. Elfelejted, hogy van biztosítékom: a hammondi házam.

– Persze, hogy is felejthettem el!

Amikor az ezt követő hallgatás már-már kínossá vált, Allen rámosolygott:

– Minek ez a bújócska? Nagyon jól tudod, hogy miattad jöttem.

Elizabeth kihallotta hangjából az izgatottságot, és szíve mind hevesebben dobogott.

– Nincs mit mondanunk egymásnak – felelte meggyőződés nélkül, és ráemelte tekintetét Allenre, de a napszemüveg miatt nem tudott a szeméből semmit kiolvasni.

– Azt hiszem, mégis van. A házról és Deliáról kell beszélgetnünk. Ne légy már ilyen iszonyúan makacs. – Allen megfogta a nő könyökét. – Gyere, hazaviszlek.

Elizabeth nagy kísértést érzett. A szinte elviselhetetlen hőségben könnyű nyári ruhája máris a testéhez tapadt. Az autózás ilyenkor bizonyosan kellemesebb, mint a metrón való utazás.

Amikor Allen észrevette, hogy habozik, szorosabban megfogta a karját, és fehér sportkocsijához húzta, amellyel ott parkolt a járda szélén. Ez rávallott. Egyáltalán nem tartott attól, hogy felírják, vagy a kocsiját elszállítják. Ott állt le, ahol jónak látta, ügyet sem vetve a parkolást tiltó táblára. Mit számít neki, hogy Hammondben van-e, vagy New Yorkban.

– Nem mehetek veled. – Elizabethnek végre sikerült rendeznie a gondolatait és kiszabadítani a karját.

– Dehogynem. Ha valami mást beszéltél meg, majd útközben valahonnan telefonálunk, és lemondjuk.
– Tulajdonképpen hová akarsz menni?
– Majd meglátod.
– Alighanem elment a józan eszed… Tehát, Mr. Hilliard, semmi kedvem veled menni. – Elizabeth sarkon fordult, és elindult az ellenkező irányba. Allen hamar beérte.
– Eldöntheted: vagy jószántadból jössz velem, vagy a vállamra veszlek, és úgy viszlek a kocsihoz. Beszélnem kell veled.
– Próbáld csak meg. Kiabálni fogok, amennyire csak a torkomon kifér.
– Csak rajta. Az emberek örülni fognak ennek a kis színjátéknak. Michaelnak is minden bizonnyal nagyon tetszene.
– Michaelt hagyd ki a játékból!
– Nekem is ez a leghőbb vágyam. Tehát: jószántadból vagy a vállamon? Döntened kell. Háromig számolok. Egy…
– Jól van, nyertél. – Elizabeth nagyon jól tudta, hogy Allen beváltaná a fenyegetését. Minden további magyarázkodás nélkül beült a kocsiba.
Körülbelül egy órányi út után a part felé fordultak.
– Hová megyünk? – Elizabethből előbuggyant a kíváncsiság.
– Mindjárt ott vagyunk – felelte Allen.
Öt perccel később a kocsi befordult egy első osztályú motel parkolójába.
– Mik a szándékaid? – kérdezte Elizabeth ingerülten.
– Kérlek, ne érts most félre – nyugtatta a férfi. – Azért hoztalak ide, mert beszélnem kell veled.
– Csakugyan? Sosem hallottam még, hogy férfiak azért visznek nőket a motelekbe, hogy beszéljenek velük. – Elizabeth keresztbe fonta a karját, és kifelé nézett. – Rengeteg embert ismerek, aki New Yorkban is képes beszélgetni.
Allen a kormánykerékre támaszkodott.
– New Yorkban örökké megzavarják az embert. Ott nem lehet nyugodtan beszélgetni, nekem viszont erre van szükségem.
– Akkor nincs szerencséd, mert én semmi szín alatt sem hagyom el ezt a kocsit, hogy veled egy motelba vonuljak. Úgyhogy nyugodtan vissza is hajthatsz.
Allen felsóhajtott.
– Lehet, hogy valóban nem volt a legszerencsésebb ötlet. De azért legalább ihatnánk valamit, és megvacsorázhatnánk. Van itt egy kedves étterem, az óceánra nyíló kilátással. Ha már itt vagy, mindenképpen meg kell hallgatnod. – Kiszállt a kocsiból, és kinyitotta az ajtót.
Elizabeth bizalmatlanul ránézett.
– Rendben van, igyunk valamit, de félóra múlva indulunk vissza.
Hamarosan már ott ültek az étterem egyik sarokasztalánál. Allen előtt frissen csapolt sör állt, Elizabeth előtt egy pohár fehér bor.
– Kezdj már bele, ne feszítsd tovább a húrt – szólalt meg a nő.
– Deliáról szeretnék veled beszélni.
– Mi beszélnivaló van még erről? Nagymama egyszerűen azt tette, amit jónak látott. – Elizabeth a szájához emelte poharát.
– Nem egészen, mert ha sejtette volna, hogy a döntésével ennyire meg fog téged bántani, a házat sohasem hagyta volna rám, s én nem is akartam volna, hogy az enyém legyen. Azért adta nekem, mert nem akart téged megterhelni vele.
– Az ügyvédnél még azt sem tudtad, hogy a házat rád akarja hagyni, most meg már azt is tudod, miért hagyta rád.
– Hm, azt hiszem, ismerem az indítékait.

– Nyilván igen szoros volt köztetek a kapcsolat – gúnyolódott Elizabeth.

Allen barna szemében sajátos fény csillogott.

– Végigmondhatom?

– Folytasd csak – mondta Elizabeth békülékeny hangon, mert nem szerette volna újra felizgatni magát.

– Nemrég még afféle tékozló fiú voltam, aki visszatért Hammondbe. – Allen mélyet sóhajtott. – Nem ment valami jól a sorom akkoriban, s ezzel még enyhén fejeztem ki magam. Meglehetősen kilátástalan volt a helyzetem. Lófráltam a városban, keveset ettem, alig aludtam, és sokat ittam. Ekkor Delia felszólított, hogy költözzem hozzá. Többet adott nekem, mint pusztán egy szobát. Ez volt a legszebb, ami valaha is megesett velem. Pótolta nekem az anyát, a nagymamát és a barátot. Ő volt a mindenem.

– Egyáltalán honnan kerültél oda? – vetette közbe Elizabeth.

– Erről majd később. Egyelőre csak annyit szeretnék, hogy megértsd Deliához fűződő kapcsolatomat. Azt már meséltem neked, hogy az összes nevelőszülőm kitaszított, és sohasem volt igazi otthonom.

– Tudom, milyen az.

– Hogyhogy? Neked végül is volt anyád, volt mostohaapád, és ott volt még a másik nagyanyád.

– A másik nagyanyám meghalt, mielőtt még megszülettem volna. Ezt Delia nem mondta el? Anyámnak és mostohaapámnak pedig egyáltalán nem volt ínyére, hogy egy serdülő lány beleszóljon az ügyeikbe.

Allen bólintott.

– Delia azt mesélte nekem, hogy csodálatos életed volt, mert anyád gazdag emberhez ment feleségül, aki minden kívánságotokat teljesítette.

– Hogyne – felelte Elizabeth keserűen. – Pompás ruhák, kitűnő iskolák és a legjobb nevelőnők, akik szüleim távollétében a gondomat viselték. Szüleim pedig örökké távol voltak.

Allen lassan kortyolgatta a sörét.

– Ezt nem tudtam. Igazán sajnálom.

– Nincs mit sajnálnod. Életemnek ezt a fejezetét lezártam.

– Ebben nem vagyok olyan bizonyos. Az a gyanúm, hogy még mindig rágódsz ezen. És azt hiszem, Delia nagyon szomorú lett volna, ha tudja, hogy az életed másképp folyik, mint ahogy ő hitte.

– Ezen nagyon csodálkoznék. Deliát sohasem érdekelte különösebben az én életem. Mint nagymama, csődöt mondott.

– Ezek kemény szavak, Elizabeth, ráadásul igazságtalanok is. Teljesen mindegy, hogy a te szemszögedből nézve hogy fest a dolog, meggyőződésem, hogy Delia éppúgy áldozata volt a szüleid válásának, mint te. Apád megtiltotta neki, hogy egyeden szeretett unokáját viszontlássa.

– Az apám? Ezen persze nem is csodálkozom. Sohasem jelentettem neki különösebben sokat. De miért választott el bennünket, Deliát meg engem egymástól?

– Deliától tudom, megtiltotta neki, hogy veled találkozzon.

Elizabeth a fejét rázta.

– Alig tudom ezt elhinni. Hogy tehetett ilyet? Ő meg miért engedett neki? Nyilván nem esett túlságosan nehezére.

– Ez nem igaz. Ennél súlyosabb áldozatot nem is követelhettek volna tőle. De ő még abban a szellemben nőtt fel, hogy a férfi az úr a háznál, ő tehát engedelmeskedett, még akkor is, ha ez a férfi a saját fia volt. Apád elmagyarázta neki, hogy anyádnál jól megy a dolgod, s hogy az örökös ide-oda vándorlás csak összezavarna.

– Apám őrült volt.

Allen megfogta Elizabeth kezét, s a nő nem is ellenkezett.

– Apád döntése nyilván senkit sem tett boldoggá.

– Tulajdonképpen furcsa ez az egész. – Elizabeth kényszeredetten elmosolyodott. – Nekem mindig az volt az érzésem, hogy nincs családom, ő meg úgy gondolta, hogy túl sok van belőle. – Újra elkomolyodott. – Hát hallottál már ennél nevetségesebbet?

Allen mélyen a szemébe nézett, és a fejét rázta.

– Nem, Elizabeth, ez nem nevetséges; nagyon is szomorú, hogy apád Deliát és téged elszakított egymástól éppen akkor, amikor a leginkább szükségetek lett volna egymásra.

Elizabeth próbálta visszafojtani a könnyeit. Egyszer már sírt Allen előtt. Ennek nem szabad megismétlődnie.

Allen alighanem sejtette, mi megy végbe benne. Figyelte, s közben továbbra is gyengéden fogta a kezét. Elizabeth szerette volna félrefordítani a fejét, de a férfi tekintete mintha megbabonázta volna. Végül Allen törte meg a csendet.

– Iszol még valamit? Vagy inkább sétáljunk?

– Sétáljunk inkább.

Elhagyták az éttermet, végigmentek a sétányon, majd onnan egy lépcsősoron le a partra. Leültek az egyik padra, és figyelték a partnak csapódó hullámokat. A távolban egy villám hasította keresztül az eget.

– Eső lesz – állapította meg Elizabeth.

– Meglehet. – Allen a gondolataiba merülve nézte az óceánt. – Akarod tudni, miért nem mentem el a temetésre?

Elizabeth bólintott. Allen zsebre dugta a kezét.

– Attól féltem, hogy nem tudok uralkodni magamon, és elbőgöm magam, mint egy kis kölyök. Delia megértené a távolmaradásomat.

– Kedves tőled, hogy ezt elmondod nekem. Ha előbb megtudtam volna, hogy Delia miért nem volt kíváncsi rám, bizonyára én is hasonlóképpen jártam volna. S akkor együtt bizonyosan hatásos jelenetet adhattunk volna elő. – Elizabeth idegennek érezte a saját hangját. Allen közelsége, férfias kisugárzása izgató hatással volt rá. Túl közelről érezte leheletét és arcszeszének illatát. – De emiatt mégsem kellett volna ezt a hosszú utat megtenned.

– Telefonon el akartam neked mondani. Emlékszel? De nem hallgattál végig.

– Írhattál volna.

– Hát ezt, hogy írtam volna meg? – Ujjával gyengéden megérintette a nő állát, és maga felé fordította fejét. Elizabeth nem volt teljesen bizonyos benne, hogy mennydörgés-e, amit hall, vagy saját szívének dobogása. Határozottan, de mégis végtelenül gyengéden tapadtak szájára a férfi ajkai.

5. FEJEZET

Jó időbe tellett, míg Elizabeth végre kiszabadította magát. Ezt nem lett volna szabad engednie. Amit csinál, az árulás.

– Kérlek – mormogta minden meggyőződés nélkül. – Ne, hagyd abba.

– Rendben van, nem hagyom abba. – Allen föléje hajolt, de Elizabeth ezúttal kitért előle.

– Nagyon jól tudod, mit akartam mondani.

Felállt, távolabb sétált a parton, aztán elegáns ruhájára ügyet sem vetve, leült a homokba.

Allen követte példáját, és mellé telepedett. Egyikük sem szólt egy szót sem, míg Elizabeth végül nem bírta tovább a hallgatást. Amikor újra villámlott egyet, teljesen eltérve az eddigi beszédtémájuktól azt mondta:

– Az időjárás-jelentés egész hétre esőt jósol.

Allen bólintott, ás tovább hallgatott.

Elizabeth levetette cipőjét, és átkarolta felhúzott lábát. Lábujjhegyeit a homokba fúrta, és lazítani próbált. Vajon csakugyan úgy van, ahogy Allen az étteremben mesélte? Valóban Delia is szülei válásának az áldozata lett? Ezt nehezen tudta elhinni.

Miközben Allen szavain töprengett, a messzi horizontot nézegette. Időre volt szüksége. Még azt sem tudta, hogy Allen voltaképpen miért is jött New Yorkba. Azt állította, hogy miatta van itt. De hiszen tudhatta, hogy kettejüknek nem lehet közös jövőjük. Ő hamarosan férjhez megy egy másik férfihoz. De amikor Allen megcsókolta…

Allen még mindig nyugodtan ott ült mellette, s nézegette a vizet. Elizabeth feltűnés nélkül figyelte. Vajon min töpreng? Sértődött vagy bosszús? Nagyon szeretett volna a gondolataiban olvasni. Mit tegyen? Allen teljesítette a kötelességét, és igazán lovagiasan viselkedett. Eljött hozzá, elmagyarázta Delia nehéz helyzetét, és még a hammondi házat is felkínálta. Nyugodtan megveregetheti a saját vállát. Jó szamaritánusnak bizonyult. De vajon ő hogyan viselkedjék most? Mondjon neki köszönetet, és bocsássa útjára? Elizabeth elbizonytalanodva keresni kezdte a cipőjét.

– Lassan vissza kell mennünk.

– Elizabeth?!

– Nos?

– Ne menj hozzá Michaelhoz.

– Hogy mondod? – Elizabeth hitetlenkedve Allenre meredt.

– Ne menj hozzá Michaelhoz – ismételte meg a férfi. – Mi ketten valahogy vonzódunk egymáshoz, s ezt az érzést mindenképpen tisztáznunk kell.

„Vonzódunk egymáshoz?” Tehát ő is érzi, döbbent rá Elizabeth. Mégis úgy érezte, nem engedhet ennek az érzelemnek. Nem teheti, amíg Michael menyasszonya. Ha arra a meggyőződésre jut, hogy szakítania kell vele, hát meg fogja tenni. Egyelőre azonban nem tudott még dönteni. Mindenképpen távolságot kell tartania.

Mielőtt felállhatott volna, Allen határozott mozdulattal visszahúzta, s ajkaival kereste a száját.

– Ne – suttogta Elizabeth.

– Ezt már mondtad.

– Hát újra mondom. – De ellenkezése nem tartott sokáig. A kölcsönös vágy vonzásában lassanként egymáshoz tapadt a két test. Elizabeth olyan közel volt Allenhez, hogy a szíve dobogását is hallotta. Allen elbűvölve nézte, aztán lehunyta szemét, és előrehajolt. Elizabeth érezte kihívóan és hevesen a szájára tapadó ajkait. Érezte izgatottságát, s képtelen volt ellenkezni. Ott feküdt a karjaiban, és viszonozta gyengédségét. Valószerűtlenül kellemes érzés áradt szét testében.

Olyan szenvedély uralkodott el rajta, amilyet régebben még sohasem tapasztalt. Az észak felől

tornyosuló szürke esőfelhők dacára sziporkázóan csillagos eget látott, amikor szemét újra felnyitotta. Mámorosan szerelmes asszonynak érezte magát.

– Megcsókolt már Michael úgy, mint én?

Ezek a szavak Elizabethet visszarángatták álmaiból, s egy csapásra kijózanították. Felpattant, s hirtelen mozdulatának Allen is kénytelen volt engedni.

– Mi jut eszedbe?

– Ne haragudj – mormogta Allen. – Csakugyan ostobán viselkedtem.

– Így van.

Igaz, nem csak Allen viselkedett ostobán. Elizabeth nagyon dühös volt. Hogy is hagyhatta magát ennyire elragadtatni! Úgy feküdt itt, mint egy szerelemre kiéhezett bakfis, egy idegen férfival a tenger partján. Szinte nevetséges, igazán nem méltó hozzá! Fél lábon egyensúlyozva próbálta felhúzni a cipőjét.

– Várj csak, segítek.

– Ne nyúlj hozzám! – figyelmeztette Allent, és elindult a kocsi felé. Csak minél előbb el innen! Ez a férfi teljesen megőrjíti. Az ő bűne, hogy a leghihetetlenebb dolgokra kapható. Néhány lépés után a mély homokban letört az egyik cipőjének sarka.

– A mindenségit! Oda a legjobb cipőm.

– Én akartam segíteni… – jegyezte meg mögötte Allen.

– A legjobban azzal tudsz segíteni, hogy azonnal hazaviszel.

– Ahogy óhajtod.

Allen nyilván észrevette, milyen dühös, mert csendesen követte, amint a kocsi felé lépkedtek. Éppoly csendesen ült be az autóba, és indított.

– Egész úton úgy akarsz itt ülni, mintha kővé meredtél volna? – Allen egy kurta pillantást vetett rá.

Elizabeth olyan dühösen mérte végig, hogy szándékait illetően a férfinak nem lehetett semmi kétsége.

– Pedig nincs okod ennyire dúlni-fűlni. Miért kellene tagadnunk ezt a vonzalmat, ezt a vágyat, ezt a szenvedélyt, amit egymás iránt érzünk.

– Ami lent a strandon történt, véletlen volt, futó hangulat csupán – bizonygatta Elizabeth. – Nem fog megismétlődni. Felejtsd el! Gondolj arra, hogy eltökélt szándékom Michaelhoz hozzámenni, mégpedig már a jövő hónapban. – Ettől a mondattól maga is meghökkent. Miért hazudott? Általában nem volt szokása, de most valamiképpen indokoltnak érezte. Lélegzethez kellett jutnia, hogy meggondolhasson mindent. Allen túlságosan rámenős.

– Szóval a jövő hónapban? – Allen újra felé pillantott. – Akkor már nem maradt túlságosan sok idődd.

– Időm? Mire?

– Hát az esküvői előkészületekre. Biztosan sok a dolgod.

– Sok.

– Túlságosan sok, semhogy idődd maradna egy régi barátodnak a nagyvárost megmutatni.

– Túlságosan sok. S ha te volnál az a régi barátom, akár Hasfelmetsző Jacket is annak tarthatnám – felelte gúnyosan Elizabeth.

Allen csak mulatott ezen.

– Hasfelmetsző Jack? Hát ez nem éppen hízelgő!

– Nem is.

– Csakugyan a lelkedre vennéd, hogy egy gyámoltalan vidéki fiú teljesen egyedül nézzen körül ebben a veszedelmes nagyvárosban?

– Gyámoltalan vidéki fiú? – Elizabeth az ég felé emelte szemét, mintha attól tartana, hogy az leszakad. – Mindjárt megesik rajtad a szívem! Azt hiszem, boldogulsz te nagyon jól nélkülem is.

– Tulajdonképpen egészen jól indult, de szükségem volna valakire, aki megmutatja nekem a város nevezetességeit, a leghíresebb felhőkarcolót, az Empire State Buildinget, aztán a Szabadság-szobrot…

– Ha csak ez kell neked, csatlakozz valamelyik városnéző turistacsoporthoz – vágott vissza csípősen

Elizabeth.

– Az nem az igazi – vélte Allen.

– Miért nem?

– Mert sokkal hangulatosabb, ha egy barát kalauzolja az embert, mintha zsúfolt buszon kell szorongani.

– Módfelett sajnálom, de eszem ágában sincs, hogy a szórakoztatásodat magamra vállaljam. De még ha akarnám is, nem volna időm rá. Végül is van egy állásom. Meg az esküvői előkészületek is nagyon igénybe vesznek – fűzte hozzá a nő.

– Ez igazán nem szép tőled – makacskodott Allen. – Én bezzeg megmutattam neked Hammondöt. Emlékszel?

– Csak nem arra az ötperces kirándulásra gondolsz?

– De bizony arra. Megmutattam neked az egész várost, vagy talán nem?

– De, megmutattad.

– Adósom vagy tehát. Hogy állsz a holnapi nappal? Ez csak nem túlzott kívánság? És Delia is örülne neki.

Allen ravaszul a lelkiismeretére próbált hatni, de Elizabeth nem hagyta magát.

– A nagymamámat ne keverd bele! A válaszom: nem!

Allen nem tágított.

– S ha szépen kérnélek?

– Ide figyelj! Százszor is azt mondom, hogy nem, nem, nem!

– Ez az utolsó szavad?

– Efelől nyugodt lehetsz.

Allen megállította a kocsit Elizabeth kapuja előtt. A nő kiszállt.

– Jó éjszakát – mondta. – Sajnálom, hogy ezt a hosszú utat hiába tetted meg.

Allen legyintett.

– Amiatt ne fájjon a fejed, hogy az utam hiábavaló-e, vagy sem.

Elizabeth megfordult, s letört sarkú cipőjével a ház kapuja felé bicegett. A legbájosabb mosolyával bólintott oda a portásnak.

Megkönnyebbült, hogy Allent nem kell többet látnia. Hajszál híja, hogy újra be nem dőlt veleszületett vonzerejének. Válása óta nem feküdt le egy férfival sem. Ez nem is esett különösebben nehezére. Allennel azonban más volt a helyzet. Örökké résen kellett lennie, hogy valahogy meg ne feledkezzék magáról. Ezúttal éppen csak hogy megúszta. Fellélegzett, nem kerülhette el azonban a figyelmét, hogy megkönnyebbülésébe némi csalódás is vegyült.

Talán csak fáradt vagyok, gondolta. Egy megerőltető munkanap, aztán ez a magánháború. Most mindenekelőtt megfürdöm, és beveszek egy aszpirint.

Belépett a lakásába, és magára zárta az ajtót. Végre otthon volt, s ez örömmel töltötte el. Vagy mégsem?

Sajnos elmaradt a fürdő és az aszpirin remélt hatása. Elizabeth képtelen volt elaludni, csak hánykolódott az ágyban. Egyre Allen járt az eszében. A tengerparti ölelésre gondolt, és gyűlölte magát, amiért a férfi olyan erőteljes érzelmeket ébresztett benne. Immár világosan látta, hogy Michaellal hibát követtek el. Olyan partneri viszonyra törekedtek, amelyben a pajtásság állt a középpontban, a szexuális kapcsolat viszont háttérbe szorult. Számításuk azonban nem vált be. A teste csúfot űzött belőle, olyan jelzéseket küldött, amelyek létezésében már nem is hitt.

Elizabeth vágyakozott, de nem Michael után.

Végre tisztáznia kell a helyzetet. Képtelen józanul dolgozni, értelmesen gondolkodni, amíg hiú ábrándokat kerget, és ez a határozatlanság nehezíti meg az életét.

Mindennek ellenére örült, amikor másnap reggel az íróasztalán tele iratkosár várta. Kék

kosztümkabátját a fogasra akasztotta, és asztalához ült; két teljes óra hosszat teljes erőbedobással dolgozott. Éppen rövid kávészünetet akart tartani, amikor belépett a titkárnője, Maria.

– Mr. Stone óhajt önnel beszélni. Nem tudom, miről van szó.

Elizabeth felpillantott.

– Rendben, köszönöm.

Felhúzta kosztümkabátját. Átment a vastag szőnyegekkel borított előcsarnokon, és bekopogott az idős elnök ajtaján.

– Tessék!

Benyitott, és rámosolygott Donald Stone-ra. Aztán megdermedt, nem akart hinni a szemének. Hiszen ez lehetetlen!

A hatalmas íróasztaltól jobbra ott ült Allen, széles vigyorral az arcán. Elizabeth a legszívesebben becsapta volna az ajtót, és visszatért volna a szobájába. Ehelyett azonban gépiesen főnöke íróasztala felé indult.

– Azt hiszem, ön ismeri Allen Hilliardöt.

Elizabeth bólintott, és fagyosan rámosolygott Allenre.

– Jó napot, Mr. Hilliard.

– Allen most nyitott folyószámlát nálunk.

Folyószámlát? Honnan van erre pénze? – csodálkozott magában Elizabeth. Ráadásul Stone csak olyan ügyfelekkel foglalkozott, akik legalább egymillió dollárt helyeztek el náluk. Elizabethnek zúgott a feje, kivált főnökének ezt követő kijelentése után.

– Allen egy szokatlan kéréshez köti ugyan betétét, de ön bizonyára szívesen eleget tesz ennek…

– S mi volna az? – Már sejtette, mi következik. Merev arccal tekintett főnökére, leplezni szerette volna nemtetszését. Tudnia kellett volna, hogy Allen nem adja fel olyan könnyen.

– Nos – folytatta Stone –, Allen néhány napig New Yorkban marad, és szívesen megtekintené a város nevezetességeit. Mivel önt már ismeri, azt kérdi, volna-e olyan szíves a városnéző körútján elkísérni. Meg tudná ezt oldani?

Elizabeth a sok elintézetlen aktára gondolt, meg arra a rengeteg túlórára, amellyel az utóbbi időben a távolléte miatti lemaradást kellett behoznia. De hát mit felelhet? Stone igazán nem gyakran kéri fel valamely ügyfél szórakoztatására. Különben is Allen jelenlétében kérte meg. Nem maradt más választása, kénytelen volt beleegyezni.

– Természetesen gondom lesz az ügyfelünkre – közölte.

Donald Stone meg volt győződve készségéről.

– Remek. A bank fedez minden költséget. Talán abban az új étteremben vacsorázhatnánk, amelyről mostanában mindenki beszél – ajánlotta.

– Vacsorázunk…?

– Remélem, ez nem okoz önnek túlságosan nagy kényelmetlenséget. – Donald Stone mosolygott, a tekintete azonban megértette vele, hogy kényelmetlenségei egy csöppet sem érdeklik.

– Borzasztóan sajnálom – közölte Elizabeth meglehetősen erélyes hangon. – De ma estére már van programom. A nagy jótékonysági bál rendezőbizottságának vagyok a tagja, s ma lessz az utolsó megbeszélésünk a jövő pénteki nagy ünnepség előtt. Igazán sajnálom.

– Nem tesz semmit. A vacsorát egyszerűen elhalasztjuk holnapra – kapcsolódott be Allen is. – Úgyis a városban maradok még néhány napig.

– Akkor tehát holnap? – Stone Elizabethre pillantott – Nem azt mondta, hogy Dayton doktor csütörtökig marad Londonban? Ez pompásan egybevág.

Elizabeth bosszús volt. Miért is említette ezt Stone-nak? Most aztán benne van a pácban. Tudta, hogy Stone komolyan zokon venné, ha valami újabb kifogást keresne.

– Megkérem Mariát, hogy foglaljon nekünk asztalt. Az ön által ajánlott étteremben bizonyára nagyon

kellemes lesz a vacsora.

Csak Allen vette észre hangján a remegést. Rákacsintott a nőre, és szívélyesen kezet rázott Stone-nal.

– Köszönöm, Don.

– Nincs mit Allen.

Don? Allen?

Mi történt ezzel a máskor oly tartózkodó Donald Stone-nal? Hosszúkás, máskor inkább szenvtelen arca ragyogott. Elizabeth még sohasem tapasztalta, hogy ügyfél iránt ennyi rokonszenvet és figyelmet tanúsított volna. Úgy kezelte Allent, mint egy arab olajsejket, aki az egész vagyonát a bankban óhajtja elhelyezni. Márpedig amennyire ő tudta, Allen egyetlen vagyona a sportkocsija volt. De kit érdekel az egész?

Allen és Elizabeth kilépett az irodából. Egy pillanatra megálltak még az előcsarnokban.

– Szívből gratulálok. Nyertél. Nem tudom, hogy csináltad, de győztél.

– Remélem, nem vagy rossz vesztes. – Allen meg akarta ragadni Elizabeth kezét, de az elhúzta.

– Ha kénytelen vagyok is az idegenvezetőd lenni, még korántsem kell úgy tennem, mintha ez szórakoztatna is. Mit óhajtasz legelőször látni? – kérdezte barátságtalanul.

– Tökéletesen mindegy. Ezt már te szabhatod meg, te vagy a főnök.

– Ne gúnyolódj rajtam. – Elizabeth megpróbálta a férfi arcáról leolvasni, mit gondol, s ez nem is volt különösebben nehéz. Allen arcára rá volt írva, hogy egyre nagyszerűbbnek és ellenállhatatlanabbnak találja őt. Elizabeth viszont minél gyakrabban látta a férfit, annál kiállhatatlanabbnak érezte.

– Gyere velem! El kell hoznom a táskámat, és Mariának is meg kell mondanom, hogy egész nap házon kívül leszek.

Amikor Elizabeth irodája felé tartva elhaladtak Maria íróasztala mellett, a titkárnő leplezetlen csodálattal bámulta a férfit. Elizabeth ezt kínosnak érezte. Kétségtelen, hogy Allen jól fest, de ennyire azért mégsem. Ahogy Maria fogadja a megjelenését, ez mégiscsak túlzás.

Allen láthatóan élvezte, hogy ennyire istenítik, s egy kedves mosolyt vetett oda Mariának. Elizabeth, hogy minél előbb véget vessen ennek a jelenetnek, felkapta a táskáját, s kikísérte Allent. Az utcára érve körülnézett.

– Hát a kocsid merre van?

Allen egy várakozó taxira mutatott.

– Úgy gondoltam, taxival könnyebben boldogulunk, mint egy bérelt kocsival. Hadd mutassam be neked, ez Max – és a taxisofőrre mutatott, aki cigarettázva ült a volán mögött. – Ma kizárólag a mi rendelkezésünkre áll.

Elizabeth üdvözölte az izmos férfit s az szívélyesen visszaköszönt.

– Meglehetősen biztos lehettél a dolgodban, ha már taxit is rendeltél. – Elizabeth bosszankodott Mennyi pénzt szórhat így ki Allen? New Yorkban a taxizás egy vagyonba kerül. Odafordult Maxhez, és kinyitotta a táskáját.

– Mennyivel tartozom?

Allen méregbe gurult.

– Szállj már le a magas lóról! Max megkapta a bérét. Tedd csak el a pénzedet!

Elizabeth eleget tett a felszólításnak. Nem szerette volna Maxet megsérteni.

– Bocsánat De Mr. Stone azt mondta… – Ideges volt, és kényelmetlenül érezte magát ebben a szerepben.

Allen megfogta az állát, és látta, hogy szemében könny csillog.

– Elizabeth, hagyd már ezt. Egy cseppet sem érdekel, hogy Don Stone mit mond. Tudod jól, hogy ő csak eszköz volt a célom eléréséhez.

– Sosem láttam még ennyire meghunyászkodni mások előtt. Hogy vetted le a lábáról?

– Hm, bűbájos modorommal.
– Bűbájjal ugyan nem mész nála semmire. Neki csak a pénz számít.
– Azt hiszem, lebecsülöd megnyerő lényemet. De most már hagyjuk a főnöködet. – Allen kinyitotta Elizabethnek a kocsi ajtaját.
– Hol kezdjük, Batman? – kérdezte a taxis, elnyomva cigarettája végét.
– Hogy szólított? Batman? – Elizabeth elcsodálkozva Allenre nézett.
– Mit tudom én – felelte Allen, s előrehajolt Maxhez. – Ezt a hölgy dönti el. Ő mondja meg, hová menjünk legelőször.
– Rockefeller Center – közölte Elizabeth az első állomást.
Déli egy órára már megtekintették a Rockefeller Centert, a Lincoln Centert és Grant tábornok mauzóleumát, s a Central Parkban sétálgattak. Ideje volt valamit bekapni. Elizabeth egy hot dog-árus felé mutatott. Ily módon elkerülte a romantikus ebédet valamely meghitt étteremben.
Vigyázott, hogy a hot doggal be ne piszkítsa a ruháját, s ez nem is volt olyan egyszerű feladat. Ő maga különben csak egy egyszerű hot dogot evett mustárral, Allen viszont a különleges változat mellett kötött ki, amelyhez a mustár mellett ketchup, sajt, erős paprika, hagyma és savanyú káposzta is járt.
– Ezzel az egyveleggel csak elcsapod majd a gyomrodat – jegyezte meg Elizabeth, egy kis mustármaradékot letörölve a szájáról.
– Én? Ezt meg honnan veszed? A hot dogot mindig így eszem. Mindenből veszek egy keveset, mert különben az az érzésem, hogy elszalasztottam valamit.
– Hozzájutsz ilyesmihez Hammondben is?
– Nem, sajnos nem. Ezért kell időnként valami indok, hogy New Yorkba látogassak, és csillapítsam a hot dog iránti étvágyamat.
– És ezúttal milyen indokot találtál? Vakáció? Üzlet? Foglalkozol másvalamivel is, mint a gimnáziumi baseball-lal?
– Hogyne.
– Éspedig? – Elizabeth egyre türelmetlenebb lett. Bosszantotta ez a köntörfalazás.
– Vakáció is, üzlet is, mindenből egy kevés.
– Mesélj valamit az üzleti ügyeidről.
– Csak nem foglak hosszadalmas gazdasági fejtegetésekkel untatni, vagy ezt akarod?
– Nekem az ilyesmi nem unalmas. Mégiscsak bankban dolgozom.
– Csakugyan, ez ki is ment a fejemből. Olyan remekül nézel ki, hogy el is felejtettem, mi rejlik e vonzó külső mögött. – Allen megigazította a nő selyemblúzának gallérját.
– Nem tudom, hogy ezt most bóknak vegyem, vagy sértésnek. Nem nézek ki remekül, olyan a külsőm, amilyen egy üzletasszonyhoz illik.
– Ne sértődj már meg. Helytálló mind a kettő. – Allen egy szemétkosárba dobta papírszalvétáját, és szemérmetlenül vigyorgott. – Különben is szeretem a kellemest a hasznossal összekötni. S most merre, idegenvezető asszony?
Allen hízelgéseitől Elizabeth teljesen ellágyult, pedig ezt mindenképpen szerette volna elkerülni. Isten ments, hogy a férfi megint az ujja köré csavarja!
– Mi érdekelne inkább, az ENSZ-palota vagy a Szabadság-szobor? Ez utóbbi mellett éppen csak elhajtottunk – felelte Elizabeth fanyalogva.
– Szabadság-szobor? Ez jól hangzik. Mehetünk, Max? – szólt oda a taxisofőrnek.
Max letette az újságot, amelyet éppen olvasott.
– Mehetünk.
Elhajtottak még a kikötőbe is, de az idő egyre csak romlott. Sötét felhők gyülekeztek az égen, s a fülledtség szinte már elviselhetetlenné vált.
– Ez nem sok jóval biztat – mondta Max, felfelé intve.

– A legjobb lesz, Max, ha a hölgyet hazavisszük.

Allen megadta Elizabeth címét, mintha a sajátja volna. Az ég teljesen besötétedett, s ömlött már az eső. A távolból halk dörgés hallatszott.

– Olyan rémes az idő, nem kell bekísérned – jelentette ki Elizabeth, kinyitva a kocsi ajtaját.

– Szó sem lehet róla. Még azt találod majd mondani, hogy nem tudom, mi az illem. Fuss csak a kapuhoz! Jövök én is.

A portás barátságosan mosolygott, amikor beléptek. Elizabeth eddig még sohasem látta mosolyogni, pedig már három éve lakik itt. A férfi úgy üdvözölte Allent, mint egy régi barátot.

A lifthez értek.

– Nem kell velem feljönnöd. Itt is elbúcsúzhatunk – vélte Elizabeth, és feléje fordult.

– Ostobaság! Sosem bocsátanám meg magamnak, hogy nem a lakásod ajtajáig kísértelek. Csak utánad – mondta Allen, és előreengedte a felvonóba. Szerencsére egy idősebb házaspár is csatlakozott hozzájuk; Elizabethet ugyanis nyugtalanította az a gondolat, hogy Allennel ilyen szűk helyen szorongjon. Nem bízott eléggé sem benne, sem saját önuralmában, félt, hogy elveszítheti a fejét.

A hetedik emeleten kiszálltak. A lakása előtt Elizabeth azt mondta:

– Jó éjszakát! – s bedugta a kulcsot a zárba.

– Legalább egy törülközőt felajánlhatnál – biztatta Allen, vizes hajára mutatva –, meg egy italt, hogy felmelegedjek.

– Esni esik ugyan, de hogy hideg volna, ezt nem vettem észre – vágott vissza Elizabeth. – S mi lesz Maxszel?

– Arra ne legyen gondod.

– Jól van. Egy törülközőről lehet szó.

– Hát az ital? – Allen nem tágított.

– Nem bánom. – Elizabeth a karórájára pillantott. – Egy italra még éppen futja az időből.

Kinyitotta az ajtót, és betessékelte Allent. Gépiesen be is zárta az ajtót, sőt gondosan a védőláncot is beakasztotta. Ilyen elővigyázatosságra Hammondben nem volt szükség. Amikor megfordult, Allen gyengéden átkarolta, és szorosan magához ölelte.

– Allen, viselkedj tisztességesen! – szólt rá Elizabeth nem túl erélyesen, s megbizsergett a bőre, érezvén a férfi testközelségét. Allen szájon csókolta, előbb gyengéden, majd mind szenvedélyesebben, míg végül a nő már levegőt is alig kapott. – Lehetetlen alak vagy! – fújt egyet Elizabeth, amikor sikerült kiszabadítania magát. – Ez többé elő ne forduljon! Megkapod a papírtörülköződet meg az italodat, s mehetsz.

Allen bólintott, és bűnbánó képet vágott.

– Példásan fogok viselkedni. Tudod mit? Én keverek majd egy italt, te meg addig leveszed a vizes holmidat. Hol a whisky?

Elizabeth a konyha felé mutatott.

– Én csak egy kólát kérek.

A hálószobába indult, de közben bekapcsolta az üzenetrögzítőt: egy hívás várta.

„Szervusz, Elizabeth. Itt Grace Billings beszél. A rémes idő miatt úgy döntöttünk, hogy a megbeszélésünket holnap délutánra tesszük át. Szólj ide, kérlek, hogy ráérsz-e.”

– S mit jelent ez a mi szempontunkból?

Allen pedig még mindig ott állt a szobában, és nézte a nőt. Elégedetten mosolygott, és csak úgy csillogott a barna szeme.

– Azt hittem, a konyhában vagy, és italt keversz.

– Oda is készültem, de most örülök, hogy hallgatóztam. Elmarad az összejövetel, tehát mégis együtt vacsorázhatunk.

– Azt nem. – Elizabeth nyugodt hangon beszélt – Michael is betoppanhat.

– Michael Londonban van – állapította meg Allen.

– Az igaz, de mégis. Ezernyi dolgom van. Igazán jobb volna, ha most elmennél, mielőtt beköszönt az ítéletidő.

– Megígértél nekem egy italt.

Elizabeth szeretett volna még valami ellenvetést tenni, de úgyis tudta, hogy megint alulmaradna, hát mindenekelőtt inkább átöltözött. Amikor visszatért a nappaliba, sárga pamutruha volt rajta.

– Hogy csinálod azt, hogy olyan elutasító és egyben mégis olyan vonzó vagy? – kérdezte Allen. Kényelmesen elhelyezkedett a heverőn, s egy poharat fogott a kezében. Kabátját és nyakkendőjét levetette, ingét kigombolta, és törülközőt vetett a vállára. – Egyébként jól áll neked a turbán. – A tarka kendőre mutatott, amelybe Elizabeth a vizes haját bebugyolálta.

Az a pillantás, amellyel szinte elnyelte, Michaelnak bizonyosan nem tetszene. Elizabeth már megint összehasonlítgatta őket, s megriadt, amikor arra a felismerésre jutott, hogy Michael, akármilyen csodálatra méltó, művelt és nagyszerű férfi is, szívében mégsem az első helyet foglalja el.

– Ne töprengj már ennyit. – Allen ott állt előtte, és a turbánját igazgatta.

Elizabeth eltolta a kezét.

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy nem kellene annyit töprengened. Élvezzük inkább az italunkat – odanyújtott neki egy poharat. – Az imént szinte hallottam, ahogy zakatol az agyad. Sokszor ez egyenesen zavar, mert amúgy átkozottul csinos vagy.

Elizabeth gúnyosan elmosolyodott.

– Egy kis ész csak nem árt?!

– Egy kicsi nem, de neked több van a kelleténél. – Gyengéden rápillantott.

Elizabethnek nehezére esett, hogy ebben a csábító helyzetben elnyomja érzelmeit. A férfi széptevésének alig tudott ellenállni.

A legtöbb ember csak a külsejét látta, s bár hivatásában általában sikeresnek ismerték el, mégis akadtak olyanok is, akik nemigen hitték, hogy állását értelmi képességeinek, nem pedig teste bevetésének köszönheti. Allen viszont nem ismerte félre. Csodálta értelmét, s jutalmul egy elégedett mosolyt kapott.

– Hol tanulta az efféle bókolást, Mr. Hilliard?

Allen csak vállat vont.

– Már megmondtam egyszer, hogy lebecsülsz. De amikor rólad van szó, nem kerül nagy megerőltetésembe a bókolás. Tulajdonképpen mióta bók az, ha az ember megmondja az igazat?

Elizabeth újra elmosolyodott, és mellé ült. Olykor igen nehéz volt Allen Hilliardöt nem rokonszenvesnek találni.

6. FEJEZET

Allen kiürítette a poharát, és az alján maradt jégkockákat zörgette.

– Különben hol a telefonkönyved? Rendelek egy kínai étteremből valami vacsorát. – Letette a poharát – Vagy inkább elmennél?

– Ilyen időben? – Elizabeth is megitta a kóláját, s poharát a zsúrkocsira állította. – Egyébként azt sem tartom valami jó ötletnek, hogy vacsorát rendelj – folytatta az órájára pillantva. – Hosszú volt a mai nap, kimerített – tette hozzá, és ásított.

Allen elmosolyodott.

– Hogy értsem ezt?

– Azt akarom vele mondani, hogy szeretnék minél előbb ágyba bújni.

– Ez a legjobb ötlet, amit ma tőled hallottam. – Allen gyengéden a térdére helyezte a kezét, amit Elizabeth határozottan eltolt.

– Úgy gondoltam persze, hogy egyedül.

– Akkor ez mégsem olyan jó ötlet. – A férfi a telefonhoz lépett. – Enned akkor is kell valamit. Tehát hol találom a telefonkönyvet?

Elizabethnek nem volt kedve tovább huzakodni. A sarokban álló kis könyvespolcra mutatott, és hátradőlt a heverőn. Egy kínai vacsora most nem is esne rosszul; a hűtőszekrény különben is üres.

– De mi lesz Maxszel? Csak nem hagyhatod vég nélkül várni?

– Max már rég otthon van. Hazaküldtem a családjához – felelte Allen magától értetődően.

Félóra múlva már hozták is a vacsorát. A kifutófiúnak szerencséje volt, mert a vihar kissé alábbhagyott. Fekete ernyőjéről azonban, amelyet a falhoz támasztott, csak úgy ömlött a víz. Allen átvette a nagy fehér zacskót, amelyben különböző dobozokba csomagolva kiadós vacsora volt, s nagyvonalú borravalóval útjára eresztette a fiút.

Elizabeth és Allen az alacsony asztalka előtt a földre kuporodtak. Örültek a váratlan közös étkezésnek. Elizabeth elengedte magát, és élvezte a könnyed, fesztelen társalgást. Deliáról beszéltek, meg a városnézésről és Elizabeth munkájáról. Éppen a vacsora maradékát szedték össze, amikor hirtelen nagyot villámlott, és iszonyú dörgés hallatszott.

Elizabeth felkiáltott, és gépiesen karon ragadta Allent. Allen is önkéntelenül közelebb húzódott hozzá.

– Ne félj – mondta, és karját a nő vállára helyezte. – Mellettem biztonságban vagy.

A villámlás és a dörgés csak egy pillanatra látszott fenyegetőnek. Elizabeth úgy érezte, az igazi elemi erő, amelytől tartania kell, Allen. Kibontakozott karjai közül.

– Majd leszedem magam az asztalt. Most már nyugodtan indulhatsz – mondta komoly hangon.

– Alighanem tréfálsz. Ilyen éjszakában? Az utcákat elárasztotta a víz, és hallgasd csak, micsoda vihar tombol. – S mintha csak a szavait óhajtaná megerősíteni, a szél hatalmas erővel az ablaktáblához csapta az esőt. – Hogy jutnék most el a szállóba? Attól tartok, itt ragadtam.

Elizabeth figyelemre sem méltatta fájdalmas arckifejezését.

– Itt ugyan semmiképpen sem maradhatsz. Csak egy másik taxit kell rendelned.

– Nem olyan egyszerű az ilyen éjszakában.

– Erre előbb is gondolhattál volna. – Elizabeth a telefonhoz lépett, felemelte a kagylót, és Allen felé tartotta.

Ekkor újabb villám világította be az eget, és a lakás sötétbe borult: áramkimaradás. Elizabeth az ablakhoz botorkált, és kitekintett. A város jókora része teljesen sötét volt.

– Ó, még ez is – sopánkodott.

A következő villám fényénél Allen is az ablakhoz ment.

– Úgy fest a dolog, hogy most aztán valóban itt rekedtem. Nincs áram, nincs lift… Nem lehetsz olyan

szívtelen, hogy kidobjál, vagy mégis?

Újabb dörgés rázta meg a házat.

Elizabeth felsóhajtott. Tulajdonképpen el kellene őt küldenie, még ha gyalog megy is le a hetedik emeletről, és az éjszakát nagy valószínűséggel ennek a bérháznak az előcsarnokában kénytelen tölteni.

– Bánom is én – mondta végül vonakodva. – A heverő a tiéd lehet.

– S lefekvés előtt kapok legalább egy búcsúcsókot? – vonta magához a férfi.

– Szó sem lehet róla. – Elizabeth kitért előle, és tapogatózva kibotorkált a konyhába. Elemlámpát meg gyertyát hozott. Meggyújtotta a gyertyát, és az asztalra állította.

– Hozok neked ágyneműt.

Amikor visszatért, Allen még mindig ott állt az ablaknál, és kifelé nézett. Elizabeth megágyazott a heverőn.

– Köszönöm – mondta Allen. – Nagyon kényelmes. Nem ülnél le még egy kicsit ide mellém?

Miután a vihar kissé elcsitult, a szoba igen barátságos benyomást keltett. A gyertya fénye kedélyesen lobogott a sötétben, az esőcseppek szelíden kopogtak az ablaküvegen. Csakugyan nagyon otthonos volt itt minden, szinte csábító.

– Késő van – felelte Elizabeth. – Jó éjszakát.

A hálószobába ment, és magára zárta az ajtót. Ám Allen körül forgó gondolatait nem hagyhatta csakúgy odakint. Olyan egyszerű lett volna pedig újra kinyitni az ajtót, és odamenni hozzá. Szinte képtelen volt már ennek a reá törő vágynak ellenállni. Hideg zuhanyra volna szükségem, korholta magát.

Csak azt akarta még megkérdezni Allentől, hogy ki óhajt-e menni a fürdőszobába. Egy pillantást vetett a nappaliba. Allen ott állt a heverő előtt egy szál fekete alsóban.

– Bocsánat – mondta, és hamar visszahúzta a fejét. Most már két hideg zuhany is kellene, gondolta.

– Tiszta a levegő – kiáltotta Allen. – Már legfeljebb az orrom hegyét láthatod.

Elizabeth óvatosan benyitott.

– Nem akarsz a fürdőszobába menni, mielőtt lezuhanyoznék?

– Nem, köszönöm – felelte Allen. A takarót a mellére húzta, és a könyökére támaszkodva felé pislogott.

– Hát akkor jó éjszakát.

– Jó éjszakát, és álmodj szépeket. Ha magányosnak érzed magad, tudod, hol találsz. Itt fekszem elárvulva, s az a leghőbb vágyam, hogy mellettem feküdj. – És rámosolygott Elizabethre.

Rövid zuhanyozás után a zseblámpa fényénél Elizabeth visszatért a hálószobájába. Kerülte, hogy elhaladtában csak egy pillantást is vessen a heverőre, és eloltva a zseblámpát gyorsan ágyba bújt. Azt a reményét, hogy pillanatok alatt jótékony álomba merül, hamar fel kellett adnia. Két óra hosszat is hánykolódott, és hallgatta az ablaküvegen doboló esőt. Allenre gondolt, akit a szomszédban alighanem ugyanaz a gond gyötört, ő sem tudott aludni. Elizabeth hallotta, amint többször is felkelt, és föl-alá járkált.

Elizabeth hasra fordult, de így sem lelt több nyugalomra. Az örökös forgolódástól teljesen összegyűrődött a lepedője és lazacszínű hálóinge. Rendbe hozott újra mindent, és a nappali ajtaja felé bámult.

Ha legalább Michael itthon volna. Ha legalább vele beszélhetne. Michael ért hozzá, hogy mindig visszarántsa a valóság talajára. Mivel azonban Londonban van, az időeltolódás miatt még fel sem hívhatja. De mit is mondhatna neki? Hogy óvja meg őt önmagától? Ezt minden bizonnyal meg sem értette volna. Ráadásul nem is tisztességes dolog őt egyszerűen védőpajzsnak használni. De jelentett-e a számára valaha is mást? Nem azért ment bele készségesen ebbe az értelemre épülő kapcsolatba, mert a szívét eleve ki akarta hagyni a játékból?

Amikor Elizabeth felébredt, égett a mennyezeti lámpa. Az áramszolgáltatást tehát helyreállították. Kitekintett az ablakon. Az eső is elállt, de az ég még borús volt. Egy pillantást vetett az éjjeliszekrényen fekvő karórájára. Hét óra tíz perc. Ideje hát felkelni.

Elindult a nappali ajtaja felé, s idegesség fogta el arra a gondolatra, hogy újra szembe találja magát

Allennel. Aggodalmai azonban feleslegesek voltak. A férfi nem volt a szobában. Az ágynemű rendesen összehajtogatva az asztalon feküdt. Allen tehát nyilván a konyhában van. Ám ott sem találta. Csak egy cédulát hagyott a kávéfőző mellett:

Köszönöm a heverőt. Az esti viszontlátásig.

Allen.

*

– Önnek aztán hihetetlen szerencséje van – ömlött a szó Mariából. – Még most sem tudom felfogni. Csakugyan egyszerűen besétál ide Allen Hilliard, számlát nyit nálunk, és felkéri az alelnök asszonyt, hogy mutassa meg neki a várost. – Maria nevetett. – Nekem volna egyszer ilyen szerencsém. Én aztán legelőször is a hálószobámat mutatnám meg neki.

– Maria, mi a csuda lelte? – Elizabeth éppen kávét akart tölteni magának, de félbehagyta a mozdulatot. – Mi olyan különös Allen Hilliardön?

– Úgy gondolja, hogy a rendkívüli vonzerején kívül?

– Akarja? Odaadom magának. Én már úgyis torkig vagyok vele. – Ez ugyan nem felelt meg teljesen a valóságnak, de annyi bizonyos, hogy a fejfájást neki köszönheti, mert miatta nem alhatta ki magát rendesen.

– Ha csak úgy egyszerűen odaajándékozhatná nekem! – sóhajtott fel Maria. – A hetedik mennyországban érezném magam.

– Mi az, ami ennyire lenyűgöző rajta? – Elizabeth szürcsölgette a kávéját, és a titkárnőjét figyelte. Maria egyébként is erősen vonzódott a másik nemhez, de ilyen lelkesnek még nem látta. Kétségtelen, hogy Allen nagyon jó megjelenésű, ez azonban még nem ok az ilyen rajongásra.

– Ezt komolyan kérdezi? Igazán tudnia kellene. Az volt a benyomásom, hogy önök ketten…

– Hogy értsem ezt? – szakította félbe Elizabeth.

– Semmi, semmi… – legyintett Maria. – Hiszen tudom, hogy ön jegyben jár Dayton doktorral. Csak hát…

– Csak hát micsoda? – kérdezte Elizabeth szemrehányó hangon.

– Nos hát, akár el van jegyezve, akár nem – folytatta fesztelenül Maria –, el tudom képzelni, hogy nem is olyan egyszerű ellenállni egy olyan férfinak, mint Allen. Ha csak a fele igaz annak, amit mesélnek róla…

– Miért, mit mesélnek róla?

– Ezt maga is nyilván nagyon jól tudja.

– Nem tudok semmit, éppen ez a bökkenő. Nos hát, mit mesélnek róla?

– Azt csak tudja, milyen nőcsábász hírében áll. ő meg Charlie…

– Charlie? Miféle Charlie?

Maria a szemét forgatta. Mintha attól tartana, hogy Elizabethnek elment az esze.

– Charlie Robin. Batman és Robin, a robbanékony baseballduó. Erről csak tud?!

– Semmit sem hallottam még róla.

– De hát csak olvassa az újságok sportrovatait, csak meghallgat néha egy-egy közvetítést…?

Elizabeth a fejét rázta.

– Nem szoktam. Az igazat megvallva, az ilyesmi nem érdekel. – Elizabeth el is felejtette, hogy Maria nagy sportrajongó. Keresete felét különleges sportesemények belépőjegyeire költi. Elizabethnek azonban vajmi kevés érzéke volt ehhez. Amikor aztán meghiúsult Carl Adamsszel való házassága, esküdt ellensége lett mindennemű sportrendezvénynek. – Allen Hilliard tehát profi baseball-játékos?

Maria csak bámult rá.

– Ő meg Robin voltak a sztárok. Alig tudom elhinni, hogy nem hallott róluk. Egyikük mindig a címoldalon szerepelt. Csapták a szelet a csinos színésznőknek, járták az éjszakai mulatóhelyeket, és összeverekedtek a riporterekkel. Garázdák voltak a javából, amíg aztán meg nem történt az az eset Charlie-val…

– Bocsánat, Maria. Egy fontos telefont kell lebonyolítanom.

Elizabeth éppen eleget hallott. Charlie már nem érdekelte, s bár mindig égett a vágytól, hogy Allen múltjáról valamivel többet tudjon meg, most aztán már éppen eleget tudott. Átment az irodájába, magára zárta az ajtót, fel-alá járkált a szobában, és rendezni próbálta a gondolatait.

Milyen ostoba is vagyok, villant át az agyán. Allen persze nem egyszerű edző a hammondi gimnáziumban. Híres baseballjátékos volt.

Sok mindent most már világosabban látott. Mindig is érezte, hogy Allent valamiféle titok lengi körül, de a rejtély megoldását Hammondben gyanította. Így már érthető Don Stone előzékenysége is. Allen Hilliard híres ember. Erre nem számított bár, elég sok jel utalt rá. Fesztelen társasági viselkedését semmiképpen sem tanulhatta Hammondben, kocsija is, kissé különc berendezése is határozottan nagyvárosi jellegű volt.

Allen Hilliard tehát az a bizonyos báránybőrbe bújt farkas. Egész idő alatt játszott vele. De hogy lehet az, hogy éppen ő kis híján újra bedőlt egy profi sportolónak? Mint hajdani Mrs. Carl Adamsnek tulajdonképpen észre kellett volna vennie, hogy Allen Hilliard is egy ilyen tipikus túlfizetett és körülrajongott szupersportoló, akinek csak az izomerő és az atlétatermet számít.

Járkálásában Elizabeth most irányt változtatott. Hát igen, talán jó is ez így. Most legalább megkapta a hideg zuhanyát. Allen Hilliardnek sürgősen újra el kell tűnnie az életéből. Az imént szerzett értesülések megkönnyítették döntését. Csak ne lenne ez a ma estére szóló vacsorameghívás. Donald Stone nem is sejtette, mit követel tőle.

Ami Allen vagyonát illeti, ebben a tekintetben is nyilván tévedett, mert mint hajdani nagy baseballjátékosnak alighanem annyi a pénze, hogy ez még Don Stone-t is leveszi a lábáról.

Elizabeth örült, hogy ez a munkanapja olyan mozgalmas volt, s így nem maradt ideje a töprengésre. Mire mindennel elkészült, már késő délután volt. Elhatározta, hogy lemegy a hallba, és iszik egy kólát.

– Foglaltatott asztalt a *Félszemű Görög*nél? – kérdezte kifelé tartva Mariától.

– Fél kilencre egy asztal két személynek. Rendben lesz így?

– Rendben. Köszönöm.

Miért ajánlotta Mr. Stone éppen a *Félszemű, Görög*öt? Elizabeth még sohasem járt ott, de hallott már egyet-mást erről az étteremről. Felkapott hely volt, de Mr. és Mrs. Stone biztosan nem járt még ott. Többnyire túlságosan hangos és zsúfolt volt. Don Stone tehát nyilván úgy gondolta, hogy ez felel meg leginkább Allen Hilliard ízlésének.

Elizabeth gyanította, hogy Allen erre az estére szívesebben választott volna egy meghitt helyet, ahol fülbemászó zene szól, és csendes zugok várnak párokra. Az a gondolat, hogy Allen esetleg rosszul érzi majd magát, nagyon kedvére való volt. Ez kellőképpen megóvja majd nevetséges érzelmeitől. Mert minden jel szerint nem volt kellőképpen felvértezve Allen lehengerlő vonzereje ellen.

Sokszor kellett már kiállhatatlan ügyfelet elviselnie, de ez lesz az utolsó eset, hogy ezt a különleges ügyfelet kénytelen lesz elviselni.

Pontban nyolc órakor megszólalt a csengő. Elizabeth már éppen felvette fényes pamutszövetből varrt elegáns piros kosztümjét, és az ajtó felé tartva feltűzte nagy arany fülklipszét. Ez is másképp volt, mint Michaelnál, aki rendszerint hagyott neki egy fél órát vagy még több időt, hogy nyugodtan elkészülhessen. Elizabeth kinézett a kémlelőn. Allen állt az ajtó előtt. Pipacspiros selyeming volt rajta, kigombolt nyakkal, úgyhogy szokás szerint előbukkant szőrös melle. Elizabeth kinyitotta az ajtót.

– Kész vagy? – kérdezte a férfi.

– Helyezd magad kényelembe egy pillanatra. Még fel kell húznom a cipőmet. – Elizabeth a heverő felé

mutatott, és elindult a hálószoba felé.

– Semmi probléma – jegyezte meg Allen a heverővel a legjobb barátságban vagyunk már.

Elizabeth nemsokára vissza is tért.

– Rendben, mehetünk.

Lementek a lifttel, s amint az előcsarnokon át kifelé tartottak, rájuk köszönt Phil, a portás.

– Kellemes szórakozást kívánok, Miss Martin. Magának is, Batman – és széles mosolyra húzta száját.

– Kössz, Phil – felelte Elizabeth. Odakint beszállt a rájuk várakozó taxiba, és Elizabeth megadta az étterem címét. Míg az esti utcákon végigsuhantak, oldalról Allenre pillantott.

– Phil Batmannek nevezett. Egyébként Max is. Mit jelentsen ez?

– New Yorkban, úgy látszik, ez a szokás.

– Igazán?! Hogy lehet akkor, hogy eddig ezt még sohasem hallottam?

– Fogalmam sincs – hárította el a kérdést Allen, s megszorította Elizabeth kezét. – Mesélj nekem valamit a *Félszemű Görög*ről.

Elizabeth durcásan félrefordult. Aztán ráförmedt Allenre:

– New Yorkban tehát afféle kiszólás a Batman. Például Batman és Robin?

– Az ördögbe is, lebuktam. Tehát ismered viharos múltamat. – Allen mosolygott, és átkarolta Elizabethet

Elizabeth félrehúzódott, amennyire csak lehetett. Egészen a kocsi ajtajához lapult.

– Az ostoba megjegyzéseidet megtarthatod magadnak. Tudom, ki vagy, s nem tőled tudtam meg.

– És ki vagyok?

– Közönséges gazember. Az vagy. Maria mindent elmesélt nekem rólad. Vagyis csak annyit, amennyit hajlandó voltam végighallgatni.

– Most pedig haragszol rám.

– Ez enyhe kifejezés. Vérig vagyok sértve. Az egyetlen ok, amiért mégis vacsorázni megyek veled, főnököm utasítása. Ezt jól jegyezd meg magadnak. Nekem te az egyik ügyfelünk vagy, s azt tanácsolom, így is viselkedj. Különben egyedül vacsorázhatsz a szállodai szobádban.

Allen felhúzta a szemöldökét.

– Csakugyan komolyan azt hiszed, hogy egyedül kellene vacsoráznom?

Ez talált. De Elizabeth próbálta leplezni megütközését.

– Persze hogy nem. Egyáltalán nem volna probléma számodra, hogy találj valakit, aki veled vacsorázna. Maria, a titkárnőm is egyike ama számtalan nőnek, aki szívesen megosztaná veled vacsoráját, ha ugyan nem mást is.

– Te viszont nem tartozol e számtalan nő közé.

– A profi sportolók nem nekem valók.

– Pedig szívesen lennék „neked való”. – Allen előrehajolt, és gyengéden megsimogatta a nő arcát.

Elizabeth határozottan félretolta a kezét.

– Miért hazudtál nekem?

– Nem hazudtam, legfeljebb némileg eltitkoltam az igazságot.

Elizabeth megvetően végigmérte.

– Némileg? Bőven elég volt ez is.

– Más nevet használtam? Nem. Sohasem próbáltam másvalakinek látszani.

– Tudatosan félrevezettél. Tudtad, hogy fogalmam sincs, ki vagy.

– Eleinte nem tudtam. Honnan is tudhattam volna, hogy Delia nem mesélt el rólam mindent?

– A nagyanyámat hagyd ki a játékból. A bolondját járattad vele, Mr. Hilliard.

– Jól van – sóhajtott a férfi. – Nem tagadom, hogy alkalmasint kissé kitérő válaszokat adtam. De nem

hazudtam neked. Ráadásul jó okom volt rá, hogy a múltamat ne nagyon szellőztessem. Rengeteg ostobaságot követtem el, s erre nem vagyok éppen büszke. A múltam nemcsak dicsőséget jelentett nekem, hanem sok kínos helyzetet és rengeteg bosszúságot is. Élveztem, hogy olyan asszonnyal társaloghatok, akinek a szemében nem vagyok Mr. Baseball, az ünnepelt hős. Veled ember lehettem, egyszerűen Allen Hilliard.

Elizabeth ettől egyáltalán nem hatódott meg.

– Mi az, ami rajtad egyszerű? Ne próbálj megint az orromnál fogva vezetni. Torkig vagyok a szélhámos, felületes sportcsillagokkal.

– Rajtam akarsz bosszút állni azért, amit a volt férjed elkövetett ellened? Én nem ő vagyok, Elizabeth.

– Tévedsz! Nagyon sok a közös vonásotok.

– Például?

– Hazudtál nekem.

– Nem hazudtam. – Allen előrehajolt, hogy megfogja a kezét.

– Ne nyúlj hozzám. Elegem van a képmutatásodból. – A taxi közben a *Félszemű Görög* elé gördült. – Nem tekinthetnénk el ilyen körülmények között a közös vacsorától? – Elizabeth kérdőn Allenre nézett.

– Egy rakás pénzt helyeztem el a bankotokban, hogy ma estére biztosítsam magamnak a kíséretedet – mondta Allen, aztán valamivel barátságosabb hangon hozzátette: – Ha már úgyis itt vagyunk, legalább használjuk ki. A vacsora idejére kössünk fegyverszünetet. Áll az alku?

Elizabeth a legszívesebben hátat fordított volna ugyan neki, de végül mégis engedett. Allennek igaza van. Ez üzleti vacsora, Donald Stone utasította rá. Semmiképpen sem szeretné a főnökét felbosszantani. Emellett, mint annyiszor, most sem volt elég kitartása ahhoz, hogy Allennel vitatkozzék.

– Rendben, fegyverszünet a vacsora idejére.

*

Az étteremben a vártnál is nagyobb volt a sürgés-forgás. A zenekar görög melódiákat játszott, s miközben Elizabethet és Allent az asztalukhoz vezették, mindenfelől ütemes tapssal kísérték a vendégek a zenét.

Míg vacsoráztak, egy virágáruslány lépett az asztalukhoz. Allen kiemelt a kosárból egy csokor rózsaszínű orchideát.

– Hódolatom jeléül – és mosolyogva odanyújtotta a virágot.

– Köszönöm – felelte Elizabeth elbizonytalanodva. Az ilyen romantikus megnyilvánulásokhoz nem volt hozzászokva. Michael is szokott ugyan virágot küldeni neki, de csak különleges alkalmakkor. Az ő csokrai New York legelőkelőbb virágüzleteiből származtak. De „soron kívül” sohasem lepte meg virággal.

Már megint összehasonlítom kettejüket, állapította meg Elizabeth. De ezúttal talán nem is baj.

Vacsora után ittak még egy kávét, s már meg is rohanta őket a többi vendég, hogy menjenek velük táncolni. Félkört alkottak, s mindenki két szomszédja vállára fektette a kezét. A zenekar rázendített, és táncolni kezdtek, előbb lassan, majd mind gyorsabban. Elizabeth alig tudta elhinni, hogy ilyen szertelen emberek közé keveredett, s ebben még örömét is leli.

Lehet, hogy a bor volt a ludas ebben. Igaz, hogy mindig szívesen táncolt, de nyugodt, tartózkodó modorban. Két hónappal ezelőtt még lehetetlennek tartotta volna, hogy ilyen féktelen mulatságban részt vegyen. Ám amióta Allent megismerte, sok minden megváltozott. Mindenekelőtt ő maga. Kiegyensúlyozottabb, barátságosabb és vidámabb lett. Önmagának is jobban tetszett így, s megpróbált mindenben valami jót találni. Lehetséges, hogy Allen Hilliardnek éppen ezért kellett az életében feltűnnie? Bármennyire vonakodott is eleinte ettől az esti kiruccanástól, be kellett vallania, hogy végül is élvezi.

Allennel éppen csak visszaültek az asztalukhoz, amikor a porondon egy hastáncosnő tűnt fel, és ringó csípőkkel bemutatta a számát. Aztán hirtelen ott termett Allen mögött, levette egyik fátylát, és ügyesen Allen feje köré tekerte. Arra kérlelte, hogy kísérje a táncban, s Allen hamar kötélnek is állt. Közös számukkal nagy tapsot arattak, más vendégek mosolyogva biztatták őket. „Rajta, Batman”, kiáltotta Allennek néhány hajdani szurkolója.

Végül a férfi visszatért az asztalhoz, s egy hajtásra megivott egy pohár vizet.

– A hastánc bizony kemény munka.

– De remekül csináltad. Lehet, hogy pályát tévesztettél. A Broadwayn kellene fellépned.

Allen nevetett.

– Csak azt ne. Charlie meg én egyszer, mint vendégek felléptünk egy hangjátékban. Iszonyú voltam. Egy hónapba is beletelt, míg kihevertem a kudarcomat. Charlie viszont élvezte a dolgot, s már a pályamódosítás gondolatával is foglalkozott. – Allen láthatóan jót mulatott ezen. De aztán hirtelen elkomolyodott. – Delia halála óta ez volt az első alkalom, hogy Charlie-t említettem. Deliával sokat beszélgettünk róla. Belevaló fickó volt.

– Charlie hol van most? – kérdezte Elizabeth.

Allen csak rövid hallgatás után felelt:

– Meghalt néhány hónappal azt megelőzően, hogy én Hammondbe visszatértem.

Elizabeth nem tudta, mit is mondjon ere. A vidám hangulat elszállt. Allen sötét szeméből kiolvashatta, hogy a férfinak még nem sikerült leküzdenie a barátja elvesztése miatt érzett fájdalmat.

– Nagyon hiányzik neked.

– Hát igen, hiányzik – vallotta meg szomorúan Allen. De minden átmenet nélkül újra megváltozott az arckifejezése. – No de végső soron azért jöttünk, hogy szórakozzunk. – Ivott még egy pohár vizet, aztán csatlakozott a többi vendég ütemes tapsához.

Már csak kevesen voltak, amikor Allen és Elizabeth elhagyta az éttermet.

– Igazán kellemes este volt – mondta Allen, amint a taxiállomás felé sétáltak, és az órájára pillantott. – Elvesztettem minden időérzékemet. Igazán sajnálom, hogy ennyi ideig igénybe vettelek.

Elizabeth megfogta a csuklóját, hogy az órájára nézzen. Hajnali két óra volt.

– Lehet, hogy holnap később megyek be az irodába. Végül is merőben üzleti természetű vacsora volt.

– Persze, merőben üzleti természetű. – Allent láthatóan bosszantotta ez a megjegyzés. Csikorgó kerekekkel odakanyarodott eléjük egy taxi. – Üzleti természetű – mormogta újra. És ügyet sem vetve a taxira, magához vonta Elizabethet, s erőteljesen szájon csókolta.

Vaku villant fel valamerről, de Elizabeth nem látta pontosan, hogy honnan. Beugrott a taxiba, és Allen követte.

– Az ördögbe is! Ezt aztán jól megcsináltad! – A kocsi elindult. – Képzeld csak el, ha valamelyik pletykarovat riportere volt! Mit szól majd Michael, ha az újságban felfedezi ezt a képet?

– Talán csodálkozik majd, milyen hű hozzá a kedvese, míg ő Londonban van. Michael hűséges természetű? – kérdezte vissza Allen.

– Jó volna, ha végre elhallgatnál. Elegem van belőled… – Elizabeth bosszúságában nem tudta, hogy szidhatná meg legjobban a férfit. Csakugyan kényes helyzetbe sodorta. Hogyan magyarázhatná meg mindezt Michaelnak? Persze az egész dolog jó ürügy is lehetne arra, hogy felbontsa az eljegyzését. De nem szeretett volna Michaelnak fájdalmat okozni.

– Megnyugodtál már? – Allen közelebb húzódott hozzá, átkarolta, és megcsókolta. Elizabethnek fogalma sem volt, meddig tarthatott ez a csók. Allen volt az, aki végül eleresztette, és sóhajtva hátradőlt az ülésen. Amikor a lélegzete már nyugodtabbá vált, rámosolygott Elizabethre.

– Biztos vagy te abban, hogy ennek az üzleti vacsorának véget akarsz vetni?

Erre a szemtelen megjegyzésre Elizabeth komor hallgatással válaszolt. Amikor a lakásához értek, kiugrott a taxiból, anélkül hogy Allent akár csak egy pillantásra is méltatta volna.

– Jó éjt, és isten veled! – Ezzel becsapta a kocsiajtót.

Allen villámgyorsan kiszállt.

– Elkísérlek a lakásodig.

– Fölösleges! Tűnj el végre az életemből! Nem akarlak többé látni, s ezúttal ezt komolyan is gondolom.

Allen nem ellenkezett. Sarkon fordult, és visszaült a kocsiba. Elizabeth a házba belépve még látta, amint az autó eltűnik a sötétben.

7. FEJEZET

Alighogy megvirradt, Elizabeth már fel is ébredt. Egy darabig még ágyban maradt, mert azt remélte, hogy újra elalszik. Úgy tervezte, hogy később megy be az irodába, de ha már felébredt, akár fel is kelhetett: odabent rengeteg munka várta, s közben legalább nemigen marad ideje, hogy az előző estén gondolkozzék. Ritkán volt ennyire bosszús hangulatban. Kénytelen volt beismerni magában, hogy nem is annyira Allenre haragudott, mint inkább saját magára.

A fejében hihetetlen zűrzavar uralkodott. Végleg eldöntötte, hogy jegyességét felbontja, de tartott Michael viselkedésétől. Persze nem akarta a férfit megbántani, de volt itt még valami más is. Félt a saját vágyaitól. Nem szerette volna senkinek sem teljesen kiszolgáltatni magát.

Michael éppen férjnek megfelelő férfi volt. Nem szerette ugyan szenvedélyesen, de tapasztalatai szerint a túlságosan nagy szenvedély fájdalmas következményekkel jár.

Michael, Allen. Allen, Michael.

Hogy döntsön hát? De egyáltalán mi oka volna rá, hogy most döntsön? Allen megkívánta, de ez még korántsem jelenti azt, hogy el is akarja venni. „Ne menj feleségül Michaelhoz”, mondta, de ez nem ugyanaz, mint a „gyere hozzám feleségül”.

Pedig Elizabeth szeretett volna végre családot alapítani. De Allen Hilliard nyilván csak kalandra vágyik. Ehhez viszont keressen mást. Elizabeth kiöntött magának egy pohár narancslét, ivott belőle, majd az órájára pillantott. Már elmúlt nyolc óra. Ideje, hogy elinduljon.

Alighogy beért az irodába, csengett a telefon. Mivel Mariának fogorvoshoz kellett mennie, maga vette fel a kagylót.

– Tessék.

– Robert Jennings vagyok a *New York Investigator*ől. Miss Martinnal szeretnék beszélni.

– Én vagyok.

– Volna olyan szíves és mondana nekem valamit az Allen Hilliardhöz fűződő kapcsolatáról?

Bár Elizabeth fel volt készülve erre a kérdésre, most, amikor a riporter jelentkezett, mégis levegő után kapkodott. Előző este jobban kellett volna vigyáznia. Nem lett volna szabad elfogadnia Stone ajánlatát, és Allent egy eldugottabb helyre kellett volna vinnie. Ezenfelül úgy kellett volna viselkednie, ahogy ez üzleti vacsora alkalmával illik. Annak a ténynek sem szentelt kellő figyelmet, hogy Allen híres ember. Szarvashiba volt. A fénykép nyilván már ott van valamennyi lapnál.

– Miss Martin?

– Nem fűz semmiféle kapcsolat Mr. Hilliardhöz. Éppen csak bankunk ügyfele – közölte éles hangon.

– Hát ha az ügyfeleiket ilyen személyes odaadással szolgálják ki, én is szívesen nyitnék számlát a bankjuknál – felelte a riporter nevetve.

– A viszonthallásra, Mr. Jennings. – Elizabeth letette a kagylót.

Szinte beláthatatlan volt, mennyi kellemetlenséggel járhat a róla és Allenről készült fénykép. Csak abban reménykedhetett, hogy sikerül Michaelnak mindent megmagyaráznia, mielőtt még valamelyik lap pletykarovatából értesülne a dologról. De hogyan tudja megmagyarázni? Ha visszaemlékezett arra a csókra, mégpedig elevenen élt az emlékezetében, be kellett vallania, hogy azt nem csak egyedül Allen akarta. Odaadása talán a fényképről is jól kivehető.

Elizabeth a következő órákban három olyan hívást kapott, mely mögött riportert gyanított, de mindannyiszor közölte, hogy Elizabeth Martin házon kívül van.

Végre befutott Maria. Mindjárt hozott egy csésze kávét meg a reggeli újságot, a csészét Elizabeth asztalára tette, és mellé fektette kinyitva a lapot. A sporthírek első oldala. Elizabeth befogta a szemét. Hát ez még rosszabb, mint gondolta!

– Nem hiszem, hogy bárki is felismeri. Én is csak azért jöttem rá, hogy ön az, mert tudtam, hogy

Allennel volt. Őrült szerencséje van!

Elizabeth csak hátulról látszott. Allen a kezével beletúrt fürtjeibe, s egyértelmű volt, hogy Elizabethet szorosan a karjaiban tartja.

„Batman újra a városban! De ki lehet a szíve hölgye?” Így hangzott a nagybetűs cím.

A sajtó hamarosan a választ is tudni fogja. Efelől Elizabethnek nem volt semmi kétsége. Egy riporter máris tudja, s a többi is nyilván a rejtély kiderítésén fáradozik. Csak annyit kell tisztázniuk, hogy a *Félszemű Görög*nél ki foglaltatott asztalt. S ha Allen is olyan, mint Carl volt, s miért is lenne más, úgyis rég kifecsegett már mindent.

– Elizabeth! – Donald Stone kopogás nélkül nyitott be, s komor arccal az orra alá dugta az egyik lapot. – Hát így viselkedik bankunk alelnöknője?

Elizabeth üvölteni szeretett volna. Metsző hangon vágta oda a választ:

– Mr. Stone, eltekintve attól a ténytől, hogy egy csók még nem jelent semmit, talán emlékeztethetem arra, hogy az ön megbízásából vacsoráztam Allen Hilliarddel. Ön szemelte ki az éttermet. Lehet, hogy a riporterek jelenlétéről is tudott?

Stone aggódva nézett rá.

– Persze hogy nem. S minden bizonnyal ön sem. Bocsásson meg, Elizabeth, de ez az egész ügy nem valami jó reklám a cégünknek.

– Én sem állíthatom, hogy különösebb lelkesedéssel tölt el ez az ügy. Vagy úgy gondolja, hogy Michael örülni fog neki?

– Erre még nem is gondoltam. – Stone igen gondterhelt lett, mert Michael és a kollégái jó ügyfelek voltak. – Dayton doktor mikor tér vissza?

– Ma délután. Éppen a délutáni kiadásra.

Maria, aki nesztelenül elhagyta a szobát, amikor Stone benyitott, most beszólt:

– Elizabeth, azt hiszem, egy riporter keresi telefonon.

– Rázza le valahogy. Mondja azt, hogy fontos értekezleten vagyok. Nem szeretnék ma senkivel sem beszélni. – Stone-ra pillantott. – Látja, milyen bosszúság szakadt a nyakamba? – Még sohasem beszélt ilyen hangon a főnőkével. Lehet, hogy kiteszi a szűrét, de pillanatnyilag ez sem érdekelte. – Most hazamegyek, mielőtt még több újságíró megrohanna. Holnap újra bent leszek.

Stone nem emelt ez ellen kifogást, csak bólintott.

Elizabethnek már a kezében volt a posta, hogy otthon elintézze, de aztán eszébe jutott, hogy talán nem is kell már sohasem válaszolnia semmiféle postára. Mindent visszarakott az íróasztalára, és úgy döntött, hogy egyszerűen hazamegy, kihúzza a telefont, kényelmesen elhelyezkedik a heverőjén, és kikapcsolódásképpen belefog egy szórakoztató regény olvasásába. Most éppen erre volt szüksége.

Amint belépett a lakásba, már csengett a telefon, mielőtt még kihúzta volna.

– Jól vagy? – kérdezte Allen aggódó hangon.

– Nem különösebben. Csodálkozol rajta?

– Nem, de én sem gondoltam volna, hogy az egész New York-i napisajtóban láthatom majd a képünket – felelte a férfi. – Igazán sajnálom.

– A sajnálkozással alighanem elkéstél.

– Segítene rajtad, ha odamennék hozzád?

– Nem. A legcsekélyebb mértékben sem segítene rajtam. – Egyvalamiben Elizabeth teljesen bizonyos volt. Allent soha többé nem óhajtja viszontlátni. A közelsége sérülékennyé és kiszámíthatatlanná tette.

– Elizabeth…

– Minden jót, Allen. – Letette a kagylót, és kihúzta a telefon dugóját. Vajon tiszteletben tartja-e majd az óhaját, vagy újra felbukkan? Pillanatnyilag még ez is mindegy volt Elizabethnek. Kizárólag nyugalomra

vágyott. Szüksége volt a délutánra, hogy felkészüljön a Michaellal való összeszólalkozásra.

Valamivel elmúlt már öt óra, amikor felébredt. Hogyan tudott ebben az iszonyú helyzetében ennyire elaludni? Amint felült, a könyv a padlóra hullott. Lassan kiment a fürdőszobába, és a zuhany alá állt. Jelentkeznie kell Michaelnál.

Elizabeth a csemegebolt zacskóit karjain egyensúlyozva a könyökével megnyomta Michael csengőjét. Hosszas fontolgatás után szánta el magát arra, hogy egyszerűen ajtóstul rontson a házba. Allen ügyét semmiképpen sem lehet telefonon tisztázni, tehát a legjobb, ha mindjárt odaáll Michael kérdései és vádjai elé. Az alkalomhoz illően öltözött fel: elefántcsont színű blúz és hozzá való nadrág volt rajta. Az étel, amit vásárolt, beillett egy békelakomának is. Elizabeth tudta, hogy Michael nagyon szereti a füstölt lazacot. A drága francia bortól is azt remélte, hogy kiengeszteli vele a férfit.

Michael meglehetősen feldúltnak látszott, amikor ajtót nyitott. Elizabeth még sosem látta felgyűrt ingujjal és nyitott gallérral. Általában igen választékosan öltözött.

– Micsoda meglepetés! – hangzott a hűvös fogadtatás.

– Remélem, kellemes meglepetés? – Elizabeth tüntetően igyekezett megőrizni a barátságos hangnemet. – Nézz csak ide! – A telerakott zacskókra mutatott. – Na, milyen a kiszolgálás?! Minden házhoz szállítva. Gondolom, az utóbbi napok nyüzsgése után szívesen itthon maradsz.

– Persze, az utóbbi napok nyüzsgése után… – Michael beengedte. – Iszol valamit? – Egy csaknem üres poharat szorongatott a kezében.

Elizabeth bólintott.

– De csak egy keveset, sok szódával. – Amíg kicsomagolt, pillantása Michael újságjának széthajtogatott esti kiadására esett, amely ott feküdt a kis asztalon.

– Láttad hát a képet.

– Alighanem fél New York látta. A férfi, akitől hagyod magad megcsókolni, bizonyára a nagyrabecsült Allen.

– Hogy jöttél rá? – Hammondből való visszatérése óta sem Elizabeth, sem Michael nem említette többé Allent.

– Ismersz talán más Allent is? – kérdezte a férfi maró gúnnyal. – Nem ő nagyanyád híres bérlője?

– De, ő az – felelte Elizabeth azon igyekezve, hogy megőrizze nyugalmát. Már ügyet sem vetett a zacskókra, és a szobán át a heverő felé indult.

Michael elkészítette az italt, majd újra felé fordult.

– Nem is sejtetted, hogy híresség.

– Természetesen sejtelmem sem volt róla – felelte a nő felháborodva. – Te aztán igazán tudhatod, mennyire nem érdekel a sport. Hogy is gyaníthattam volna, hogy egy egyszerű kisvárosi baseballedző híres profi játékos?

Michael odanyújtotta Elizabethnek a poharat, és mellé ült a heverőre.

– Láttad már, hogy ez a kis ballépésed mind a sportrovatban, mind a pletykarovatban az első helyen áll? A pletykarovatokat aztán különösen kedvelem. – Elővette az újságot, és felolvasott belőle: – „Allen Hilliard, aki legutolsó példátlan sportgyőzelme után nyomtalanul eltűnt, tegnap éjjel váratlanul újra feltűnt. Vajon Batman folytatni kívánja-e karrierjét, vagy Elizabeth Martin az igazi oka New York-i tartózkodásának? Miss Martin vőlegényét, dr. Dayton idegsebészt sajnos még nem sikerült minderről kifaggatnunk. Érvényes-e még a jegyesség, Dayton doktor?”

Michael hűvösen ránézett.

– Nos, érvényes még?

– Michael, én ezt nem akartam. – Elizabeth tartott ugyan tőle, hogy előbb-utóbb kitudódik a neve, most mégis kissé meglepődött.

– Nem feleltél a kérdésemre. Nem szeretem, ha ilyesmikkel sarokba szorítanak. A viselkedésed elfogadhatatlan. Arkansasi kiruccanásod óta képtelen vagy már értelmesen cselekedni.

– Kiruccanás? Neked egy temetés kéjutazás?

– Egy temetés két óra hosszat tart, nem pedig öt napig.

– Adjam vissza a gyűrűdet, Michael?

Elizabeth lehúzta az ujjáról a gyűrűt, és Michael elé tartotta. Amikor látta, hogyan mered a férfi a gyűrűre, már nagyon bánta a történteket. Nem olyan könnyen fogadta el Michael házassági ajánlatát, sokáig töprengett, míg végül arra az eredményre jutott, hogy ő lesz a megfelelő társa. Igen hasonló volt a természetük. Azonos volt az értékrendjük, azonosak voltak a céljaik, s Elizabeth tulajdonképpen nagyon kedvelte a férfit. Szenvedélyes vonzalom azonban sosem alakult ki közöttük.

Michael a gyűrűről Elizabethre emelte tekintetét.

– Nem, ezt nem akarom. De ott tartok, hogy már magam sem tudom, mit is akarok, vagy te mit akarsz voltaképpen. Időt kell szakítanunk, hogy ezt nyugodtan végiggondoljuk. – Felállt, és a bárpulthoz lépett. – Együnk valamit – folytatta könnyedén, és kiürítette a zacskókat.

Elizabeth visszahúzta az ujjára a gyémántgyűrűt, mert nem tudta, mit is kezdjen vele.

– Nem vagyok túl éhes. Hát te?

Michael a fejét rázta.

– Én sem. Talán inkább később. De azért köszönöm, hogy ennyit fáradoztál. – A heverőhöz ment, és Elizabeth elé állt. – Mi lesz a holnapi estéllyel? Változatlanul az a szándékod, hogy eljössz velem? Számítanak rád.

Elizabeth meglepve ránézett.

– Mi változott volna? Persze hogy elmegyek veled. Pácban hagytalak valaha is, amikor a kórházról volt szó? Különben is tagja voltam a rendezőbizottságnak, amint ezt magad is tudod.

Michael az ujjaival végigsimította a nő haját.

– Igazán nem tudom, mire véljem ezt az egészet. – Ismét előszedte az újságot. – Nem úgy festesz itt, mint aki berzenkedik az ölelése ellen.

Elizabeth lesütötte a szemét. Mit mondhatna erre?

– Talán enyhítő körülmény lehet, hogy Hilliard az ujja köré csavart. Ő meg Robin New York minden asszonyának elcsavarták a fejét. Minden héten másnak csapták a szelet. – Michael fogta a poharát, és nyugtalanul föl-alá mászkált. A bárpultnál még egy whiskyt töltött magának. Ez nem voltjellemző rá. Alighanem mégiscsak nagyon forrt benne a méreg. – Hilliard, Batman. Ő volt a legnagyobb. Mindig talált. Ha ő játszott, biztos volt a győzelem. De a pályán kívül elkövetett ostobaságaival az őrületbe kergette a menedzserét. Hozzá képest a többi játékos a megtestesült jámborság volt. – Michael gúnyosan Elizabethre nézett. – Sosem hittem volna, hogy Elizabeth Martin másodszor is beleesik egy ilyen nőcsábász izompacsirtába.

Elizabeth felpattant, és Michael elé állt.

– Nem estem bele. – Ezt olyan határozott hangon mondta, mintha önmagát is meg akarná győzni róla.

– Ennek a férfinak ugyanazok a jellemvonásai, amelyeket elvált férjedben annyira megvetettél, de talán még rosszabb is nála.

– Már megmondtam, hogy nem estem bele. Mit óhajtasz még hallani?

Michael előjött a bárpult mögül, és megragadta Elizabeth vállát.

– Ezt azzal bizonyíthatnád be, hogy kitűzöd az esküvő időpontját.

Elizabeth elképedt. Erre nem számított.

– Most? – bámult rá Michaelra.

– Igen, most. Egy éve vagyunk már jegyesek. És ha Hilliard csakugyan nem jelent neked semmit, amint ezt állítod, igazán nem lehet nehéz most eldöntened, hogy mikor legyen az esküvőnk.

– Ez zsarolásnak tűnik, Michael. – Elizabeth szinte suttogta ezt, amint kibontakozott a karjai közül.

– Vedd, aminek akarod, de határozz.

Elizabeth már-már ott tartott, hogy azt mondja, akkor legyen inkább mindennek vége, de ezen az estén nem akart már semmiféle elhamarkodott döntést hozni, amelyet később esetleg megbán. Maga sem tudta már, hogy hozzá akar-e menni Michaelhoz, vagy sem. Érzelmei berzenkedtek ez ellen, értelme viszont azt tanácsolta, hogy higgadtan fontolja meg a dolgot. Ismét kitért a végleges döntés elől.

– Bosszús vagy, és ideges, s én sem vagyok valami jó formában. Aludjunk rá egyet és holnap nyugodtan megbeszéljük.

Michael ott állt, mintha keresné a megfelelő szavakat.

– Azért maradhatnál még, és ehetnénk valamit.

– Azt hiszem, ez most nem a megfelelő alkalom erre. Megkérem a portást, hogy rendeljen nekem egy taxit. A holnapi viszontlátásra, Michael.

Könnyedén arcon csókolta a férfit, és távozott.

Másnap reggel Elizabeth volt az első az irodában. Megpróbált rendet rakni a felhalmozódott postában. Nem lett volna szabad tegnap egyszerűen mindent idedobni. Nem ment vele semmire, ellenkezőleg, ez csak fokozta benne a feszültséget. Azt sem tudta, hol kezdjen neki. Holnap szombat, akkor talán némileg utoléri majd magát.

– Hogy lehet valakiben ilyen kora hajnalban ekkora tettvágy? – Maria lépett be, és egy hetilap régi számát nyújtotta oda Elizabethnek. – Hoztam magának egy ajándékot.

Elizabeth egy pillantást vetett a folyóiratra. Allen fényképe ötlött a szemébe.

– Mit kezdjek vele?

– Nos, mivel a sportban egyáltalán nem tájékozott, úgy gondoltam, talán szívesen olvasna egy rövid összefoglalást a pályájáról. Itt valóban benne van minden, amit Allen Hilliardról tudni lehet. Ez akkor jelent meg, amikor otthagyta a csapatát. Ideteszem a lapot, de szeretném majd visszakapni – mondta még kifelé indulva.

Elizabeth az íróasztalhoz ült, és megpróbált ügyet sem vetni a folyóiratra. Egy iratrendezővel még le is takarta, és igyekezett a munkájára összpontosítani, de minden eredmény nélkül. Néhányszor idegesen végigsétált a szobán, kinézett az ablakon, aztán végül megadta magát a kíváncsiságának. Mivel Maria már megjelölte a legfontosabb helyeket, Elizabethnek nem kellett sokat keresgélnie.

Először egy egész oldalas reklámra vetődött a tekintete. Te jóságos ég! Most már tudta, miért tűnt neki Allen már Hammondben is olyan ismerősnek. New York minden hirdetőtáblájáról az ő képe tárult a járókelő elé. Allen Hilliard kényelmesen hátradőlt egy ágyban, mindössze egy sötétkék pizsamanadrág volt rajta, szőrös melle szabadon maradt. Mellette hevert a baseballsapkája, s kezében egy nagy pohár tejet fogott.

„Lefekvés előtt csak tejet iszom!”

Kétségtelenül hatásos reklám.

Elizabeth továbblapozott. Michael valóban nem túlzott. Allen Hilliard és Charlie Robin kicsapongó életet folytattak. Éjszakai lokálok, partik, ivászatok- és New York minden asszonyának elcsavarták a fejét, hogy aztán a sikeres hódítás után mulassanak rajtuk.

Allen Hilliardról még azt is rebesgették, hogy egyszerre több szeretőt is tartott, például hangjátékbeli partnernőjével, Tara Downiggal és a jómódú Dede Wynnewooddal folytatott párhuzamosan szerelmi viszonyt. A pletykarovatok riporterei azt firtatták, vajon melyikkel tölti a nappalt, és melyikkel az éjszakát.

Elizabeth dühöngött. A két mákvirágnak a pimaszsága, felelőtlen viselkedése és megannyi gyerekes csínyje kihozta a sodrából. Ezeknek semmi sem volt szent. Az élet merő kihívás volt nekik, játék – míg Allen el nem vesztette Robint.

A cikkben az állt, hogy csapata harmadik eredményes bajnokságát Charlie pezsgővel és kábítószerrel ünnepelte. Az egyik ilyen mulatságon eszméletét vesztette, és kórházba szállítás közben kómába esett.

Másnap halott volt.

Vajon Allen is szedett kábítószert? A cikkekben erről nem állt semmi, de Elizabeth könnyen lehetségesnek tartotta. Ez a gondolat egyre emésztette.

Mint Michael mondta, most már kizárólag Allenen múlott a csapat győzelme. S a győzelem után nyomtalanul eltűnt.

Nyilván Hammondben lapult meg, míg a közönség érdeklődése alább nem hagyott. Hát nem azt mesélte az élelmiszerboltosnak, hogy „egyenesen a pokolból jött”? Minden jel szerint nem is túlzott. Elizabeth próbálta elhitetni magával, hogy megkönnyebbülve fel kellene lélegeznie, amiért Allen végleg eltűnt az életéből. Nem óhajtotta, hogy bármi köze is legyen egy olyan emberhez, aki ennyire dacol az értelemmel és a felelősségérzettel.

Elizabeth asztalán jelzett a titkári telefon.

– Az a csodálatos férfi keresi telefonon – hallotta Maria hangját.

Elizabeth a mennyezet felé pillantott, mintha Istentől várna segítséget. Vonakodva emelte fel a kagylót.

– Igen.

– Még jó, hogy legalább a hivatalban fogadod a hívásokat. Miután tegnap este százszor is hagytam kicsengeni a telefont, de hiába, feltételezem, hogy egyszerűen kihúztad a dugót.

– Az is lehet, hogy azzal a férfival voltam, akihez feleségül megyek.

– Jó volna, ha végre lezárnád ezt az ügyet. Nem teheted meg, hogy hozzámész feleségül, Elizabeth.

– Súlyos tévedés. Azt tehetek, amit akarok. – A nő rövid szünetet tartott. – Különben éppen most olvastam egyet-mást rólad.

– Rólam? És hol?

– Tulajdonképpen mindenhol: újságokban, magazinokban… Most már ismerem sötét múltadat, amelyet gondosan el akartál titkolni.

– Nem egészen így van – mondta a férfi feldúlva. – Nem szabad mindent elhinned, amit összeírtak rólam. Az a riporter, aki a mai kiadásért felelős, mindent a saját szája íze szerint forgatott. Bosszantanak azok a célzások, amelyeket rám tett. Én sohasem szedtem kábítószert. Charlie-nál sem volt semmiféle tiltott kábítószer. Néhány erős gyógyszer volt nála, amelyeket fájdalomcsillapítónak íratott fel. Azon az estén sajnos túlságosan sok szeszt ivott. Ennyi volt az egész.

– Van ennek még bármi jelentősége?

– Számomra igen. Végtére is a legjobb barátom volt. Utálom ezt az alattomos csámcsogást. Arról miért nem ír senki, hogy pokolian jó baseballjátékos volt?

– Különben nem valamelyik mai újságot olvastam – vallotta be Elizabeth. – Maria hozott nekem egy régi folyóiratot, amelyben „kiemelkedő személyiségeket” mutatnak be.

– Vagy úgy.

– Úgy bizony. Nem csoda, hogy ennyire az orromnál fogva vezettél. Nyilván jól elszórakoztatott, hogy még a tejreklámodra sem emlékeztem. Hiába, én azon csak a pohár tejet láttam.

– Örülnél neki, ha most azt mondanám, hogy ezzel fájdalmasan belegázoltál az önérzetembe?

– A te önérzetedben még egy atombomba robbanása sem tehetne kárt. Minden bizonnyal csak teljesen figyelmetlennek tartottál, és jót derültél a gyanútlanságomon.

– Ellenkezőleg. Nagyon üdítőnek találtalak. Te mindig csak engem láttál, nem pedig Allen Hilliardöt. Hosszú távon fárasztó ám, ha mindenki csak azért keresi a barátságodat, mert jeles sportolónak tart, és minden asszony csak arra kíváncsi, hogy az ágyban is akkora hős vagy-e.

– Abból a cikkből ítélve sok ilyesfajta hőstettet hajtottál végre.

– Az újságok túloznak.

– Idézzek néhányat a nyilatkozataidból?

– Végig akarsz most menni azon az egész átkozott cikken?

– Dehogy, a véleményemet már úgyis kialakítottam.

– Megváltoztam, Elizabeth, s már megmondtam neked, hogy a múltamra egyáltalán nem vagyok büszke. De hát akkor jóformán gyerek voltam még, túlságosan is sok pénzzel. Te is nagyon jól tudod, hogy ma már nem vagyok ilyen.

– Valójában semmit sem tudok rólad, Allen. És nem is óhajtalak már közelebbről megismerni. Találkozásunk nem volt több egy kis közjátéknál. S ennek most vége.

– Nincs vége, amíg…

– Kérlek, kímélj meg a bódító szófordulataidtól – vágott a szavába Elizabeth barátságtalan hangon. – Amit abban a cikkben olvastam, bőven elegendő nekem. Hidd el, Allen, vége. Sosem fogsz viszontlátni, soha többé nem fogsz megérinteni, és kiváltképpen soha többé nem fogsz megcsókolni. Ég veled!

Ezzel lecsapta a kagylót. Az ördögbe is, minek kellett így viselkednem? – korholta magát. Most aztán Allen világosan láthatja, hogy kihozott a sodromból.

Megnyomta a titkári telefon gombját.

– Maria, kérem, kizárólag üzleti hívásokat kapcsoljon be. Legfeljebb Dayton doktor kivétel, ha keresne. Sok a teendőm, s további magánbeszélgetésekre nincs időm.

8. FEJEZET

Elizabeth poharat vett elő a konyhaszekrényből. Fojtogatónak érezte a lakásban a levegőt. Innia kellett egy korty vizet. Nem is tudta igazán, hogy a melegtől vagy az idegességtől érezte úgy, hogy mindjárt megfullad.

Eddig mindig értelmes asszonynak tartotta magát, aki két lábbal áll a földön. Csak most ébredt rá, hogy nemcsak meggyőződésből tett meg mindent a hivatali előmeneteléért, hanem mert menekült valami elől, s érzelemvilágát háttérbe szorította. A csalódástól való örökös félelem tette azzá a hűvös és számító üzletasszonnyá, akinek ismerték.

Megtapogatta hosszú gyémántfüggőit. Ez a fülbevaló és a konyha egyik polcán látható értékes edény igen sokat jelentett neki. Nem is elsősorban az értéke miatt, hanem mert tudta, hogy a családjáé. A fülbevaló emlék Leanna nagymamától, az edény pedig Deliától maradt rá.

Elizabeth még mindig a kezében fogta a pohár vizet, amint visszament a hálószobába, hogy befejezze az öltözködést. Új estélyi ruhája ott feküdt kiterítve az ágyon. A fekete selyem különös ellentétben állt az ágytakaró élénk mintájával.

Elizabeth felhúzta a ruhát. Ezen az estén nagyon vonzó szeretett volna lenni, hogy Michaelt kárpótolja azért az ostoba históriáért, és egyben a saját rossz lelkiismeretén is könnyítsen.

Nézegette magát a tükörben, és egy pillanatra azt mérlegelte, nem túlságosan merész-e ez a ruha: karja, válla és háta meztelen, a széles öv pedig még jobban kiemeli alakja karcsúságát. Kicsit oldalra fordult. Tulajdonképpen felvehetné a ruhához tartozó kabátkát, hogy fedje a hátát, de Michaelnak így bizonyosan jobban tetszik majd, bármit gondolnak is esetleg az idősebb kollégák.

Pontban nyolckor megszólalt a csengő. Elizabeth összerezzent. Michael még sohasem jött ilyen pontosan. Szerencsére mégis ő állt az ajtó előtt, egy nagy tarka csokorral.

– Remélem, tetszik.

Elizabethet meghatotta ez a váratlan békítő ajándék.

– Köszönöm – mondta egy futó csók kíséretében, majd kisietett a konyhába, hogy a virágot vázába tegye.

Lehetséges volna, hogy Michael egyszerűen lerázta magáról a tegnapi bosszúságot? Az ilyen hirtelen változás nem volt éppen jellemző rá.

Michael is kiment a konyhába, és végignézte, hogyan rendezi el a virágot. Amikor Elizabeth elkészült, hátulról odalépett hozzá, és átfogta a derekát.

– Remekül nézel ki. – Ajkával leheletkönnyen megérintette a nő nyakát, és gyengéden megcsókolta. – Szerettek, Elizabeth.

Elizabeth megfordult, hogy lássa, de nemigen tudta, mit is mondjon. Miért nem volt képes viszonozni a gyengédségét? Michael jó megjelenésű férfi, akár orvosi köpeny van rajta, akár szmoking, s a legtöbb asszony bomlik utána. De Elizabeth szívét Michaelnak még sohasem sikerült olyan erősen megdobogtatni, ahogy ezt Allen annyiszor megtette. Bár a férfi erősen magához szorította, ő nem kívánta meg az ajkát, nem vágyott teste után.

Bűnösebbnek érezte magát, mint valaha. Eddig köztük szerelemről soha szó nem esett. Michael szerelmi vallomásával megváltozott a helyzet. Kapcsolatuk talán menthető lett volna, ha Elizabeth már korábban is tudja, hogy a férfi szereti. Most azonban már késő. Mit is tegyen? Ez az este nem a legalkalmasabb mindennek a tisztázására. Pedig fel kell bontania a jegyességet, tisztességesnek kell lennie Michaellal, és önmagával is.

A ragyogó telihold, amely ezen a meleg júniusi estén, egész útjukon végigkísérte őket, láthatóan még

inkább felajzotta Michael romantikus érzelmeit. Máskor a nyilvánosság előtt a szokásosnál is tartózkodóbban viselkedett Elizabeth iránt, most viszont átkarolta, meztelen vállánál fogva magához vonta, másik kezével meg Elizabeth kezét szorongatta.

– Elizabeth, tudom, hogy sokszor ügyetlen vagyok – súgta a fülébe. – Olykor annyira beleástam magam a munkába, hogy egyszerűen magától értetődőnek vettem, hogy hozzám tartozol.

Mielőtt folytathatta volna, Elizabeth félbeszakította:

– Én is így voltam vele, Michael.

– Drágaságom. – A férfi szenvedélyesen megcsókolta.

– Michael, mi lelt? – Elizabeth kivonta magát a karjai közül. – Mindjárt újra nekiláthatok a sminkelésnek.

– Sose törődj a sminkkel. Te úgyis olyan vagy nekem, mint egy istennő.

Elizabeth mind kényelmetlenebbül érezte magát. Az ő Michaelja volna ez?

Még sohasem látta ilyen túlfűtöttnek. S mivel változatlanul egyre kínozta a kétely a Michaelhoz való viszonya miatt, s ami még rosszabb, az örökös bűntudat Allen végett, Michael ezzel a viselkedésével teljesen összezavarta.

A kocsi a szálloda elé fordult, és megállt. Kiszálltak, átsiettek az előcsarnokon, és beléptek a bálterembe, ahol már javában folyt a jótékonysági rendezvény. A zenekar régi slágereket játszott, és tizenöt-húsz pár máris ott forgolódott a táncparketten. Tízszemélyes kerek asztalok álltak félkörben, s a helyek fele már foglalt volt.

– Igazán szép – jegyezte meg Michael, amint a teremben szétszórva elhelyezett jégszobrokat nézegette. A hatalmas kristálycsillárok is pompásan beleillettek a választott témába: az orosz jégpalota utánzatába. Az aukcióhoz felajánlott tárgyak egy szánon feküdtek a terem egyik sarkában. A legszebb darab egy fekete cobolybunda volt, amelyet művészi érzékkel a szán egyik oldalára terítettek.

– A bizottságotok kitett magáért. A dekoráció lenyűgöző. Büszke vagyok rád, drágám. – Michael egy pillanatra közelebb vonta magához Elizabethet.

– A tizenegyes asztal a miénk. – Elizabeth odavezette Michaelt, aki továbbra is a vállán tartotta a kezét.

Két pár ott ült már: Jim és Diane Rosenthal, valamint Kevin és Sarah Smithfield. A két férfi Michael kollégája volt, az asszonyok idejét pedig főleg a társasági élet töltötte ki. Elizabeth ismerte mind a két párt.

– Jó estét, Elizabeth – köszöntötte Diane, és alaposan szemügyre vette. – Nagyszerűen nézel ki. Ez a ruha remekül áll rajtad.

– Köszönöm, Diane. És jó estét mindenkinek.

A férfiak kezet fogtak, az asszonyok inkább csak jelzésszerűen megölelték egymást, s máris befutott a következő pár. Két szék maradt még szabadon.

Mivel Smithfieldék legidősebb lánya a következő hétvégén készült férjhez menni, hamar megvolt a téma. Sarah kimerítően ecsetelte azt a sok gondot, amellyel egy esküvő előkészítése jár. Aztán hirtelen elhallgatott.

– De hagyjuk, nem akarom a fecsegésemmel elvenni a kedveteket. Elizabethre és Michaelra pillantott. – Már eldöntöttétek, hogy mikor lesz?

– Még nem egészen – felelte Michael. – De azt hiszem, a nyár vége előtt sor kerül rá.

Elizabethnek nagy megerőltetésébe került, hogy meg ne lássák, mennyire megrémült. Michael nem is közölte vele, hogy ilyen hamar tervezi a házasságkötésüket S ő alig egy órája úgy döntött, hogy felbontja az eljegyzést. Újra teljesen összezavarodott

– Világraszóló esemény lesz? – A kérdés Elizabethnek szólt.

– Ó, dehogy – felelte Elizabeth. – Egyelőre legalábbis nem úgy fest a dolog.

– Ki tudhatja – mosolygott rá hamiskásan Michael –, az is lehet, hogy egyszerűen kereket oldunk. Amilyen remekül ma este Elizabeth kinéz, a legszívesebben megszöktetném.

Mindenki nevetett, csak Elizabeth nem szólt egy szót sem.

– Zavarba hoztalak, drágám? – Michael a szájához emelte a kezét, és megcsókolta.

Elizabeth kényszeredetten mosolygott. Szeretett volna a föld alá süllyedni. Hallani sem akarta Michael ömlengéseit a házasságról. Megkönnyebbülten fedezte fel Hayley Hamptont, aki egy szemvillanás alatt képes volt az érdeklődés középpontjába kerülni.

Hayley lángvörös, szorosan testhez simuló, kacér ruhát viselt, amely éppoly mélyen volt kivágva elöl, mint Elizabethé hátul. Az oldalsó hasítékon elővillant karcsú combja. Elizabeth most már nem is értette, hogy tarthatta a saját ruháját merésznek.

Az asztalnál a társalgás félbemaradt, amint Hayley közeledett feléjük. Mindenki őrá bámult. Igazi szépség volt. A vörös ruha pompásan illett fekete hajához és napbarnított bőréhez, amely egyelőre még selymesen lágy volt, de néhány év múlva bizonyosan mutatni fogja már a túlzott napozás nyomait.

Hayley üdvözölte az asztalnál ülőket, és leereszkedett az egyik szabadon álló székre Michael mellé.

– Micsoda szerencsém van. – Szájon csókolta Michaelt, feltűnő nyomot hagyva rúzsával. – Sosem hittem volna, hogy egész New York legkörülrajongottabb férfija mellett ülhetek majd.

Mi a csoda, gondolta Elizabeth. Úgy festett a dolog, hogy Hayleynek volt képe nemcsak az asztalukhoz letelepedni, hanem a Michael melletti helyet is magának lefoglalni.

Elizabeth elővett a táskájából egy papír zsebkendőt, és odanyújtotta Michaelnak.

– A rúzs – súgta oda.

Michael mosolygott, és vállat vont, de engedelmesen letörölte a piros nyomokat.

Míg az asztalnál ülő többi asszony Hayley tolakodó viselkedését felháborítónak találta, Elizabeth fölöttébb közömbösen fogadta ezt a nyilvánvaló közeledési kísérletet. Tudta, hogy Hayley mindig vonzódott az olyan férfiakhoz, akik foglaltak voltak. Senki sem érezhette magát biztonságban tőle. Michaelra már rég szemet vetett. Talán az csábította leginkább, hogy „bekerítő hadműveletére” a doktor láthatóan ügyet sem vetett. De a nő ettől függetlenül fáradhatatlanul próbálkozott.

Jóllehet az egész ügy Elizabethet inkább szórakoztatta, mint nyugtalanította, Hayleyt hosszabb távon igen fárasztónak találta. Michael viszont még arra sem figyelt oda, hogy Hayley a térdére tette a kezét. Le nem vette a szemét Elizabethről. Ezen az estén már harmadszor fogta meg a kezét. Elizabethet ez megint igen kényelmetlenül érintette. Az efféle „kéz a kézben” igazán nem illett Michael stílusához.

Elizabeth éppen Jim Rosenthallal beszélt, amikor Hayley elkiáltotta magát:

– No lám, itt van Allen Hilliard, a ma esti partnerem! Bizonyára mindnyájan ismerik?

Elizabeth olyan hirtelen fordult meg, hogy majdnem felborított egy vizespoharat. Miközben az utolsó pillanatban még sikerült elkapnia a poharat, Allen már mellé ért. Elizabeth csak bámult rá.

– Szervusz, Allen – hallotta önnön hangját, s maga is meglepődött, hogy az mennyire nyugodt.

– Jó estét, Elizabeth – felelte Allen, és ráhunyorított. A megjelenése most is, mint mindig, egyszerűen lehengerlő volt. Elizabeth már látta öltönyben, sportöltözékben, félmeztelenül, de nem hitte volna, hogy szmokingban is ilyen vonzó lehet. A látványtól a szíve hevesebben dobogott.

– Azt hiszem, Allen, nem ismered még Dayton doktort – mondta Hayley. – Allen Hilliard, Michael Dayton.

A két férfi a szokott módon kezet fogott, de közben ellenségesen végigmérték egymást.

– Csak jókat hallottam önről – mondta Allen udvariasan, de volt a hangjában némi gúny.

Michael bólintott, és Elizabeth felé fordult.

– Táncolunk, drágám?

Elizabeth a legszívesebben elszökött volna vele, de nem tehetett egyebet, letette a táskáját, és elindult Michaellal a táncparkett felé.

A férfi belekarolt.

– Miért nem mondtad, hogy ő is itt lesz? – kérdezte méltatlankodva.

– Mert magam sem tudtam – védekezett Elizabeth. – Már próbáltam megértetni veled, hogy Allen nem jelent nekem semmit. S nem ismerem minden programját.

– Elrontotta az egész esténket. Szívem szerint azonnal hazamennék.

– Én is. De ezt aligha tehetjük meg.

– Igazad van. Vágjunk hát jó képet a dologhoz. – Amikor a tánc véget ért, Michael visszakísérte menyasszonyát az asztalhoz.

A több fogásos vacsora valóságos kínná vált. Elizabeth voltaképpen nem is igen tudta, mit eszik. A feszültség szinte már elviselhetetlen volt. Michael ott ült mereven és rossz hangulatban a tányérjánál, s Elizabeth egyre csak azt várta, hogy valamilyen ingerült megjegyzést tesz. Szinte bizonyosra vette, hogy Allen erre valami olyat talál mondani vagy tenni, amitől Michael végképp elveszti az önuralmát.

De Allen kifogástalanul viselkedett. Szellemes volt, elragadó és szórakoztató. A hölgyeknek bókolt, a férfiakat meg baseballjátékos korából származó történetekkel kápráztatta el. A jelenlevők, Elizabethet és Michaelt leszámítva, nem tudtak betelni a mulatságos esetekkel. Mindenkit rabul ejtett, ami Elizabethet még jobban bosszantotta, mint a puszta jelenléte.

Amikor véget ért a vacsora, és a legtöbben megittak már egy csésze erős kávét is, letompították a bálterem megvilágítását. Újra kezdődött a tánc. Elizabeth azt remélte, hogy Michael ismét felkéri, s így egy időre megint hátat fordíthat az asztaltársaságnak. De a férfi jóllehet még mindig fogta a kezét, láthatóan tudomást sem vett róla, hanem valamilyen szakmai beszélgetésbe elegyedett egyik kollégájával.

Másfelől jó is volt, hogy Michael ennyire belemélyedt a társalgásba. Így Elizabeth nyugodtan végiggondolhatott mindent. Bármennyire berzenkedett is ellene, most már világosan látta, hogy az eljegyzés felbontását nem kerülheti el. Tisztáznia kell Michaellal a helyzetüket, s hazafelé menet talán megfelelő alkalom kínálkozik erre. Minél hamarabb viszi dűlőre a dolgot, annál jobb. S amint Allent látta Hayleyvel táncolni, végképp erre a döntésre jutott.

Elmélázva figyelte őket. Hayley fesztelenül hozzásimult Allenhez, s teljes összhangban mozogtak a zenére. Elizabeth a legszívesebben közéjük állt volna, hogy szétválassza őket. De hát mi lelte? Amikor Hayley Michaellal kacérkodott, nem érzett ilyen féltékenységet. Akkor vajon most miért szállta meg ez az érzés? Végül is be kellett vallania magának, hogy Michaelhoz fűződő kapcsolatát az ész uralta, Allen esetében viszont a szíve diktált.

Ránézett az órájára. Fél tizenegy. Michael még mindig beszélgetett, a többi asszony pedig távolabbi asztalokhoz telepedett át, hogy az ismerősökkel a felcseperedő gyermekekről cseveréssszenek. Jim Rosenthal és Kevin Smithfield valamilyen sporttémát tárgyalt izgatottan, csak Elizabeth ült közöttük szörnyen unatkozva. Végül fogta a táskáját, és indult volna a női mosdó felé, de éppen ekkor ért vissza Allen és Hayley.

– Ez az öregember azt állítja, hogy egy kicsit ki kell fújnia magát. – Hayley vihogva Michael vállára koppintott. – Most önön a sor, Dayton doktor.

Michael meglepődve felpillantott, és mintegy engedélyt kérve Elizabethre nézett.

– Nyugodtan menj táncolni. Úgyis épp egy kicsit rendbe akartam hozni magam. – Elizabeth utat tört magának a mosdó felé, de távoztában még egy pillantást vetett hátra Hayleyre és Michaelra. Hayley, ha lehet, még szorosabban tapadt a férfihoz, mint az imént Allenhez. De Elizabethet ez teljesen hidegen hagyta. Ez a felismerés csak még jobban megerősítette döntésében. Ha Michaelt szeretné annyira, hogy hozzámehessen feleségül, legalább szikrányi féltékenységet kellene éreznie. Márpedig még ennyit sem érzett.

Amikor az asztalhoz visszaért, Michael és Hayley még mindig táncolt. Allen felállt.

– Mivel a partnereink elhagytak bennünket, megkockáztathatnánk együtt egy keringőt. – És a karját nyújtotta.

Elizabeth semmiképpen sem óhajtott Allennel táncolni. Az az izgalom, amely a társaságában mindig

elfogta, most túlságosan sokat árulna el legbelsőbb érzelmeiről. Emellett bizonyosra vette, hogy a teremben mindenki látta azt a nevetséges fényképet. Mindenki kajánul kuncogna, ha most Allen karjaiban látná. Viszont arra sem látott semmi lehetőséget, hogy Allentől ezt a táncot megtagadja, mert ezzel csak még nagyobb feltűnést keltene. Követte hát a férfit a táncparkett felé.

A zenekar rákezdett a Tennessee-valcerre, s ők belefeledkeztek a táncba.

– Nagyon szeretem ezeket a régi slágereket – mondta Allen. Elizabeth hallgatott. Nem érezte jól magát a bőrében, feszengett, mintha mindenünnen csak őt bámulnák. – Remélem, hogy a megjelenésemmel nem hoztalak zavarba – folytatta a férfi.

– Igazán meglep, hogy ez téged egyáltalán érdekel.

– Már hogyne érdekelne. – Allen kajánul elmosolyodott. – De te is megértheted, hogy feltétlenül meg akartam ismerkedni Michaellal.

– S ezért állítottál be ide?

– Hát persze. A világ semmi kincséért sem szalasztottam volna el ezt a mulatságot.

– És Hayley?

– Ó, Hayley régi barátom. Igen jól ismerjük egymást – felelte Allen.

– Ezt volt szerencsém tapasztalni. De vajon minden régi hölgyismerősöd olyan szorosan kapaszkodik tánc közben beléd, mintha vízbe akarna fulladni?

Allen elnevette magát.

– Csak nem zavart ez téged?

– Persze hogy nem.

– Kis hazudós.

Újra elnevette magát. Kezét, melyet eddig a nő derekán tartott, szinte észrevétlenül felfelé húzta a hátán. Ujjai hegyével gyengéden simogatta a meztelen bőrt. Erre a közvetlen érintésre Elizabethen kellemes borzongás futott át. Már képtelen volt ellenkezni Allennel, aki mind szorosabban vonta magához. A férfi olyan közel volt hozzá, hogy érezhette szíve heves kalimpálását. Izgalma félreismerhetetlen volt. De abban Elizabeth már nem volt bizonyos, hogy ez a vágy kizárólag neki szól. Néhány perccel ezelőtt Allen ugyanígy a karjaiban fogta Hayleyt, s nyilván az is hasonlóképpen tűzbe hozta.

Elizabeth szeretett volna ügyet sem vetni a férfi iránt érzett vonzalmára, erre a kielégületlen testi vágyra, s megpróbált inkább a zenére figyelni. De annyira zavart volt, oly tehetetlenül kiszolgáltatott érzelmeinek, hogy megfeledkezett mindenről, ami körülötte zajlott. Számára immár nem létezett más, csak Allen, méghozzá kézzelfogható közelségben.

Amikor a férfi eleresztette, úgy érezte, mintha kicsúszna a lába alól a talaj.

Megszédülve támolygott, és nem is igen tudta, mi történik vele. Michael szemrehányó hangja rázta fel.

– Azt akarod, hogy mindenki rajtad nevessen?

Elizabeth értetlenül Michaelra bámult, de hamar visszanyerte lelki egyensúlyát.

– S ezt éppen te mondod? Csak láttad volna magad, amint Hayleyvel táncoltál.

Michael közelebb vonta magához, és támadásba ment át.

– Az egészen más.

– Csakugyan?

– Ne légy már ostoba, Elizabeth. Nagyon jól tudod, hogy Hayley nem jelent nekem semmit. – Michaelnak sikerült Elizabethtel egy félreeső sarokba húzódni. – Sajnos Hilliardöt és téged illetően ebben már nem vagyok olyan biztos.

Elizabeth felsóhajtott.

– Azt hittem, az Allen Hilliard-témát lezártuk már. Miért nem beszélgetünk egyszer a változatosság kedvéért Hayleyről? Bolondul utánad. Ez egyébként már régi ügy.

– Jó tudni, hogy legalább valaki bolondul utánam – felelte elkeseredve Michael.
– Nincs kedvem örökké huzakodni.
– Akkor azt ajánlom, viselkedj tisztességesen, mert különben… – Michael elhallgatott, mert valaki megérintette a vállát. Morcosan hátrafordult, mert bizonyosra vette, hogy Allen zavarja meg a társalgásukat. Pedig a pincér volt, egy cédulát nyújtott át.
– Üzenet önnek, uram.
Michael átvette a cédulát, belepillantott, majd homlokát ráncolva Elizabethre nézett.
– Még ez is. A kórházba kell sietnem, sürgős eset.
– Ha már így alakult, én sem maradok tovább. Várj meg, csak a táskámért megyek vissza.
A táncoló párok között utat törtek maguknak az asztalukhoz.
– Sajnos el kell mennünk – közölte Michael, és röviden megmagyarázta, mi is történt.
– Ne vigyünk haza, Elizabeth? – kérdezte Diane Rosenthal.
– Fölösleges. Még javában tart a mulatság, s elszalasztanátok az aukciót is. Köszönöm az ajánlatot, de fogok egy taxit. Úgyis fáradt vagyok, s még örülök is, hogy legalább korán ágyba kerülök.
Elizabeth és Michael elhagyta a dísztermet. A nagy előcsarnokon át a kijárat felé tartottak.
– Meglep, hogy Hilliard barátod nem ajánlotta fel mindjárt, hogy hazakísér – csipkelődött Michael.
– Ne kezdd már megint.
– Szerencséje, hogy nem avatkozott közbe, egyből szájon vágtam volna.
Elizabeth Michaelra pillantott. A férfi valóban úgy festett, mint aki komolyan is gondolja ezt.
A bejárat előtt nem találtak egyetlen taxit sem. Szokatlan dolog volt ez egy ilyen nagy szállodánál, de a városban ezen a héten annyi rendezvény zajlott, hogy nyilván minden kocsi foglalt volt.
– Vidd csak el a limuzint – biztatta Elizabeth a férfit. – Aligha kell sokáig várnom, míg taxit találok.
Mivel Elizabeth lakása az ellenkező irányban volt, nem lett volna semmi értelme, hogy Michael előbb őt szállítsa haza. Így a férfi elfogadta az ajánlatát. Nem maradt más választása, hiszen várt rá egy betege. A portásnak adott még néhány utasítást, aztán határozottan és rámenősen szájon csókolta Elizabethet.
– Nagyon sajnálom, hogy így alakult – mondta, beszállva a limuzinba. – Holnap felhívlak.
Elizabeth integetett utána, míg a kocsi a sötétben el nem tűnt. Sajnálta, hogy végre megszületett elhatározását a sors így keresztülhúzta. Mivel most már végleg eldöntötte, hogy felbontja az eljegyzését, szeretett volna még ezen a napon túljutni rajta. De hát nem volt mit tenni, várnia kellett.

Végre előállt egy taxi. Elizabeth éppen csak beszállt, és kényelmesen elhelyezkedett, amikor Allen egy gyors mozdulattal hirtelen mellette termett.
– Mit keresel itt? – kérdezte Elizabeth csodálkozva.
– Hazaviszlek – közölte Allen mosolyogva.
– Azonnal szállj ki a taximból!
Allen előrehajolt a sofőrhöz.
– Van valami kifogása, hogy engem is felvegyen? A hölggyel ugyanoda tartunk.
– Jó estét, Batman! Magának bármit! Hová menjünk? – A taxis úgy kezelte Allent, mint régi jó ismerősét.
Allen gondolkodás nélkül bemondta Elizabeth címét, s a kocsi elindult.
– Hát Hayley? Nem vele voltál ma este?
– Már megmondtam neked, hogy Hayley régi barátom. Meg fog érteni.
– Ezt kétlem. Régi barát nem fogadja megértéssel, ha mellőzik – felelte Elizabeth fölényesen.
– Hayley tudta, hogy nem maradok. Be volt avatva a dologba.
– Ezt meg hogy értsem?
– Hayleynek nem vagyok az esete. Egy ideig Charlie-val járt. Én csak a pajtása voltam. Most a te

Dayton doktorodra vetett szemet. Nem tűnt föl neked?

Elizabeth bólintott.

– Persze hogy észrevettem. Igazán nem nevezhető tartózkodónak a viselkedése Michael iránt.

– Hát akkor miért nem húzódsz félre, miért nem adsz neki egy esélyt?

– Bár semmi közöd hozzá, megmondom: Michael véletlenül a vőlegényem, és éppoly véletlenül szeret engem.

– Meglehet – felelte erre Allen. – De ez csak egy okkal több, hogy hagyd az egészet. Nem mehetsz hozzá feleségül. Nem lennétek boldogok.

– Lehet, hogy igazad van, lehet, hogy nem. De mint már mondtam: semmi közöd hozzá. Miért nem vagy képes ezt végre felfogni azzal a konok fejeddel?

– Mert egyszerűen képtelen vagyok rá. Emellett úgy érzem, hogy jogom van ebbe beavatkozni. Lehet, hogy őrült vagyok, de valahogy mindig az az érzésem, hogy nagyon jól összeillenénk mi ketten.

Elizabeth felsóhajtott.

– Tegyük fel, hogy csakugyan így van. S meddig tartana a dolog? Egy napig, egy hétig vagy talán egy teljes hónapig? Míg meg nem unsz, és valaki mást nem találsz, akivel elütheted az időt?

– Hányszor mondjam még, hogy nem vagyok Carl Adams?

– Csakugyan nem? Azok után, amiket az utóbbi napokban megtudtam rólad, mégiscsak az a véleményem, mindegy, hogy Allen Hilliardról vagy Carl Adamsről van szó: egyik kutya, másik eb.

– Ezt később még tisztázzuk – jegyezte meg Allen, komoran maga elé nézve. – Előbb azonban arról beszéljünk, hogy mit csinálsz majd Michaellal.

– Hogy mit csinálok, vagy nem csinálok vele, az egyedül az én dolgom. Hogy tudnálak erről végre meggyőzni?

– Egyre inkább látom, hogy nekem kell téged meggyőznöm…

Allen magához rántotta Elizabethet, és szinte erőszakosan megcsókolta. Elizabethnek az volt az érzése, hogy rá akarja kényszeríteni az akaratát. Testi fölénnyel próbálja őt meggyőzni arról, hogy hozzá tartozik. De már képtelen volt védekezni. Sutba vágta minden tartózkodását Allen erre a látható engedékenységre újabb csókkal válaszolt, s lágyan simogatni kezdte a testét, amitől Elizabeth egész bensője felbolydult. Csak a taxis figyelmeztető köhintésére bontakoztak ki egymás karjaiból teljesen elfúlva. Allen sajnálkozva elmosolyodott, és újra magához szorította Elizabethet.

– Nem tudok betelni veled – súgta a fülébe, s újra megcsókolta, a taxis egyre növekvő érdeklődésétől kísérve. Elizabeth félrehúzódott. – Igazad van, ez nem a legmegfelelőbb hely – suttogta Allen. – De egyszerűen nem bírom a kezemet kordában tartani.

Elizabeth nem felelt. Mit is mondhatna erre? Miután Allennek oly készségesen kiszolgáltatta magát, igazán nem tehetett szemrehányást neki, amiért a kocsiban olyan szenvedélyesen ölelgette.

De mi lesz a vége mindennek? Erre a kérdésre nem volt olyan könnyű válaszolni. Így alighanem a hálószobájában kötnek ki. Hát teljesen feladta az elveit? Nem, ezt az utolsó lépést mégsem szabad megengednie. Hiszen oly jól megtanulta már elfojtani a vágyait.

Bármilyen kínos volt is, hogy a fülelő taxis előtt beszéljen, nem maradt más választása. Ha most Allennel egyedül marad, elveszett. Soha többé nem szabad találkoznia vele. Lassan igen veszélyessé válik már a számára, mert túlságosan hozzászokott. Ezen az estén tulajdonképpen ki akart törölni az életéből egy férfit. S most egy másikkal kell megtennie ezt.

Legnagyobb meglepetésére Allen lemondott a további széptevésről, és Michaelt sem említette többé. Ehelyett mintha elgondolkodott volna. Elizabeth szakította félbe a hallgatást.

– Allen, nem szeretném, ha felkísérnél. Itt búcsúzzunk el. Soha többé nem akarlak látni.

A taxi már ott állt a háza előtt.

– Elizabeth…

– Nagyon kérlek, ne mondj semmit, Allen. Nincs értelme. Vége, befejeztük.

– Ellenkezőleg, csak most kezdtük – tiltakozott Allen.

– Hogy mikor kezdtük, annak már nincs jelentősége. Most mindenesetre vége. Isten veled! – Elizabeth belépett a házba, vissza sem nézve.

9. FEJEZET

Elizabeth irodája hűvös ablaküvegéhez nyomta homlokát, és kinézett az utcára. Fázott, de erről nem a klímaberendezés tehetett; inkább a testi és lelki kimerültségtől borzongott.

Végiggondolta az utóbbi tizenkét hétben történteket Egy borús, komor reggelen kezdődött az egész. Akkor is itt állt az ablaknál, és a nyomasztó képet mutató városra nézett. Ezúttal New York szikrázó napfényben fürdött. Ez alatt a három hónap alatt annyi minden megváltozott ő maga sem a régi már.

Amit a taxiban Allennel megélt félelemmel töltötte el. Mielőtt Allennel találkozott volna, el sem tudta képzelni, hogy ilyen erős érzelmek szunnyadnak benne. Miért nem volt képes Michael soha ezt a szenvedélyt felébreszteni benne?

Elizabeth úgy találta, hogy válaszúthoz érkezett. És akármelyik utat választja is, bizonyos lehet benne, hogy rosszat választ. Allen rákényszerítette, hogy most már döntsön: vagy feleségül megy Michaelhez és vállalja Mrs. Dayton egyhangú és pontosan előre eltervezett életét, vagy a hivatásának szenteli magát, és egyedül marad. Egyik választás sem igazán kielégítő, de hát már döntött.

Odalépett az íróasztalához. Végre hozzá kell látnia a munkához. Delia halála óta élete teljesen kizökkent a rendes kerékvágásból, pontosabban azóta, amióta Allennel találkozott. De ha kicsit igyekszik, bizonyára sikerül újra mindent elrendeznie. Michael felesége nem óhajt lenni, s Allent sem akarja már soha többé viszontlátni. Munkája átsegíti majd mindezeken a nehézségeken.

Remélte, hogy Allen ezúttal tiszteletben tartja a döntését s belátja, hogy nincs joga beavatkozni az életébe, ha egyszer ő ezt nem akarja. Márpedig egy olyan férfinak, mint Allen Hilliard, az ő életében nincs semmi keresnivalója.

Legelőször is Michaellal kell dűlőre jutnia. Ennek még az este meg kell történnie, hogy utána újra nyugodtabb életet élhessen.

Maria szerencsére beteget jelentett, így Elizabethnek nem kellett Michaelt és Allent illetően még az ő tanácsait is végighallgatnia. Nem tűrte, hogy bárki is beavatkozzon a dolgaiba.

Csengett a telefon. Michael jelentkezett.

– Jó reggelt, Michael. Simán ment tegnap minden?

Elizabeth türelmesen végighallgatta Michael kimerítő beszámolóját arról, hogy miképpen mentett meg előző este két emberéletet. Aztán a férfi ebédmeghívással állt elő.

– Ebédre? – Elizabeth nem volt felkészülve arra, hogy ilyen hamar színt valljon. – Nem volna jobb inkább este?

Mivel Michaelnak este még egy fontos megbeszélésen kellett részt vennie, Elizabeth végül ráállt arra, hogy egy órakor találkozzanak ez egyik étteremben, ahol már többször megfordultak, s amely alig néhány háztömbnyire volt a banktól.

Elizabeth belenyúlt a táskájába. Lehet, hogy valami előérzet sugallatára hozta magával az irodába a jegygyűrűt fekete bársonnyal bélelt dobozában. Gyanította volna, hogy már napközben találkoznak? Megnézte immár gyűrűtlen bal kezét, de semmiféle hiányérzete nem támadt. Ellenkezőleg, kissé megkönnyebbült. Azt remélte, hogy mindent elölről kezdhet.

– Hilliard miatt van az egész, ugye? – Michael úgy bámult a gyűrűre, mintha még sohasem látta volna.

Elizabeth szerette volna, ha a férfi végre zakója zsebébe csúsztatja a dobozt. A szomszéd asztalnál ülő vendégek már felfigyeltek rájuk.

– Nem Allen miatt van, hanem miattam, vagy jobban mondva miattunk. Valami nincs rendjén köztünk. Ezt nyilván te is belátod.

– Egy teljes évig jártunk jegyben, Elizabeth. És olyan jól megvoltunk, míg ez a szépfiú fel nem tűnt, és

teljesen el nem csavarta a fejedet. – Michael színlelt közönnyel becsapta a gyűrűs dobozt, és zsebre tette. – Azt hittem, temetésre mész Arkansasba, nem pedig holmi léha szórakozás kedvéért.

Ez az indulatosság nyugtalanította Elizabethet. Michael olyan férfi volt, aki általában nem veszti el az önuralmát. Amióta azonban Allen New Yorkban tartózkodott, örökké ingerült volt.

Elizabeth fejcsóválva nézegette.

– Nagy hiba volna, ha összeházasodnánk.

– Én ezt másképp látom. Szinte egymásnak vagyunk teremtve. – A férfi megfogta a kezét. – Próbálj megszabadulni Hilliardtől. Nekem van türelmem, Elizabeth. Mindent megbocsátanák.

– Mindent megbocsátanál? Miről beszélsz egyáltalán? – Most Elizabeth jött ki a sodrából.

– Hát nem az én fényképem jelent meg New York minden újságjában. Nem én álltam oda csókolózni.

– Ezért már elnézést kértem. Mi egyebet tehetek még? De ennél több nem is történt köztem és Allen között. Te meg úgy csinálsz itt, mintha legalábbis ágyban fényképeztek volna le bennünket. – Elizabeth mélyet sóhajtott. Próbált uralkodni magán. Nem szerette volna, ha eljegyzésük felbontása kínos jelenetté fajul. Feltűnés nélkül akarta megenni az ebédjét és aztán gyorsan itthagyni az éttermet, mert torkig volt már a férfiakkal.

– De hát akkor miért akarod felbontani az eljegyzésünket? – kérdezte Michael eléggé feldúltan.

– Mert nem akarok a feleséged lenni – felelte Elizabeth.

– És azt hiszed, ő majd feleségül vesz? – kérdezte Michael hűvösen. Kérdésével tudatosan meg akarta bántani.

– Mit számít ez, úgysem szándékozom hozzámenni. Azt hiszem, mind a kettőtöket nagyon jól fogom tudni nélkülözni. – Elizabeth lassan kijött a béketűrésből.

– Fesd az ördögöt a falra… – Michael összehúzta a szemöldökét. – Miért van az, hogy Allen Hilliard mindig feltűnik, akárhol vagyunk is? Elmondtad neki, hogy itt ebédelünk?

– Ne légy már ilyen ostoba!

– Szervusztok! – Allen mosolyogva az asztalukhoz lépett, és úgy üdvözölte őket, mint régi barátokat. – Örülök, hogy még itt találllak benneteket. Don Stone mondta nekem, hogy talán itt ebédeltek. Úgy gondoltam, bekukkantok ide, hogy elbúcsúzzam. Holnap reggel visszautazom Hammondbe.

Egyiküktől tehát már megszabadulok, gondolta Elizabeth.

– Milyen kár – dörmögött Michael.

Allen ügyet sem vetett Michael epés megjegyzésére, és Elizabethre pillantott.

– Ha majd egyszer belefáradsz a munkába vagy a nagyváros forgatagába, és pihenni szeretnél, bármikor eljöhetsz Hammondbe. Delia háza nyitva áll előtted.

Michael felpattant.

– Van képe ideszemtelenkedni, és ilyen ajánlatokat tenni? – förmedt rá dühösen. – Tulajdonképpen mi is történt ott Hammondben?

Allen átható tekintettel végigmérte.

– Sajnos, semmi. Ennyire nem bízik a menyasszonyában, barátom?

– Nem vagyok a barátja, és Elizabeth sem a menyasszonyom már. De ezt ön bizonyára rég tudja már.

Allen Elizabethre nézett.

– Igaz ez? – Amikor Elizabeth bólintott, sokatmondó mosollyal hozzáfűzte: – Vagy úgy?!

Ebben a pillanatban Michael rárivallt:

– Csak ne vigyorogjon itt nekem! – Néhány lépéssel közelebb ment Allenhez. – A legjobb volna, ha kimennénk, és leverném a képéről ezt a bárgyú mosolyt. Azt hiszem, ennyivel régen tartozom már.

– Csillapodjon már – békítgette Allen.

De Michael magánkívül volt. Bal öklével olyan kemény ütést mért Allen állára, hogy az hátratántorodott, és feldöntött egy asztalt. Michael megtorpant, egy futó pillantást vetett a kárra, amit okozott, majd minden figyelmét az öklének szentelte.

– A fene egye meg! Azt hiszem, megsérült a kezem, pedig holnap műtétem lesz. Mára nekem ennyi elég is. Megyek, Elizabeth. Velem jössz?

Elizabeth teljesen magába roskadt. Alig néhány nap alatt immár másodszor esik meg vele, hogy a legszívesebben a föld alá süllyedne szégyenében. Ilyen jelenetben még sohasem volt része. Kisebb tömeg gyűlt már köréjük, s egyik-másik vendég azt sürgette, hogy hívják ki a rendőrséget.

A főpincér csitítani próbálta a kíváncsiskodókat.

– Dayton doktor régi jó vendégünk. Biztosíthatom önöket, hogy ilyesmi nálunk még sohasem fordult elő.

Elizabeth kábultan, mintegy ködfátyolon át látta, amint két pincértanuló összesöprögeti a cserepeket, Michael pedig elhagyja az éttermet.

Allen közben feltápászkodott, és kézbe vette a dolgok irányítását.

– A számlát küldjék el, kérem, az ügyvédemnek. – Hanyagul odanyújtotta a pincérnek a névjegyét, karon fogta Elizabethet, és gyors léptekkel kivezette az étteremből a rájuk várakozó taxihoz.

A kocsi belevegyült a délutáni csúcsforgalomba. Elizabeth lassan magához tért. Talán meg is érte ez a kis izgalom, mert először nyílt alkalma arra, hogy Michaelt lássa kiesni a tökéletes férfi szerepéből. Ez a kifakadás bizonyára jót tett neki. Fölényben érezhette magát Allennel szemben. Elizabeth oldalról a férfira pillantott. Kudarca és dagadt álla ellenére Allen mosolygott, mint mindig. Látszott rajta, hogy elégedett a dolgok ilyetén alakulásával.

– Mit mosolyogsz? Végtére is te maradtál alul.

– Ha visszaütöttem volna, haragudnál rám. Olykor jobb ideiglenesen veszíteni, hogy végül nyerjen az ember… Légy a feleségem, Elizabeth!

Erre az ajánlatra Elizabeth igazán nem számított. A férfi arcát vizsgálgatta, hogy megállapítsa, nem tréfál-e. Soha nem hitte volna, hogy Allen érdeklődése túlmegy egy könnyű kalandon.

– Ez annyit jelent, hogy New Yorkban maradsz?

– Semmiképpen. Ajánlatom csak Arkansasra érvényes.

Közben Elizabeth észrevette, hogy a lakása elé értek.

– Ez meg mit jelentsen? Vissza kell mennem az irodába.

– Dehogy, erről most szó sem lehet. A bank néhány óra hosszat meglesz nélküled is. Hívd fel Stone-t, és mondd meg neki, hogy beteg vagy.

Allen kifizette a taxit, és a lifthez kísérte Elizabethet, aki azonban tiltakozott.

– Stone tudja, hogy ez nem igaz.

– Akkor mondd neki azt, hogy velem ebédelsz. Meg fogja érteni, hogy ez hosszabb ideig tart. Ha nem, magamra vállalom a felelősséget.

Amikor felértek Elizabeth lakásába, Allen a nő kezébe nyomta a telefonkagylót, és kiment a konyhába. De alighogy Elizabeth és Stone között véget ért a beszélgetés, már vissza is tért a nappaliba két koktélpohárral a kezében.

– Napközben nem iszom tömény szeszt – szabadkozott Elizabeth.

– Ezt most inkább orvosságnak szántam. Végtére is elég izgalmas volt az ebéd.

– Hát izgalomban aztán valóban nem volt hiány. – Elizabeth fogta a poharat, és leült a heverőre, lerúgta lábáról a cipőt, és kényelembe helyezkedett. Michael kitörése és Allen váratlan házassági ajánlata valóban kissé sok volt neki.

Allen levette a zakóját, egy szék támlájára terítette, és Elizabeth mellé ült.

– Amit az imént a taxiban mondtam, komolyan gondoltam. Szeretném, ha a feleségem lennél, és velem jönnél haza. Éljünk együtt Delia házában.

Csábító és egyben képtelen ajánlat volt ez. Elizabeth úgy érezte, egész eddigi élete, munkája New Yorkhoz köti. Nem adhat fel mindent, hogy hátralevő idejét mint derék háziasszony töltse el.

Allen bizonyára megsejtette, mi megy végbe benne.

– Én nem maradhatok itt, Elizabeth. Elegem volt a nagyvárosból. Emlékszel még, meséltem neked, hogy

sohasem volt családom. Csak akkor lett ez másképp, amikor Charlie Robinnal találkoztam, ő olyan volt nekem, mint egy ikertestvér: mindenben egyek voltunk. Nem volt családunk, kötetlenül éltük az életünket. Az egyetemen találkoztunk, és ugyanabban a baseballcsapatban játszottunk. Az arkansasi egyetemre is csak azért kerülhettünk be, mert kitűnő sportolók voltunk. A tanulás terén nem jeleskedtünk különösebben, túlságosan is lekötött bennünket az élet élvezete. Valahogy azért végigbukdácsoltunk, letettük a vizsgáinkat, és végül egyazon csapatnál profik lettünk. Boldogságunk minden képzeletet felülmúlt. – Allen ingatta a fejét. – De túlságosan fiatalok voltunk ahhoz, hogy tudjunk a szerencsénkkel mit kezdem. Túl sok siker, túl sok pénz, túl sok ital és túl sok asszony. Vad tivornyákat rendeztünk, és a legőrültebb dolgokat műveltük. De hát ezt már tudod. Ám Charlie egyik napról a másikra megváltozott. Rendszeresen kezdett inni. Ehhez aztán jöttek a drogok is. Ezek szabályosan receptre vásárolt fájdalomcsillapítók voltak ugyan, de mind mélyebben belerántották a gyógyszerfüggőségbe. Charlie már képtelen volt megbirkózni a szenvedélyével.

Allen felállt, és az ablakhoz ment. Kezét nadrágzsebébe süllyesztve bámult kifelé.

– Végig kellett néznem, hogy pusztítja el önmagát, és nem tudtam segítem rajta. Nem tudtam semmit megakadályozni.

Elizabeth odament mellé, és könnyedén megérintette a karját. Allen felé fordult, kissé eltolta magától, és úgy magyarázta:

– Charlie nem akarta magát megölni, de egy este mégis ez történt. Ez volt az utolsó partija. Megnyertük a bajnokság első három mérkőzését, és a fejünkbe vettük, hogy ezt megünnepeljük, még ha azt kockáztattuk is vele, hogy a többi mérkőzésből kizárnak emiatt. Ez az átkozott parti… – Allen mélyet sóhajtott. – Charlie halála után játszottam az utolsó mérkőzésemet. Tartoztam ennyivel Charlie-nak és a csapatnak. Aztán elhagytam New Yorkot, és megpróbáltam az eddigi életemmel leszámolni.

A végét Elizabeth már maga is össze tudta rakni. Allen a riporterek elől menekülve járta a világot, míg végül ki nem kötött Hammondben, ahol Delia befogadta bérlőnek. Jó barátja volt, bizalmasa, s az anyját is helyettesítette. Segítette abban, hogy új életet kezdjen. Elizabeth nagyon jól megértette, hogy Allennek bizonyos időre volt szüksége, míg a fájdalmát leküzdötte. De nem lenne most már ajánlatosabb visszatérnie a rendes kerékvágásba?

– Mindenkivel megeshet, hogy olykor kénytelen elmenekülni – vélte Elizabeth. – De nem volna most már ideje visszatérni? Csakugyan Hammond a megfelelő hely neked?

– Mindenképpen. S én nem elmenekültem, hanem Hammondbe menekültem. De nem úgy kell-e feltenni a kérdést, hogy Hammond vajon neked megfelelő hely-e?

– Nem, mert a választ előre tudom. Hammond nagyon kedves városka, de nem tudnék ott élni. Túlságosan csendes, egyhangú. Hozzászoktam a New York-i üzleti élethez. Nem bírnám sokáig, megölne az unalom.

– Pedig éppen az a nyugalom a legcsodálatosabb. És egyet megígérek – fűzte hozzá a férfi kópés mosollyal –, ha a feleségem leszel, gondoskodom róla, hogy ne unatkozzál.

Elizabeth már közel állt hozzá, hogy az érzelmeire hallgasson, és kövesse Allent. De ő volna az, akinek fel kellene adnia mindent: a hivatását, a barátait, eddigi életét. Emellett éppen annak az érzelmi kötődésnek engedne, amely ellen Cartól való elválása óta mindig berzenkedett. Azt is tudta, hogy Allen erős személyiség. Kettejük közül neki kellene engednie.

Ráadásul nagyon eltérő a természetük. Hamarosan elviselhetetlenné válna számukra a kisvárosi élet. S mi a biztosíték arra, hogy Allen beérné egyetlen asszonnyal? Mire alapozzák a házasságukat? Az erős kölcsönös szexuális vonzalom nem lehet alapja tartós kapcsolatnak. Mi lesz, ha a kezdeti szenvedély elszáll?

Elizabeth megrázta a fejét.

– Sajnálom, nem megy. Te is tudod, hogy ez nem megy.

Allen próbálta jobb belátásra bírni:

– Elizabeth…

– Menj el, Allen! Kérlek! – Elizabeth közel állt ahhoz, hogy sírva fakadjon. És könyörgő tekintetével mintha azt mondta volna: „Ne érj hozzám, ne csókolj meg, mert képtelen lennék tovább nemet mondani.”

Allen hosszan nézte, aztán fogta a zakóját, és elindult az ajtó felé. Itt már fölösleges volt minden további szó.

– Ég veled! – suttogta még Elizabeth, majd szabad folyást engedett könnyeinek.

*

Amikor másnap reggel beért a munkahelyére, piros és dagadt volt a szeme a sok sírástól. Maria szerette volna kifaggatni, de Elizabeth egyetlen tekintettel elhallgattatta.

Délután Maria vajas kenyeret meg egy pohár tejet vitt be neki, s mellé fektette az újságot a sportrovatnál kinyitva. Amint Elizabeth odapillantott, Allen nagy fényképét látta, mellette ezzel a címmel:

„Hilliard nem áll kötélnek. Visszatér Arkansasba.”

Össze kellett szorítania a fogát, hogy újra sírva ne fakadjon. Az újságot a papírkosárba dobta.

A következő napokban Michael elárasztotta Elizabethet virágküldeményekkel, és az üzenetrögzítőre mondott bocsánatkérő magyarázkodásokkal. De ő még nem tartott ott, hogy bárkit is a maga közelébe engedjen. Nem óhajtott sem Michaellal beszélgetni, sem riporterek kérdéseire válaszolni. Allenről sem akart tudni semmit, s ezzel Allen is nyilván ugyanígy volt. Amióta New Yorkot elhagyta, semmi hírt nem adott magáról.

Szombat este, amikor Elizabeth éppen a televízió elé kuporodott, hogy egy kicsit kikapcsolódjon, valaki csengetett. Michael állt az ajtó előtt. Mikor belépett, Elizabeth vörös, majdnem átlátszó köpenye kissé zavarba ejtette.

– Mivel a telefonhívásaimra nem válaszoltál, úgy gondoltam, benézek hozzád. – Nem volt olyan magabiztos, mint általában, inkább gyámoltalannak látszott. – Csak annyit mondhatok, hogy nagyon sajnálom.

– Ne beszéljünk erről többet, Michael. Provokálva érezted magad. Az ügy le van zárva.

– Csakugyan valahogy így van. – A férfi elnevette magát. – De azért magam is csodálkoztam a viselkedésemen.

– Nem te voltál az egyedüli, aki csodálkozott – jegyezte meg mosolyogva Elizabeth.

Michael megfogta a kezét.

– Megbocsátasz?

– Hát persze. És sajnálom is, hogy ennyi izgalmat okoztam neked.

– Azt hiszem, ezen az ügyön most már túl vagyok. Mostanában a medikák mind bomlanak értem.

– Amennyire én emlékszem, a nők mindig is bomlottak érted.

– Csak az az egy nem, aki nekem jelentett volna valamit.

Megjegyzése kellemetlenül érintette Elizabethet. Elhúzta a kezét.

– Iszol valamit?

– Szívesen.

Kimentek a konyhába, ahol Elizabeth egy vodkás-martinis koktélt készített a férfinak jéggel. Amikor végül két olajbogyót is belerakott, Michael megfogta a poharat.

– Mi jól ismerjük egymást, Elizabeth. Nem próbálnánk meg még egyszer?

– Nem – felelte a nő halkan, de határozottan. – A válásnak ezt a módját én nem óhajtottam ugyan, de maga a válás mindenképpen elkerülhetetlen volt. Túlságosan is sokáig próbáltuk kapcsolatunkat

fenntartani, pedig az eleve kudarcra volt ítélve.

– Nos, ha én nem vagyok a megfelelő férfi a számodra, akkor nyilván a kisvárosi vetélytársam az.

Elizabeth megvonta a vállát.

– Vele is szakítottam.

Michael a mutatóujjával gyengéden megsimogatta az arcát.

– Elizabeth, ha valóban szereted, félre kell söpörni az útból minden akadályt. Felejtsd el a múltat. Igazi szerelem nem terem minden bokorban, életedben egyszer, ha részed van benne. Sohasem hittem volna, hogy egyszer majd ezt fogom neked mondani, de inkább elviselem, hogy Hilliarddel boldog légy, mintsem hogy az emlékeidbe lássalak itt beletemetkezni.

Elizabeth odalépett Michaelhoz, és megfogta a karját.

– Köszönöm, hogy aggódsz értem. Nagyon rendes vagy, Michael.

– Csakhogy végre már ezt is észreveszed. – Fájdalmas mosoly suhant át a férfi arcán. – Most, amikor mindennek vége már. Nos hát… – és felemelte a poharát: – Különutas jövőnkre!

*

Elizabeth sohasem hitte volna, hogy éppen Michael tanácsára fogja rászánni magát Allenhez fűződő kapcsolatának újragondolására. De miután Michael távozott, eltöprengett. Szerencsétlennek érezte magát, amióta Allen elment. Mindaz, ami hajdan elégedetté tette: a munkája, a lakása, a ruhái, az anyagi sikere és a nagyvárosi élet – most már semmit sem jelentett neki.

Vágyódott Allen után. Világosan felismerte, hogy az élete tartalmatlan nélküle. Éjjel-nappal dolgozott, hogy elfojtsa magában a gyötrő vágyakozást. Találkozásuk első napjától érezte, hogy az, ami köztük kialakult, több puszta testi vágynál. Miért is volt olyan ostoba? Csupán zátonyra futott házassága miatt?

Mert egyvalamit Elizabeth most már világosan látott: az egyetlen, ami Allenben és Carlban közös, a jó megjelenés és a sportsikerek. De Allen nem volt sem öntelt, sem közönyös. Mindaz, amit ifjúkorában művelt, végérvényesen elmúlt. Csakis a jelen számított, semmi egyéb. Allen Hilliard nagyon is rászolgált a bizalmára.

Másnap reggel Elizabeth bement a hivatalába, és felmondott. Úgy gondolta, amennyiben a tervei balul ütnének ki, még mindig megmarad az a lehetősége, hogy valamilyen új állás után nézzen. Ha ellenben Allen továbbra is kész őt feleségül venni, a befektetéseiből meg az ő kis vagyonából egészen jól megélnek. S ami még ennél is fontosabb: mindig lesz fedél a fejük fölött, Delia házának fedele. Ez pedig nagyszerű gondolat volt.

Amikor Elizabeth az új kocsijával bekanyarodott az Elm Streetre, már messziről megpillantotta Allent. A férfi egy létrán állt, és a ház fahomlokzatát festette világoskékre. Nyilván belefogott már abba, hogy mindent a saját szája íze szerint formáljon át.

Elizabethet hirtelen baljós érzés fogta el. Mégiscsak fel kellett volna hívnia Allent, mielőtt egyszerűen feltűnik itt. Mi lesz, ha azóta megváltoztatta a véleményét? Lehet, hogy egy másik asszonnyal megvigasztalódott. Ám most már nem fordulhat vissza.

Allen annyira belemerült a munkába, hogy észre sem vette a közeledő kocsit. Elizabeth már kiszállt, és a férfi közvetlen közelébe ért, amikor az végre odanézett. Ekkor aztán úgy meglepődött, hogy a létráról lemászva megcsúszott, és a festéket a farmerjára öntötte.

Elizabeth elnevette magát.

– Ez a szín nem is áll rosszul neked – csipkelődött.

– Azért tetted meg ezt a hosszú utat, hogy ezt közöld velem?

– Tulajdonképpen nem egészen azért. – Elizabeth zavartan a földet nézegette, majd a férfi arcába pillantott. – Azért jöttem, hogy megkérdezzek valamit.

Allen nem vette le róla a szemét.

– Rajta.

– Érvényes még a házassági ajánlatod?

A férfi úgy bámult Elizabethre, mintha az valami egészen hihetetlent mondott volna. Aztán széles mosolyra derült az arca.

– Ha nem volnék tele festékkel, most megcsókolnálak.

– Ez nem mentség. Mit számít egy kis festék barátok között?

Kezét kinyújtotta Allen felé, és hagyta, hogy a férfi a karjaiba zárja, ügyet sem vetve nyers színű nadrágkosztümjére, amely így ugyancsak összemaszatolódott. Allen szertelenül csókolgatta, és önfeledten körbe-körbe forgatta. Aztán elengedte, és ránézett.

– S mi van a bankkal, a munkáddal? Mi van mindazokkal az előnyökkel, amelyeket New York nyújt? – A mosoly hirtelen eltűnt az arcáról.

Elizabeth elégedetten állapította meg, hogy Allen is féltékeny, könnyen sebezhető ember.

– Foglalkozást változtatok, lehet, hogy csak egy időre, lehet, hogy örökre. Megpróbálom, beválok-e mint feleség és anya. Ha meggondolom, hogy itt Hammondben veled családot alapítok, ez mégiscsak szédületes pályafutás. Szabad még ez az állás?

– Amikor azt mondod, hogy egy időre, a foglalkozásodra gondolsz, nem pedig a házasságra, ugye?

– Persze. A házasságunknak biztos alapokon kell nyugodnia, akár ennek a háznak. Elfogadsz társadnak, Batman?

– Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Teljesen biztos. Feleségül veszel hát, Mr. Hilliard?

Válasz helyett Allen újra a karjaiba zárta, és elhalmozta forró csókokkal.

– Tudod, mire gondoltam éppen? – Allen gyengéden Elizabeth kék szemébe nézett. – Úgy érzem, hogy Delia többet hagyott rám, mint pusztán egy házat. Veled ajándékozott meg, hogy szeresselek, örökkön-örökké.

– Örökkön-örökké – ismételte Elizabeth, s beléptek együtt a házba.